



# SPRE LUMINĂ

FONDATA ÎN 1903

REVISTA COLEGIULUI NAȚIONAL IAȘI



Serie Nouă, Anul XI, Nr.32  
ianuarie 2015



---

# Colegiul Național Iași

---

**Director: Cristina Diana VÂLCU**

**REDACTIE:**

**Andra BULGARU ILIESCU**, clasa a XI-a B – **redactor șef**  
**Elena CHIRVĂSUȚĂ**, clasa a XI-a B – **redactor șef-adjunct**  
**Ștefan CIUPILAN**, clasa a XI-a B – **redactor șef-adjunct**  
**Irina ȘERPEANU**, clasa a XI-a B – **redactor**  
**Smaranda CODREANU**, clasa a X-a D – **redactor**  
**Monica MINEA**, clasa a X-a D – **redactor**  
**Rareș ANTON**, clasa a X-a D – **redactor**  
**Antonia MURARU**, clasa a IX-a E – **redactor**  
**Ruxandra MĂRGINEANU**, clasa a IX-a E – **redactor**  
**Ioana Denisa VARTOLOMEI**, clasa a IX-a E – **redactor**  
**Amalia Dana VASILIU**, clasa a IX-E – **redactor**

**GRAFICĂ:**

**Răzvan COJOCARU**, clasa a XI-a B – **redactor**

**COORDONATORI:**

**Prof. dr. Lavinia UNGUREANU**  
**Prof. Mihaela CALABALIC**

**Coordonator tehnic:**

**Doina BUCIULEAC** (Revista „Convorbiri literare”)



**Colegiul Național Iași**

Str. Arcu 4, Iași, 700125

# CUPRINS

## EDITORIAL

Delia Ungureanu – Amintiri sub semnul unei tradiții a excelenței / 1

## VIAȚA ȘCOLII

### Personalitățile trecutului:

Vlad Grigorescu – *Gheorghe I. Brătianu – destinul unui istoric* / 3

### ... și valorile prezentului:

Andra Bulgaru – „*Să nu uiți lecția lui Socrate: să știi că nu știi nimic, oricât de departe ai fi ajuns*”  
(interviu cu Delia Ungureanu) / 5

Andrada Strugaru – „*Simt că a meritat toată munca depusă pentru o astfel de experiență*” / 4  
(interviu cu Mălina Strugaru) / 11

Smaranda Ioana Codreanu – *Proiectul Erasmus+* / 13

Ioana Vartolomei – *Q&A cu Miss Boboc, Cezara Copăcianu* / 14

## NE PRIVEȘTE

Ioana Bogdan – *...Cum nu te-ai aștepta; o paralelă care nu-i la infinit...* / 15

Vlăduț Butnaru – *Cariera, mai aproape decât crezi* / 16

Mina-Maria Sălceanu – *De ce scriu scriitorii?* / 17

Răzvan Cojocaru – *Niciun click nu trece neobservat* / 18

Elisabeta Dima, Amira Sauciuc și Andrada Strugaru – *Unde te duce liftul...* / 19

Irina Șerpeanu – *Experiența de voluntar în cadrul festivalului de muzică Electric Castle* / 21

Ștefan Ciupilan – *O treaptă în devenirea noastră* / 23

## ADOLESCENȚIA

Amira Sauciuc – *Prietenul ideal* / 25

Elena Andreea Chirvăsuță – *Cealaltă jumătate* / 26

Sabina Cojocaru – *Cum simțim fericirea?* / 27

George Stoica – *Sensul tău cel pierdut* / 29

Andra Ioana Berigoi – *Rătăciți prea devreme* / 31

Teodora Tiron – *Independență* / 32

## RECENZIE. CRONICĂ

Antonia Muraru – *O mie nouă sute optzeci și patru* / 33

Cristina Pleșescu – *Faust* / 35

Andra Bulgaru – *If I stay* / 37

Rareș Anton – *Extraordinarul voiaj al unui fachir care a rămas blocat într-un dulap IKEA* / 39

Antonia Muraru – *Gândește ca un campion – educație informală pentru afaceri și viață* / 41

Monica Maria Minea – *Gone Girl* / 43

Ruxandra Mărgineanu – *Jocurile foamei* / 45

Ștefan Ciupilan – „*Ce este mai rău? Să trăiești ca un monstru sau să mori ca un om bun?*” / 47

## CREAȚIE

Teodora Tiron – *Citind oamenii...* / 49

Olivia Dobrea – *Colecționarii (opt povești într-o poveste)* / 50

– *Dansul flăcărilor* / 56

Cătălina-Andreea Georgescu – *O călătorie pe mare* / 58

Amalia Vasiliu – *Retrospectivă* / 59

Andrada Lazăr – *Poezii* / 60

Tudor Huțanu – *Vechi amintiri* / 62

Cristina Paraschiv – *Dorință* / 63

Catinca Buciuileac – *2014, Toamna* / 64

Cătălina Andreea Georgescu – *Efemeritatea omului și eternitatea naturii* / 65

Ioana Tătărușanu – *Eu, fluturele* / 66

Cristina Paraschiv – *Cerneală, Nesfârșire* / 68

Maria Huțu – *Durere inocentă, Siempre viva* / 69

Alina Mihaela Zamfir – *Scârțâie dreptatea, Fulger de vânt* / 70



## AMINTIRI SUB SEMNUL UNEI TRADIȚII A EXCELENȚEI

Când am fost admisă la Colegiul Național, numele însuși al instituției avea o valoare simbolică pentru eleva de doisprezece ani, iar astăzi se asociază cu sentimentul onoarei de a-i fi cunoscut pe unii dintre cei mai buni profesori din învățământul preuniversitar românesc și cu sentimentul respectului pentru o instituție care își reconfirmă tradiția de a forma nu doar intelectuali de înaltă clasă, ci mai ales oameni.

Amintirile sunt legate de memoria senzorială și afectivă pe care le păstrăm despre ele, iar dacă lui Proust îi era suficient gustul unei madlene înmuiate în ceai pentru a se întoarce în anii copilăriei petrecute la Combray, pentru mine este de ajuns să deschid o carte de sau despre literatură pentru a-mi aminti de profesorii care m-au format, de colegii de la care am avut atât de multe de învățat și de atmosfera unei reale comunități academice care a continuat dincolo de anii petrecuți în Colegiul Național. Iar din moment ce sunt profesor de teorie literară și literatură comparată, deschid cel puțin o carte în fiecare zi, și întreaga lume care a fost pentru mine timp de opt ani familia intelectuală a Colegiului Național retrăiește încă o dată.

Formarea interdisciplinară care a devenit atât de importantă în ultimii ani pe piața de muncă intelectuală occidentală înseamnă, de fapt, o înțelegere transversală și relațională a diverselor domenii de studiu care se poate dobândi în timpul liceului; anii de facultate sunt doar o aprofundare a acestei deprinderi cognitive. Să dau un exemplu. În primăvara anului 2014 am ținut cursul numit *Poetica viselor* în cadrul Departamentului de Literatură Comparată la Harvard. La unul dintre cursuri, am vrut să reprezint pe tablă harta circulației traducerilor romanului *Măgarul de aur* al lui Apuleius, un berber format în sistemul intelectual și lingvistic latin și grec. Datând din secolul al doilea d.H., este considerat primul roman al lumii moderne care s-a păstrat și care s-a dovedit extrem de influent pentru literatura europeană târzie medievală și renescentistă, *Visul unei nopți de vară* al lui Shakespeare fiind cel mai cunoscut exemplu. Așa că am desenat repede harta lumii pe tablă în ideea de a le arăta studenților traseele de circulație. Cum am terminat de desenat, rumoare uluită în sală; țin să precizez că studenții de la Harvard sunt cu toții studenți de excepție, toți șefi de promoție la liceele de la care au fost recrutați și cu un simț critic și o intuiție de invidiat. Toți s-au arătat impresionați de precizia cu care am desenat harta lumii și când le-am spus că am avut pe una dintre cele mai bune profesoare de geografie când eram în liceu,



La Templul celor 10.000 de Buddha, în cadrul Școlii de vară organizate de Institute for World Literature la City University în Hong Kong (2014)

doamna profesoară Meletina Negru, au spus că așa ceva nu se vede la liceeni americani.

Semestrul trecut (toamna 2013), am predat un curs de noțiuni de teorie literară prin literatură, însoțită de texte teoretice care de cele mai multe ori folosesc un limbaj aproape matematic abstract, iar teoreticienii recurg de multe ori la reprezentări matematice pentru a-și ilustra ideile. La un moment dat, într-un text era o formulă de reprezentare a modului în care funcționează metafora sub forma unei funcții algebrice. Nu vă imaginați sentimentul de a putea explica așa ceva studenților, mai ales atunci când aceștia se lasă conduși de prejudecata generală conform căreia oamenii de litere habar n-au de matematică, fizică sau chimie. Altă dată un teoretician literar compara un anumit concept cu o asimptotă. Am știut să o pun pe tablă spre uimirea crescândă a studenților mei și m-am gândit, cu un viu sentiment de încântare, la orele de matematică din liceu, alături de doamna profesoară Cristina Vâlcu.

Teza mea de doctorat, care a devenit ulterior prima mea carte, a folosit ca metodologie sociologia literară așa cum a teoretizat-o școala franceză inițiată de Pierre Bourdieu, cu siguranță cel mai important sociolog al secolului al XX-lea. Cum aș fi putut înțelege teoria câmpurilor în sociologie, pe care Bourdieu o împrumută din fizică, în absența orelor cu



domnișoara profesoară Rodica Luca? Țin să precizez că momentan lucrez la a doua carte, de data asta însă pentru piața academică americană, care are ca suport metodologic tot sociologia câmpurilor – în cazul meu, social, literar și artistic. Așadar anii de liceu continuă să trăiască pîntru mine în tot ceea ce fac și oriunde mă aflu.

Sunt absolventă a Colegiului Național promoția 2002, iar experiența mea profesională a avut șansa unei coerențe și unei cristalizări extrem de clare încă din anii liceului. Îmi amintesc că în clasa a IX-a am început să iau lecții de pictură pentru că îmi doream să urmez secția de restaurări patrimoniu a Facultății de Arte. Aveam deja câteva luni bune de lucru și începusem cât de cât să mă mișc, când m-am calificat pentru prima dată la etapa națională a Olimpiadei de Literatură Română, sub îndrumarea excepțională a doamnei profesoare Carmen Martinuș. Am început să vin cu teme făcute pe jumătate la lecțiile de pictură, căci miza cea mare era la olimpiadă, iar doamna profesoară de la Liceul de Arte „Octav Băncilă”, Mia Grivincă, mi-a spus ferm: „Ok, acum alegi: nu le poți face pe amândouă.” Deși eram bună la desen, fără a fi excepțională, momentul în care m-am simțit cel mai bine a fost când, o singură dată, doamna profesoară Grivincă mi-a cerut să facem analiză și interpretare de pictură, ca să înțeleg mental și să exprim verbal felul în care lucrau marii maeștri. Nu mă mai puteam opri; aș fi putut vorbi ore în șir despre perspectivă, structurarea spațiului, mișcarea din tablou, despre ochiul pictorului și despre viziunea artistică. Aproape că mi-a fost rușine să recunosc față de mine faptul că aceea fusese pentru mine cea mai interesantă dintre lecțiile de pictură de pînă atunci. Căci nu pictasem nimic, ci doar vorbisem. Și atunci mi-am dat seama: pentru mine, accesul la lumea artistică și literară în

care îmi doream să trăiesc avea să fie prin cuvânt. Decizia era luată.

Un al doilea factor la fel de important l-a constituit mentalitatea de învingător în care m-am format. Nu a trecut multă vreme de la începerea lecțiilor de pictură când mi-am dat seama că nu voi fi niciodată prima în acel domeniu. Așa că am ales literatura, unde intuiția mi-a spus că voi reuși. Cred că pentru reușita profesională un aspect determinant îl constituie cunoașterea de sine și maturitatea interioară și mentală care să permită alegerea cea mai bună în raport cu propriile calități și limite. Desigur, maturitatea nu se dobândește ușor și ține de multe aspecte foarte variate: educația primită acasă, modelele formatoare, dezvoltarea psihologică individuală. Și în toată această ecuație complexă liceul are un rol extrem de important, mai ales pentru că se suprapune cu cei mai dificili și determinanți ani în dezvoltarea psihologică individuală.

Generozitatea nu am învățat-o numai de la profesori, ci și de la colegi. Deși un colectiv foarte diferit, sentimentul că suntem un grup în care fiecare are ce învăța de la ceilalți îl am și astăzi când privesc în urmă. Am schimbat cărți, muzică și am împărtășit problemele adolescenței. Cu umor de cele mai multe ori. De la un foarte bun prieten, fost coleg de bancă, am aflat pentru prima dată de *Jesus Christ Superstar*, musicalul lui Andrew Lloyd Weber. Astăzi îl predau la Harvard în cadrul unui curs despre literatură și film. Deși fostul meu coleg de bancă, Vlad Savin, lucrează astăzi în Kuala Lumpur, am rămas la fel de buni prieteni. Colegiul Național creează legături umane care trec dincolo de absolvire și de distanțele geografice.



Împreună cu David Damrosch – Șeful Departamentului de Literatură Comparată de la Harvard, SUA (dreapta) și Krishan Kumar – profesor de sociologie la University of Virginia (stânga), la deschiderea Școlii de Vară din Hong Kong, organizate de *Institute for World Literature*

*Delta Ungureanu*

absolventă a Colegiului Național, promoția 2002,  
în prezent *lecturer* la Harvard, SUA



Cu David Damrosch (dreapta) și doi participanți, la închiderea Școlii de Vară a *Institute for World Literature* organizate la Harvard, 2013

**Personalitățile trecutului...****GHEORGHE I. BRĂTIANU – DESTINUL UNUI ISTORIC**

**P**ersonalitate marcantă a vieții culturale românești din perioada interbelică, unul dintre cei mai mari savanți pe care i-a dat știința istorică europeană, Gheorghe I. Brătianu a avut un destin sinuos, sfârșind tragic în închisorile comuniste. Marele savant a fost recunoscut pe plan european pentru opera sa istorică, a marcat o nouă etapă în istoriografia românească, a militat pentru întregirea și reîntregirea României, implicându-se și în cele două conflagrații mondiale, dar a sfârșit tragic, în timpul comunismului, stingându-se din viață în închisoarea de la Sighet. Istoricul Gheorghe I. Brătianu, fost elev al Colegiului Național, este un model de consecvență, de profesionalism și de dăruire pentru tinerii din zilele noastre.

Gheorghe I. Brătianu s-a născut la 21 ianuarie 1898, în comuna Ruginoasa (județul Suceava, în acea perioadă), ca fiu al Mariei Moruzi și al lui Ionel I. C. Brătianu, prim-ministru al României care a contribuit în mod decisiv la crearea statului național unitar (1918). Clasele liceale le-a făcut în particular, cu distinși profesori, susținându-și examenul de bacalaureat în 1916, în cadrul Liceului Național din Iași, și obținând media 10 *cum laude*. Elev fiind, se arată receptiv la mișcările vremii – izbucnirea Primul Război Mondial și intrarea României în conflagrație la 14 august 1916.

După absolvirea liceului, Gheorghe I. Brătianu își exprimă dorința de a pleca pe front ca voluntar, alături de mai mulți colegi, iar, din acest motiv, în toamna anului 1916 a început un program de instruire militară în cadrul Școlii de Artilerie din Iași, finalizat în primăvara anului următor. În vara lui 1917, participă la luptele grele de la Cireșoia, unde este și rănit, dar după însănătoșire a ajuns din nou pe front, în Bucovina. Anii războiului au reprezentat o experiență care i-a marcat definitiv evoluția tânărului Brătianu, jucând un rol important atât în formarea caracterului său, dar și în ceea ce privește viitoarea carieră.

În anul 1917 s-a înscris la Facultatea de Drept din Iași, pe care a absolvit-o doi ani mai târziu,

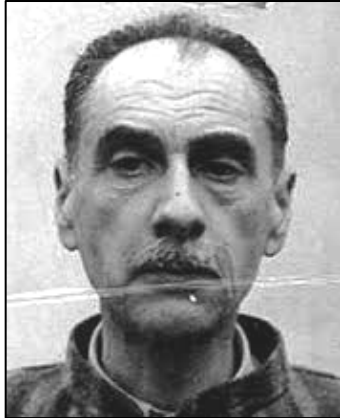


Adevărul rămâne,  
oricare ar fi  
soarta celor  
care l-au servit

Gheorghe I. Brătianu

obținând licența. Fiind atras de istorie, abandonează cariera juridică și se înscrie la Universitatea Sorbona din Paris, unde frecventează cursurile ținute de istorici prestigioși, precum Ferdinand Lot și Charles Diehl, și obține licența în litere (1921). În 1923 dobândește titlul de doctor în filozofie la Universitatea din Cernăuți și apoi pe cel de doctor în litere (cu o teză despre istoria medievală) la aceeași universitate din Paris (1929). Timp de 17 ani a fost profesor la Facultatea de Litere (secția istorie universală) din Iași (1923–1940), apoi profesor la Universitatea din București (1940–1947), succedându-i lui Nicolae Iorga la catedra de istorie universală. În 1942 a fost ales membru titular al Academiei Române, titlu retras de către comuniști, iar în

perioada 1935–1940 a îndeplinit funcția de director al Institutului de Istorie Universală din Iași, apoi pe cea de director al Institutului de Istorie Universală *Nicolae Iorga* din București (1941–1947). Într-o evoluție normală, măsura valorii vine după mulți ani de acumulări, însă când a ajuns la această etapă, a fost izolat, i s-a fixat domiciliul obligatoriu, apoi a fost smuls de la masa de lucru și privat de libertate (1950).



În timpul detenției de la Sighet

Gheorghe I. Brătianu nota că „*la trezirea interesului pentru istorie a contribuit dascălul meu A. B. Brandia, profesor de istorie și fost director al Liceului Național*”. Dar, cel care i-a decis clar pasul de a se îndrepta spre istorie a fost marele savant Nicolae Iorga. Prima lor întâlnire a avut loc în 1916, la Vălenii de Munte, de unde Brătianu avea să se întoarcă cu o bogată bibliotecă de istorie. A avut o bogată corespondență și cu R. Rosetti și I. C. Filitti (istorici și academicieni).

Marele savant ocupă un loc de cinste în istoriografia românească, opera sa cuprinzând 38 de volume, precum și numeroase articole de istorie în publicații de mare prestigiu. Activitatea sa științifică se înscrie, pe de o parte, în linia tradițională a istoriografiei românești, iar, pe de altă parte, în efortul de reînnoire a istoriei,

caracteristic perioadei interbelice. Cercetările sale s-au axat pe probleme majore ale istoriei românilor, respectiv formarea și continuitatea poporului român, formarea statelor medievale românești, organizarea social-politică în perioada feudală.

Lucrarea *O enigmă și un miracol istoric: poporul român* (1940) pledează pentru continuitatea poporului român în spațiul carpato-danubiano-pontic, iar în volumul *Originile și formarea statelor românești* (1942) a realizat o expunere de ansamblu a istoriei naționale. *Tradiția istorică despre întemeierea statelor românești* (1945) aduce importante contribuții privind constituirea statelor feudale române, analizând contextul intern și internațional care a favorizat formarea acestora. În ultimii ani ai activității sale, istoricul s-a axat pe integrarea istoriei naționale în contextul universal, în perioada 1945–1947 publicând mai multe articole, studii, materiale ce au format volumul *Marea Neagră. De la origini până la cucerirea otomană*.

Lucrările sale asupra prezenței românești în Basarabia sunt reprezentative pentru statura istoricului și conștiința omului politic. I s-a propus, de altfel, să se decică de tezele despre Basarabia, dar a refuzat, asumându-și cu luciditate responsabilitatea: „adevărul rămâne, indiferent de soarta celor care l-au servit”. Asemenea lui Iuliu Maniu și celorlalte personalități politice și culturale, care au murit sau au cunoscut teroarea comunistă a închisorilor, deportărilor și a coloniilor de muncă forțată, Gheorghe I. Brătianu a fost condamnat, fără a se fi desfășurat vreun proces, și reținut 3 ani pentru „agitație împotriva orânduirii de stat”. A încetat din viață la închisoarea din Sighet, cel mai probabil în noaptea de 23 spre 24 aprilie 1953.

Vlad Grigorescu, clasa a XI-a E

#### BIBLIOGRAFIE

1. Brătianu, Maria, *Gheorghe Brătianu – enigma morții sale*, Editura Academia Civică, Iași, 2003.
2. Maftai, Ionel, *Personalități ieșene*, volumul IV, Editura Junimea, Iași, 1983.
3. Teodor, Pompiliu, *Incursiuni în opera istorică a lui Gheorghe Brătianu*, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 1999.
4. Spinei, Victor, *Confluente istoriografice românești și europene – 90 de ani de la nașterea istoricului Gheorghe Brătianu*, Editura Universității „Al. I. Cuza” Iași, 1988.
5. Toderascu, Ion, *Gheorghe I. Brătianu. Un savant și un soldat*, Iași, 1995.
6. \*\*\**Gheorghe Brătianu În dosarele Securității – Documente*, Editura Enciclopedică, București, 2006.

... și valorile prezentului

## „SĂ NU UIȚI LECȚIA LUI SOCRATE: SĂ ȘTII CĂ NU ȘTII NIMIC, ORICÂT DE DEPARTE AI FI AJUNS”

Interviu cu DELIA UNGUREANU

**Delia Ungureanu** este asistent dr. în cadrul Departamentului de Studii Literare al Facultății de Litere a Universității din București și Lecturer în cadrul Departamentului de Literatură Comparată la Universitatea Harvard din Statele Unite ale Americii. Domeniile sale de interes cuprind suprarealismul ca *world literature*, literatura onirică, politicul și ideologicul, sociologia literară, canonul și formarea canonului, instituțiile literare, poezia și retorica, și poezia europeană modernă și modernistă. Este autoarea cărții *Poetica Apocalipsei. Războiul cultural în revistele literare românești (1944-1947)* (Editura Universității din București: 2012), care a fost nominalizată la cel mai bun premiu pentru debut în teoria și critica literară de către Uniunea Scriitorilor din România, și de către revistele *Observator cultural* și *Cultura*. A publicat eseuri despre formarea canonului literar, despre poezia modernă și despre poezică în volume editate și reviste literare în trei limbi (engleză, franceză și română). În prezent lucrează la o a doua carte despre suprarealism ca *world literature* și co-editează împreună cu Toma Pavel (University of Chicago) un volum dedicat literaturii române contemporane care va fi publicat la Editura Brill în 2018.

**Andra Bulgaru:** Ce amintiri deosebite păstrezi despre anii petrecuți la Colegiul Național?

**Delia Ungureanu:** Deși au trecut treisprezece ani de când am absolvit Colegiul Național și douăzeci și unu de când am intrat în prima clasă de gimnaziu, amintirea anilor petrecuți în această instituție de învățământ de excepție care a jucat un rol esențial în formarea mea nu doar profesională, ci și morală și identitară, a rămas la fel de vie.

Printre figurile de care mă simt legată într-un mod special afectiv și intelectual este aceea a doamnei profesoare Carmen Martinuș, căreia îi datorez precocitatea de care m-am bucurat ulterior în anii de studenție prin lectura unor cărți esențiale la o vârstă-cheie. De numele doamnei Martinuș se leagă pentru mine Proust și Mircea Eliade, dar și Hugo Friedrich, René Guénon, Gustav René Hocke – nume la fel de importante pentru un om de litere precum este Einstein pentru fizicieni. Imaginați-vă două sacoșe imense pline de cărți pe care de-abia le puteți duce. Așa plecam eu de la doamna profesoară Martinuș o dată la două săptămâni în anii de liceu. Odată mi-a spus: „Cărțile sunt făcute să circule, nu să se bucure o singură persoană de ele”. Generozitatea intelectuală este un alt lucru pe care i-l datorez. Când am câștigat locul I la Olimpiada Națională de

Literatură Română, i-am spus că prima carte i-o voi dedica. Mi-a răspuns: „Prima carte trebuie să o dedici părinților tăi”. *Poetica Apocalipsei. Războiul cultural în revistele literare românești* (Editura Universității București: 2012) le este dedicată părinților mei, iar când am scris cuvintele pe pagină, am știut că îi este dedicată în egală măsură doamnei profesoare Martinuș. Pentru că la Colegiul Național se formează setul de valori morale și umane. Generozitatea intelectuală este pentru mine cea mai frumoasă amintire legată de Colegiul Național. La rândul meu, am circulat cărțile mele printre studenți, și fie la București, fie la Harvard, generozitatea s-a transmis mai departe, simbolic și geografic. Iar astfel tradiția Colegiului Național se reconfirmă încă o dată.

Deși am o formare umanistă, am terminat o clasă de profil matematică-fizică, ceea ce pentru un viitor profesor de teorie literară s-a dovedit vital. Formarea gândirii logice, abstracte de care am avut nevoie în anii de studenție se datorează doamnei directoare Cristina Vâlcu, ale cărei ore de matematică mi le amintesc cu o deosebită plăcere. Mi-au fost model pedagogic atunci când eu însămi am ajuns la catedră: generozitate, profesionalism, simț al umorului și al ironiei. Cele din urmă sunt esențiale pentru o reală relație pedagogică. Îi aproprie pe elevi și creează un sentiment de



comunitate academică și umană. Cu la fel de multă plăcere îmi amintesc orele de chimie cu doamna profesoară Areta Hulpoi – îmi amintesc cum odată ne-a chemat cu produsele cosmetice pe care le foloseam pentru a ne învăța care substanțe chimice din compoziție trebuie evitate, și de multe ori astăzi mă surprind citind eticheta de pe spatele produsului pe care vreau să îl cumpăr. Cu domnul profesor Antonio Martinaș am învățat cum să judec istoria, dar și cum să fac alegerile în viață, de orice natură ar fi ele. Îmi amintesc ultima oră din clasa a XII-a. Ne-a spus pe un ton cald, dar ferm: „Să măsu-rați de multe ori, dar să tăiați o dată.”

Poate că de aceea durează câteva luni până aduc un articol științific în forma finală. Dar știu când e gata că e cea mai bună formă posibilă la care pot ajunge în acel moment. Urmând Facultatea de Litere, am studiat latina timp de doi ani. Îi sunt recunoscătoare regretatei doamnei profesoare Sarmiza Belcescu pentru că în cei doi ani nu a trebuit să mă lupt cu gramatica. O știam deja. Dar mai ales pentru că atunci când întâlneam o sintagmă sau o propoziție în latină – iar un om de litere o întâlnește zilnic – nu aveam nevoie de dicționar.



Împreună cu scriitorul Mircea Cărtărescu în cadrul turneului dedicat lansării primului volum al trilogiei *Orbitor (Blinding)* pe piața americană, în traducerea lui Sean Cotter. Fotografie de la evenimentul organizat de către revista *Asymptote* în Chicago, la Chopin Theatre, 14 octombrie 2013.

**Andra Bulgaru:** Care este rolul pe care consideri că l-a avut liceul în configurarea parcursului tău profesional?

**Delia Ungureanu:** În cazul meu a jucat un rol esențial, nu îmi imaginez cum aș fi putut să îmi construiesc cariera așa cum am făcut-o dacă aș fi urmat un alt colegiu. Sigur că este o opinie absolut subiectivă, însă consider că unul dintre atuurile Colegiului Național îl constituie politicile educaționale și curriculare care au sprijinit dintotdeauna performanța, indiferent de domeniul în care ea a fost făcută, fără a neglija formarea la un nivel general a culturii obligatorii pe care orice

viitor intelectual trebuie să o aibă. În acest moment trăiesc într-o țară în care sistemul preuniversitar nu pregătește liceenii atât de complex în variate domenii, iar acest lucru este un handicap atunci când elevii intră la colegiu. În Statele Unite ale Americii, colegiul este o instituție de învățământ superior corespondentă celor trei ani de facultate ai programului de licență în sistemul Bologna care a fost adoptat de sistemul universitar românesc. În America, rolul colegiului este într-o bună măsură cel al liceului la noi, adică formează o mai solidă cultură în acele domenii pentru care studentul are un interes, singura

diferență constituind-o specializarea („concentration”) care se face în al doilea an de colegiu, dar care nu trebuie confundată cu profilul de specialitate pe care un student din România îl poate alege odată ce este admis la facultate. Abia după cei trei ani de colegiu tinerii pot continua să se formeze exclusiv într-un domeniu prin urmarea unui program masteral și/sau doctoral. Există desigur avantaje și dezavantaje de ambele părți, căci nu există sistem ideal de învățământ, însă consider că unul dintre motivele pentru care universitățile americane de top continuă să angajeze oameni formați în sistemul de învățământ est-european și românesc îl constituie solida formare profesională, iar aceasta începe fără îndoială în anii de liceu.

**Andra Bulgaru:** Povestește-ne despre experiența ta profesională până în prezent.

**Delia Ungureanu:** Cu modelele formatoare e ca și cu prietenii; nu ai nevoie de mulți, căci nici nu ai avea timp să îi cunoști cu adevărat, ci ai nevoie de câțiva sau doar de unul, dar care să producă marea schimbare la momentul oportun. Pentru mine, în anii de liceu, când am participat an de an la etapa națională a Olimpiadei de Literatură Română, doamna profesoară Martinuș a fost acest model formator, și cred că evoluția s-a văzut an de an, căci de la mențiune la etapa națională în clasa a IX-a, am urcat la locul al doilea în clasa a XI-a, iar în clasa a XII-a am fost prima pe țară și cu cea mai mare medie din întregul concurs care cuprindea toate clasele de la clasa a VII-a la a XII-a. Prietenii din această perioadă sunt la fel de importanți. Vlad Savin, bunul meu prieten care mi l-a adus în viața mea pe Andrew Lloyd Weber, a contribuit și cu alte nume: Jim Morrison și muzica formației The Doors, Pink Floyd, Emerson, Lake & Palmer, incredibilul și hipnoticul Leonard Cohen, nu doar muzician de excepție, ci și cel mai bun poet al generației sale în Canada. Cu Vlad mă întreceam la citit Camus și Sartre, Hermann Hesse și Thomas Mann. Fiecare dintre aceste nume ocupă un loc special în memoria mea afectivă și intelectuală.

Ocuparea locului I la etapa națională în ultimul an de liceu mi-a permis intrarea la Facultatea de Litere a Universității din București fără admitere, ceea ce pe-atunci era un lucru mare, căci încă exista un examen extrem de selectiv de admitere. Am absolvit secția Română – Engleză ca șefă a promoției 2006 (media 9.87), iar apoi Masteratul de Teoria Literaturii și a Culturii și Literatură Comparată ca șefă a promoției 2007 (media 10.00). În anul 2007 am intrat în programul școlii doctorale al Facultății de Litere a

Universității din București cu un doctorat sub coordonarea domnului prof. univ. dr. Mircea Martin, precum și în catedra de Teorie literară pe-atunci, astăzi parte a Departamentului de Studii Literare, în urma celui mai dur – în sensul bun, desigur – examen de admitere pe care l-am dat vreodată. În toamna anului 2011 am primit titlul de doctor în filologie pentru teza de doctorat *Dezechilibrele câmpului literar și începuturile ideologizării în revistele literare românești (1944-1947)*, iar în 2012 am fost promovată la poziția de asistent universitar. Momentan mă aflu în concediu fără plată până în iunie 2016, întrucât în 2013 am obținut poziția de *lecturer* (nu există corespondent în sistemul universitar românesc, însă s-ar apropia întrucâtva de aceea de preparator) pentru trei ani în cadrul Departamentului de Literatură Comparată la Harvard.

Ocup, de asemenea, funcția de Asistent Director al Harvard Institute for World Literature ([www.iwl.fas.harvard.edu](http://www.iwl.fas.harvard.edu)), institut condus de către David Damrosch, șeful Departamentului de Literatură Comparată la Harvard și probabil cel mai cunoscut nume la nivel mondial pentru teoria și practica literaturii comparate ca *World Literature* – evit folosirea corespondentului românesc „literatură universală” din cauza încărcăturii ideologice a sintagmei în spațiul românesc în urma celor aproape cincizeci de ani de comunism. Institutul organizează anual o școală de vară pe durata a patru săptămâni în locuri diferite din lume: inaugurat în 2011 în Beijing, Institutul a continuat în 2012 în Istanbul, iar acum a ajuns acum la cea de-a cincea ediție. Începând cu 2013, când m-am alăturat Institutului, am organizat școala de vară la Harvard (2013), apoi la City University în Hong Kong (2014), iar vara aceasta mergem la Universitatea din Lisabona, pentru ca în 2016 să ne întoarcem la Harvard. Institutul este o modalitate excelentă de a întâlni cele mai importante nume din studiile literare mondiale, precum Gisèle Sapiro, Franco Moretti, Susan Bassnett, Larry Venuti, Djelal Kadir, Theo D’haen ca să numesc doar câteva, dar și colegi din sistemul universitar din toate părțile lumii, din Canada și Brazilia până în Australia și Japonia. Și din nou, sentimentul unei reale comunități academice învățat în anii de liceu revine, căci dincolo de bariere culturale, lingvistice și geografice există acela de schimb cultural, intelectual și uman care nu depinde de spațiu și timp.

Coerența structurală și a parcursului meu academic se poate observa și la nivelul cărților la care am lucrat sau lucrez. În vreme ce prima carte s-a bazat pe teza mea de doctorat care, la rândul ei, a fost o dezvoltare a disertației mele de masterat, cea la care lucrez acum pornește, deși s-a conturat într-o direcție pe care nu o bănuiam pe atunci, de la teza mea de licență, care a fost o încercare de configurare a unei poetici onirice la Eminescu, Max Blecher, Dumitru Țepeneag și Mircea Cărtărescu. Am debutat în 2012 cu volumul *Poetica Apocalipsei: Războiul cultural în revistele literare românești (1944-1947)* care analizează strategiile politice și de politică culturală ale intelectualității românești prin sociologia relației tensionate dintre câmpul puterii politice și cel intelectual și literar. Perioada cuprinsă între 23 august 1944 și 30 decembrie 1947 este încă insuficient documentată și analizată în studiile literare românești, iar înțelegerea ei lucidă în resorturile morale, psihologice, intelectuale și umane este absolut necesară pentru orice intelectual român care

dorește să aibă o perspectivă clară asupra istoriei recente a ultimilor 70 de ani. Cartea a fost nominalizată la cel mai bun premiu pentru debut în teoria și critica literară de către Uniunea Scriitorilor din România, și de către revistele *Observator cultural* și *Cultura*.

Am lucrat ca redactor de carte la editura Polirom vreme de șase ani (2006-2012) și ca traducător din limba engleză. Printre cărțile pe care le-am tradus se numără *Canonul occidental* de Harold Bloom (Art: 2007) și *Introducere în teoria literară* de Terry Eagleton (Polirom: 2008). Am făcut timp de opt ani de zile cronică de carte la *Observator cultural* și am publicat articole în reviste de specialitate.

Momentan lucrez la cea de-a doua carte, care se mișcă într-o direcție radical diferită de prima: este o carte de literatură comparată pentru care lucrez cu texte scrise în patru limbi diferite (engleză, franceză, spaniolă și română) și pe care o scriu în limba engleză întrucât o voi publica aici, în America.



Împreună cu scriitorul Mircea Cărtărescu și editoarea Jill Schoolman, fondatoare a prestigioasei edituri Archipelago Books, în cadrul turneului dedicat lansării primului volum al trilogiei *Orbitor (Blinding)* pe piața americană, în traducerea lui Sean Cotter. Fotografie de la evenimentul „European Voices: A Reading and Conversation with Romanian author Mircea Cărtărescu” organizat de Center for the Study of Europe la Boston University și moderat de Delia Ungureanu, 16 octombrie 2013.



**Andra Bulgaru:** Cum te-ai adaptat la visul american? Ideal sau realitate?

**Delia Ungureanu:** Sigur că niciun sistem de învățământ nu este ideal, nici cel românesc și nici cel american al școlilor din Ivy League, ca să mă rezum la cele pe care le cunosc. Școala românească are avantajul unei extrem de solide formări profesionale cu o vedere largă asupra istoriei disciplinei pe care o urmezi, ceea ce lipsește din păcate din sistemul american, cu excepția vârfurilor, desigur, sau a celor care reușesc să învingă sistemul. Pe de altă parte, cei mai buni dintre cei mai buni vor fi așa tocmai pentru că înving sistemul, luând ce e mai bun, dar ridicându-se asupra sa. Iar asta se poate face de oriunde din lume; poziția de avangardă, cum arată sociologul Pierre Bourdieu, este poziția revoluționară indiferent de câmpul social; este poziția care interoghează prezentul sistem și felul în care el este organizat și îl inovează. Și implicit, îl duce mai departe pentru ca generațiile următoare să facă același lucru.

De exemplu, un avantaj net al sistemului din Ivy League îl constituie aspectul financiar și cel de cercetare, iar ele sunt interconectate: primul îl condiționează și determină pe cel de-al doilea. Mă refer în primul rând la cei care lucrează ca mine în zona umanistă, căci științele exacte au ocupat și ocupă un loc privilegiat. Situația științelor umane și a ceea ce se investește financiar în ele este în mod evident mult mai precară decât în cazul științelor exacte în România, însă este extrem de puternic pronunțată în Statele Unite, unde științele exacte primesc sume fabuloase în vreme ce științele umane se mulțumesc cu firimiturile care mai rămân. Cu toate acestea, ceea ce sunt firimituri raportat la sistemul american, pentru omul de litere venind din România sunt mană cerească, pentru că sistemul american al școlilor de Ivy League este conceput pentru a sprijini performanța indiferent de domeniu, iar științele umane au oricum nevoie de mai puțini bani pentru cercetare decât cele exacte. Nu se poate face cercetare de calitate în absența unui confort financiar, iar aici nu mă refer numai la traiul zilnic, ci la cheltuieli de cercetare presupuse de proiectul la care lucrezi. De exemplu, eu lucrez acum la o carte despre suprarealism și circulația sa la nivelul pieței mondiale, iar pentru a merge până la arhivele care ar da nota distinctivă a cercetării mele va trebui să mă deplasez până la Paris pentru a vizita arhivele suprarealiștilor care se păstrează la Biblioteca Jacques Doucet. Desigur că de pe poziția de asistent dr. la Universitatea București așa ceva este imposibil atâta vreme cât salariul nu depășește 1250 de RON net lunar. Din acest punct de vedere, la care se adaugă accesul la cea mai mare bibliotecă

universitară din lume – Widener Library – precum și la biblioteca de manuscrise rare – Houghton Library – Harvardul este paradisul oricărui cercetător. Dacă este să găsec un corespondent al paradisului lui Borges, care și-l imaginează ca pe o imensă bibliotecă, atunci acesta ar fi Widener și Houghton. Sentimentul de a ști dinainte de a consulta catalogul online al bibliotecii că orice ai căuta găsești nu se compară absolut cu nimic și este, da, pentru mine, nu atât visul american, cât visul meu. Ca să fiu mai clară: dacă nu există la Harvard, înseamnă că nu există.



Împreună cu Gisele Sapiro și David Damrosch la Templul celor 10.000 de Buddha, în cadrul Școlii de vară organizate de Institute for World Literature la City University of Hong Kong (2014).

Ca să închei cu un alt exemplu care marchează diferența calitativă între sistemul academic românesc și cel din Ivy League (mă refer, desigur, numai la ceea ce privește științele umane): a publica un articol de specialitate în Statele Unite este un proces extrem de îndelungat și laborios care de multe ori îți pune răbdarea la încercare, în vreme ce în România este infinit mai ușor. Diferența este dată de faptul că în America, pentru a conta cu adevărat la CV, articolul trebuie să intre într-un *peer reviewed journal*, adică să fie evaluat de oameni de specialitate care pot spune în mod legitim dacă ceea ce ai produs reprezintă o contribuție reală în domeniu. În România, un astfel de sistem aproape că nu există, iar acolo unde se încearcă să fie implementat



funcționează prost. Abia când am ajuns la Harvard am înțeles de ce aici când ți se spune despre un profesor că are patru articole este într-un mod laudativ. Pentru că acele patru articole înseamnă zece ani din viață. Poate e exagerat, însă este o garanție a faptului că acele articole chiar merită să apară în acel CV. Așadar cred că o altă diferență este aceea dintre calitativ și cantitativ.

Personal mă pot bucura că anul trecut mi-a fost acceptat primul articol într-un *peer reviewed journal* din Statele Unite. „Translating Autobiography into Fiction: Chiasmus and the Play of the Authorial Mind in *Hamlet* and *Pale Fire*” va apărea în ediția din iarna anului 2015 a revistei *Shakespeare: Borrowers and Lenders*.

**Andra Bulgaru:** Ce planuri, proiecte ai în vedere în viitorul apropiat?

**Delia Ungureanu:** Momentan sunt la jumătatea cărții pe care doresc să o termin anul acesta, al cărei titlu provizoriu este *Dreaming of World Literature: Surrealism and Its Legacy (Visând la Literatura Mondială: Suprarealismul și moștenitorii săi)*. Este o carte despre sociologia câmpului internațional și despre rețelele intelectuale care au contribuit la răspândirea suprarealismului din Franța anilor '30 din punctul de vedere al strategiilor de piață adoptate, pe piața americană din New York și apoi, o generație mai târziu, în America Latină și în rândul emigrației care a traversat Oceanul în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. În cadrul acestor rețele intelectuale internaționale, un rol aparte îl ocupă revistele literare, dar și expoziția, muzeul și librăria ca spațiu de cenaclu literar în calitate de noi instituții culturale cu putere de legitimare și consacrare. În cadrul rețelei de agenți culturali care au contribuit la consacrarea suprarealismului, mă ocup de trei vârste ale suprarealismului prin trei perechi de scriitori și/ sau artiști: André Breton și Salvador Dalí; Jorge Luis Borges și Vladimir Nabokov; Orhan Pamuk și Mircea Cărtărescu.

Am în plan și co-editarea, împreună cu Toma Pavel de la University of Chicago, a unui volum dedicat literaturii române contemporane pe piața internațională care va fi publicat într-un recent *journal of world literature* de către Brill, prestigioasa editură academică. Volumul este proiectat să apară în 2018 cu titlul *Contemporary Romanian Literature for the World: Circulation and Exchange on the International Market*.

**Andra Bulgaru:** Pentru liceeni, o opinie personală argumentată: studiu în țară sau în străinătate, carieră aici sau peste granițe?

**Delia Ungureanu:** În astfel de cazuri, generalizările nu funcționează, din păcate, iar eu oricum le

evit pe cât posibil. Orice situație trebuie contextualizată individual, în funcție de domeniul în care activezi, de interesele pe care le ai, de familie și, nu în ultimul rând, în funcție de deciziile pe care fiecare le ia în viața personală. S-au făcut multe lucruri bune în România după '89, însă aceste îmbunătățiri se observă mai bine în domeniul privat decât în cel public. Pentru mine, ca om de litere angajat al Statului, cu tot ceea ce implică acest lucru, desigur că o carieră așa cum mi-o doresc, adică la cel mai înalt nivel, este posibilă numai în spațiul occidental. În spațiul românesc care îmi este accesibil mie de pe poziția socială și intelectuală în care mă găsesc, este posibilă doar o carieră bună, nu însă excepțională, și care implică multe sacrificii de natură intelectuală și profesională. Însă asta este doar situația mea individuală. De exemplu, am colegi care lucrează în mediul privat fără să simtă o diferență notabilă între viața pe care și-o permit aici și ce și-ar putea permite în străinătate. Pentru ei așadar România la care au acces nu este și cea la care eu am acces. De aceea opțiunile sunt diferite.

Dar mă bucur enorm că m-am format în sistemul în care m-am format. Doar așa am ajuns la Harvard. Pe de altă parte, pentru a putea fi un real candidat la o poziție permanentă în sistemul academic de aici, ar fi un avantaj să fi studiat la oricare dintre universitățile americane, pentru că ei tind să își privilegieze proprii absolvenți, și nici nu îi poți învinovăți. Statul american duce o puternică politică protecționistă pentru proprii cetățeni. Dar cine știe, poate că teoria mea cu avangarda care învinge sistemul va funcționa. Important este să crezi în ceea ce ești și faci.

**Andra Bulgaru:** Mesaj pentru elevii Colegiului Național...

**Delia Ungureanu:** Mesajul e dificil de formulat, căci implică din nou aceeași generalizare și ignorare a nuanțelor individuale, însă pot spune că, în cazul meu cel puțin, a crede în ceea ce fac și a-mi urma visul, oricât de imposibil ar fi părut celor din jur, asociat cu o mentalitate de învingător, chiar și atunci când pierd, s-a dovedit esențial. Este important să faci performanță într-un domeniu, însă e la fel de important să nu uiți lecția lui Socrate: să știi că nu știi nimic, oricât de departe ai fi ajuns. Luciditatea cu privire la propria poziție, alături de un devotament real față de drumul ales, oricare ar fi acela, m-a făcut ceea ce sunt astăzi.

Interviu realizat de

*Andra Bulgaru*, clasa a XI-a B

## „SIMT CĂ A MERITAT TOATĂ MUNCA DEPUȘĂ PENTRU O ASTFEL DE EXPERIENȚĂ”

Interviu cu **MĂLINA STRUGARU**, olimpică internațională

**Andrada Strugaru:** Te rugăm să te prezinți pentru cei care, poate, încă nu te cunosc.

**Mălina Strugaru:** Mă numesc Mălina Strugaru și sunt elevă în clasa a IX-a A, profil matematică-informatică, la Colegiul Național Iași.

**A.S.:** Știm că ai un palmares deosebit. Vorbește-ne despre performanțele tale la concursurile și olimpiadele naționale din ultimii ani.

**M.S.:** În clasa a cincea am avut prima calificare la Olimpiada Națională de Matematică. De atunci, am învățat cu mult drag și cu multă pasiune această disciplină și am obținut patru ani la rând medalii la olimpiadă. Matematica m-a ajutat și mă ajută în continuare și în științe, calificându-mă atât la olimpiadele naționale de fizică și chimie din anii precedenți, la care nu am participat deoarece se desfășurau în același timp cu cea de matematică. Anul trecut, însă, am putut participa atât la olimpiada națională de matematică, cât și la cea de științe, unde am obținut premiul III și cea de lingvistică, unde am luat o mențiune. Pentru mine, cel mai bun rezultat pe care l-am avut la o olimpiadă națională este medalia de aur pe care am câștigat-o în clasa a 7-a la matematică.

**A.S.:** Un rezultat de excepție este cel pe care l-ai

obținut la Olimpiada Internațională de Științe pentru Juniori în acest an școlar. Despre ce a fost vorba și cum ți s-a părut această experiență?

**M.S.:** Olimpiada Internațională de Științe pentru Juniori a fost, cu siguranță, o experiență unică. La început, a fost doar un vis și, desigur, numeroase ore de muncă, atât a mea, cât și a domnilor profesori Ioana Bohotineanu, Geanina Mangalagiu și Andu Ouatu, cărora le mulțumesc pentru tot efortul depus. Olimpiada, împreună cu selecția s-au desfășurat pe parcursul a aproape



trei luni, iar în fiecare dintre lunile octombrie și noiembrie am avut câte o sesiune de trei săptămâni de pregătire centralizată la București.

La etapa internațională, am dat, în trei zile diferite, trei probe: un test grilă, ce a constat în câte 10 întrebări din chimie, fizică, respectiv biologie, un test cu probleme din toate cele trei științe și o probă experimentală, unde am lucrat în echipe. Testul experimental mi s-a părut cel mai interesant. Trebuia să urmărim cu atenție, atât scopul probei, cât și elemente de manualitate și igienă, cu atât mai mult că prin sală erau cadre didactice care aveau ca sarcină să fotografieze greșelile participanților. Astfel, pierdeai puncte dacă nu purtai ochelarii de laborator, prin care, de altfel, vedeai încețoșat, sau dacă nu purtai mănușile de unică folosință, care, colegilor mei de echipă, le erau mici. Chiar și cu acestea, eu consider că ne-am descurcat bine, fapt susținut și de rezultate: România a câștigat trei medalii de bronz, dintre care una a fost a mea, și trei de argint.

De asemenea, am avut ocazia de a vizita Argentina, o țară diferită, dar totodată încântătoare. În decembrie, când am ajuns, acolo era începutul verii, astfel că, în timp ce acasă ninge, eu mâncam pepene sau înotam afară, în piscină. Activitatea mea favorită a fost o excursie în care am urcat până la 3000 de metri în munți, de unde am putut vedea vârful Aconcagua, de aproape 7000 de metri, cel mai înalt din America. Un alt lucru ce mi-a plăcut a fost faptul că am avut ocazia de a cunoaște o mulțime de alți elevi de vârsta mea, din toată lumea. Mi-am făcut chiar prieteni foarte buni în Zimbabwe, India, Indonezia sau Columbia, iar, cu mulți dintre participanți, am schimbat adresele de e-mail. De Crăciun, am fost plăcut surprinsă când am văzut că primisem foarte multe mesaje cu urări de sărbători, unele chiar de la copii din țări ce nu sărbătoresc nimic în acea perioadă.

Ar mai fi multe de povestit. Îmi dau seama că pe cât de greu de realizat părea la început, pe atât de multe amintiri minunate mi-au rămas și simt că a meritat toată munca depusă pentru o astfel de experiență.

**A.S.:** Dincolo de calitatea de elev al Colegiului Național, dorim să știm câte ceva despre adolescența Mălina Strugaru.

**M.S.:** Din această perspectivă, sunt o persoană destul de simplă. De regulă sunt o fire calmă; de multe ori îi exasperez pe oameni cu liniștea mea interioară. Îmi fac prieteni destul de repede, însă

merg pe ideea prietenilor puțini și buni. În timpul liber, îmi place să petrec ore întregi afară, mai ales iarna, când ninge și să mă joc cu pisicile sau cu câinele meu. Îmi place și să citesc, dar, de cele mai multe ori, când vreau să mă relaxez, prefer să urmăresc filme. Preferatele mele sunt „Stăpânul inelelor” și „X-men”. Nici activitățile artistice nu îmi displac. Adesea desenez sau cânt împreună cu sora mea. Uneori mi se întâmplă să rămân timp îndelungat în fața calculatorului din cauza unui joc.

**A.S.:** Ce planuri ai pentru mai departe, atât în domeniul concursurilor cât și personal?

**M.S.:** În domeniul concursurilor, cel puțin anul acesta, mi-aș dori să continui cu chimia, dar îmi doresc să țin pasul și la matematică și celelalte științe, deoarece nu am încă nicio idee despre ce voi face după terminarea liceului. Mă gândesc să încep să particip la activități de voluntariat. De multe ori sunt plăcute și dacă voi dori să studiez într-o țară străină, voi avea nevoie și de astfel de precizări în C.V.

Pe plan personal, nu am niște obiective anume. Aș vrea doar să reușesc să îmi regălesc și să îmi păstrez echilibrul după aceste câteva luni zburdumate din viața mea. De asemenea, mi-am propus să petrec mai mult timp cu cei din familie, fiindcă am fost mult timp plecată de acasă și nu cred că îmi va trece dorul de ei prea ușor.

**A.S.:** Un mesaj pentru colegii tăi...

**M.S.:** Un mesaj pentru colegii... Să nu uite să viseze și să creadă în ceea ce este bun și să aibă încredere în ei înșiși, fără a deveni trufași, pentru că de multe ori e nevoie ca tu să fii acela care să îți acorzi șansa de a realiza ceea ce îți dorești.

Interviu realizat de

*Andrada Strugaru*, clasa a VII-a F





## PROIECTUL

În perioada septembrie 2014 – iulie 2016 Colegiul Național Iași va demara un proiect Erasmus+, ce are ca finalitate organizarea unor evenimente artistice sau de caritate și strângere de fonduri și dezvoltarea calităților antreprenoriale prin metode non-formale.

Proiectul este susținut financiar de Uniunea Europeană și constă într-un parteneriat între cinci licee din România, Portugalia, Italia, Polonia, Irlanda și se adresează elevilor cu vârste cuprinse între 13 și 18 ani.

Prima fază a fost selecția participanților bazată pe rezultatele acestora și motivația manifestată în scrisoarea de intenție, alocându-se 64 de locuri, dintre care 32 de mobilități.

Faza proiectului în curs de desfășurare este cea locală, vizând îmbunătățirea competențelor digitale ale elevilor implicați și constă în realizarea unui logo, a unui poster, a unui website și a unei prezentări a instituției de învățământ de care aparțin și a unei prezentări a țării lor.

La sfârșitul lunii ianuarie va avea loc prima mobilitate, ce se va desfășura în Portugalia, în care vor pleca opt elevi însoțiți de doamnele profesoare Antoaneta Luchian și Elena Mitocariu. Această primă întâlnire transnațională are în vedere prezentarea logo-urilor și a posterelor, urmând ca mai apoi să fie votate online. De asemenea, în cele cinci zile ale șederii în Portugalia se vor organiza concursuri cu diferite tematici alese de țara gazdă cu echipe mixte pentru a oferi un pretext de dialog intercultural. O altă activitate va fi bazată pe workshop-uri non-formale despre organizarea de evenimente, urmată apoi de conceperea unui plan și simularea unui eveniment de iarnă. Cunoștințele dobândite de cei opt participanți vor fi apoi împărtășite și colegilor care nu au plecat în mobilitate, pentru a pune în aplicare ce au învățat, urmând ca în aprilie să aibă loc plecarea către Erice, Italia.



Scopul acestui proiect este în primul rând de a oferi o oportunitate elevilor de a se dezvolta într-un mediu diferit de cel școlar, un mediu non-formal care urmărește să îi facă responsabili, în care să își dezvolte competențele lingvistice și, în același timp, îi încurajează să se afirme ca negociatori, antreprenori și organizatori. În plus față de proiectele desfășurate pe plan local și național, Erasmus+ încurajează o relație mai strânsă între țări cu fundal cultural diferit tocmai prin schimbul de bune practici.

*Smarașuța Ioana Codreanu,*

clasa a X-a D





## Q&A cu Miss Boboc, Cezara Copăcianu

*Una dintre cele mai frumoase etape ale vieții este, cu siguranță, liceul. În acest loc ne formăm caracterul, întâlnim multiple feluri de persoane, ne maturizăm, încercăm să ne creăm o imagine și să ne găsim scopul în viață. O modalitate de afirmare este concursul de Miss dedicat elevelor de clasa a IX-a, a cărui câștigătoare este anul acesta Cezara Copăcianu, din clasa a IX-a E.*

**Q:** Cred că atât pentru mine, cât și pentru tine, liceul semnifică un nou început. Care a fost prima impresie pe care ți-a lăsat-o Colegiul Național?

**A:** Prima dată am avut emoții în legătură cu adaptarea mea, însă m-am înțeles și am legat niște relații frumoase de prietenie cu persoanele din școală, dar mai ales din clasă. Mă bucură enorm faptul că am reușit să mă integrez rapid, deoarece pentru mine cei din jur și comunicarea sunt foarte importante.

**Q:** Ce te-a determinat să participi la concursul de Miss?

**A:** Îți spun cu sinceritate că la început am fost nesigură în privința participării, însă m-a convins o colegă. Mi-am dat seama că voi rămâne cu o experiență unică, amintiri frumoase și prietenii noi, fapt care s-a adevărit.

**Q:** Consideri că a fost un dezavantaj faptul că ești nouă în școală?

**A:** Pot spune că da, m-am gândit că nu voi fi privită la fel ca celelalte concurente, dar apreciez obiectivitatea profesorilor, care mi-au acordat șanse egale.

**Q:** Ce ți-a plăcut cel mai mult la acest concurs?

**A:** M-am simțit foarte bine la repetiții, atmosfera era una deosebită, cu toții ne-am simțit bine și ne-am distrat în ciuda faptului că programul a fost solicitant și timpul de pre-

gătire scurt. Un alt lucru care a contat enorm a fost relația plăcută dintre concurente și organizatori.

**Q:** Ai menționat mai devreme că ai rămas cu o experiență unică, ce te face să spui acest lucru?

**A:** Am cunoscut niște persoane minunate, am văzut și apreciat efortul depus de organizatori pentru a pune la punct fiecare detaliu și de a ne ajuta să creăm un adevărat spectacol, am căpătat experiență cu scena și, de asemenea, am păstrat legătura cu restul participantelor.

**Q:** Te-ai mai înscris la asemenea concursuri?

**A:** Dacă aș mai avea ocazia, cred că aș mai lua parte, dar cu siguranță nu va fi la fel.

**Q:** Ce le poți transmite viitoarelor concurente?

**A:** Consider că nu trebuie să fie frică să participe, deoarece cu siguranță nu vor regreta, să fie naturale, elegante, sigure pe sine și să se bucure de fiecare moment din timpul repetițiilor și al concursului, chiar dacă li se va părea dificil și, foarte important, să zâmbească mereu, să emane o stare pozitivă celorlalți.

**Q:** Îți mulțumesc pentru răspunsuri și sper că vei avea același succes și pe viitor.

**A:** Mulțumesc și eu, mi-a făcut o deosebită plăcere.



*Ioana Vartolomei,*

clasa a IX-a E

## ... CUM NU TE-AI AȘTEPTA; O PARALELĂ CARE NU-I LA INFINIT...

**G**ândindu-mă la mine acum un an, eram mai liniștită. Viața nu începuse cu adevărat, nu-mi urmam alegerile care-mi vor schimba viitorul, totul era prestabilit, orarul 8-14 și mult prea lipsita monotonie...

Și adevărul e că-mi lipsesc multe, dar pentru că nu le-am trăit pe deplin la timpul lor. N-aș putea spune că n-aș intra pe poarta liceului cu inima deschisă, dar m-aș întoarce ca la un prieten vechi cu care am rupt legăturile în ultima zi de bac. Și asta nu pentru că nu apreciez, ci pentru că nu-mi regret viitorul ales, oricât de descurajant a fost până acum (și, cu siguranță, va mai fi)...

Cei patru ani de liceu sunt grei doar pentru că nu știm ce urmează, și cum e să fie totul un haos. E greu de învățat pentru bac, pentru că nu am văzut materia pentru prima sesiune și probabil și la facultate e greu, pentru că nu știm cum e să lucrăm 8 ore pe zi.

Din experiența mea de student, care nu-i prea vastă, dar sper că relevantă, vă spun că viața la facultate e cu totul altceva. Orice așteptări ai avea, oricât de apropiate de realitate ar fi, sentimentele sunt noi și inimaginabile. Când zilele cu 6 ore au 12, dar joi e liber, sau când profesorul nu-ți mai dă teme, dar nici nu-ți mai explică, sau când nu ai timp de întreținut conversații de rutină cu prietenii din liceu pentru că nu aveți același proiect care v-a ocupat trei nopți, sau când treci pe lângă fosta școală, dimineața, în tramvai, și ți-ai dori să te mai întrebe cineva cum te simți și de ce ești distras.... abia atunci simți cum e să fii obosit. Când începi să te depărtezi de prieteni, dar faci exact ceea ce te-ai așteptat atâta timp, când te apropii de persoane mult mai repede, pentru că aveți interese comune, când nu înțelegi (nici tu, nici alți 300 de oameni) cum putea matematica de liceu să fie grea, că acum o visezi și noaptea, când nu mai știi în ce limbă vorbești, că ai citit bibliografia suplimentară în engleză, pentru că nu-ți mai dă nimeni manuale, când te uiți în gol și când te simți mediocru, atunci ești student. Momentul în care ai un curs de 30 de pagini pe



săptămână din care nu înțelegi nimic și din săptămâna 3 îți vine să te lași de facultate, atunci vrei în liceu.

Un mic sfat pentru cei încă nehotărâți sau descurajați: nu vă grăbiți! Și, cel mai important, nu fugiți de ceea ce simțiți că e pentru voi doar pentru că e necunoscut. Zic asta empatic, pentru că în timpul liceului mă aflam într-o mare dilemă: ce facultate să urmez. Instinctul și dorința se contraziceau și au urmat multe nopți abia dormite, iar în cele din urmă confortul s-a dovedit a fi inutil. Nimic nu-ți poate asigura mai mult viitorul decât dorința ta de a-l urma și sentimentul de împlinire și în același timp de regret când ieși la 8 seara pe ușa facultății, dar ți-a plăcut seminarul..

Și ca să încheiem cu drag și dor pentru multele amintiri plăcute din liceu care urmează a fi continuate și niciodată uitate și pe care nu le-aș schimba pentru nimic în lume:

*„Tot ce-a fost ori o să fie  
În prezent le-avem pe toate”*

(Mihai Eminescu – Glossa).

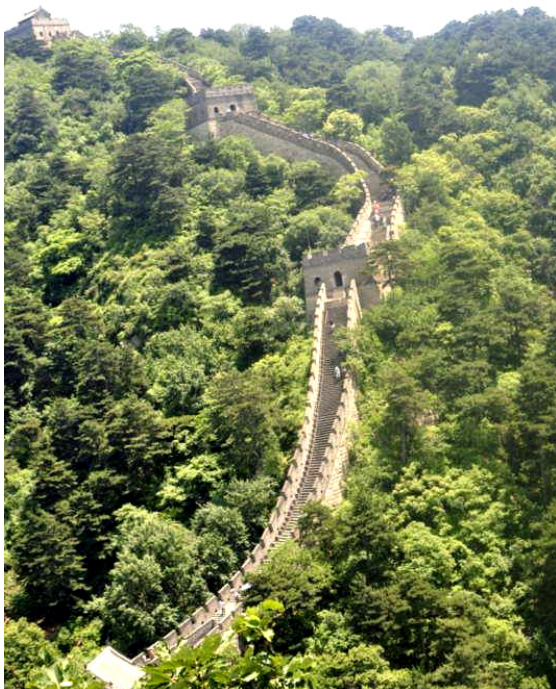
*Ioana Bogdan*

absolventă a Colegiului Național,  
promoția 2014, studentă la Facultatea de  
Informatică, Universitatea „Al.I. Cuza”, Iași

## CARIERA, MAI APROAPE DECÂT CREZI

**C**are este cel mai mare impediment ce stă în calea alegerii unei cariere? Probabil răspunsul este lipsa de experiență. Cum câștigi experiență? Muncind în domeniul ales.

Am ales să abordez acest subiect aflându-mă în contextul unui tânăr angajat și student la Facultatea de Informatică din Iași. Proaspăt absolvent al Colegiului Național, îmi amintesc foarte clar cum pierdeam nopțile în clasele de început ale liceului încercând să rezolv o problemă la una dintre aplicații sau să învăț câte ceva nou despre noile limbaje de programare care nu se mai opresc din a apărea. Numesc asta *pasiune*, și acesta este cuvântul cheie al acestui articol. Trebuie să îți găsești o pasiune, un domeniu sau o activitate pentru care a pierde nopțile reprezintă doar un motiv de a-ți face un nou *espresso*, o arie pentru care ți-ai sacrifica anii următori să o descoperi și să o dezvolți. Există o teorie foarte interesantă pe care un filozof a publicat-o și după care m-am ghidat în ultimii ani: viața îți oferă aproximativ șaptezeci și cinci-optzeci de ani în care să te dezvolți și să lași ceva în urmă,



iar aceștia pot fi împărțiți în opt decade. Acestor intervale li se pot asocia obiective pe care îți propui să le atingi: primele două nu pot fi luate în considerare, deoarece ești prea tânăr pentru a le conștientiza, următoarele trei sunt rezervate dezvoltării și definirii personalității (carieră, familie, etc.), iar cele din urmă definesc etapa finală, în care trebuie să te bucuri de ceea ce ai acumulat anterior.

Pe scurt, viața este destul de scurtă (opt perioade), iar șansele sunt ca primele două să fi trecut deja. Sper că datele de mai sus să nu te fi plictisit într-atât de mult încât să cataloghezi acest articol ca fiind un documentar științific, promit că va deveni mai atractiv. Am încercat mereu să aduc argumente obiective pentru a-mi susține punctul de vedere, astfel încât să nu poată fi contrariat cu argumente de ordin personal, dar subiectivitatea acestui articol m-ar contrazice. În timpul anilor de liceu am înțeles din ce în ce mai mult cât de importantă este șansa de a-mi fi găsit un domeniu preferat. Orele pe care le frecventezi au scopul de a-ți arăta cât de multe oportunități există și îți sugerez să fii deschis la *nou*. Recunosc, este ușor să te pierzi în detalii, însă esențialul este cel care te interesează – îți poți pune întrebarea: „Cum ar fi să devin astronaut/farmacist/programator/cercetător/jurnalist/avocat/etc.?” Poți începe prin a te imagina cinci ani în viitor, unde ești, cine sunt persoanele din jurul tău și luni dimineața unde îți vei petrece timpul? Consideră cât mai multe opțiuni și alege-o pe cea potrivită ție – nimeni nu îți poate impune acești parametri pentru că *tu* ești cel din tablou, nu *ei*. Asumă-ți responsabilitatea deciziilor tale, astfel îți vei putea culege laurii sau asuma greșeala – sigur vei învăța din ea, pentru că tu ai creat-o. Oamenii nu învață din greșelile altora atât cât învață din greșelile lor (gândește-te bine).

Concluzionând, îți doresc să transformi visele în obiective și, mai târziu, în reușite. Nu uita, două dintre cele opt etape ale vieții se vor încheia curând, ai grijă să alegi momentul potrivit pentru a lua deciziile potrivite.

*Văduț Butnaru,*

absolvent Colegiul Național, promoția 2014



## DE CE SCRUI SCRITORII ?

Am o întrebare care nu-mi dă pace de ceva timp. De fapt, e o întrebare la care caut un răspuns din momentul în care am descoperit că semnele acelea misterioase din spatele copertilor unei cărți au un sens, mă conduc într-o lume necunoscută, îmi propun întâlniri miraculoase cu oameni care au trăit tot felul de aventuri, se metamorfozează în gânduri și experiențe de viață. Oare cum au devenit scriitorii scriitori? Din ea se desprind altele, tot mai multe: Ce i-a determinat să se dedice acestei experiențe? Personajele sunt inventate sau reale? Și dacă într-o bună zi m-aș apuca de scris, cum voi ști că am întâlnit personajul care să trezească interesul celorlalți? Bine, bine... să zicem că între timp am mai învățat câte ceva la orele de limba și literatura română: despre tehnici narrative, despre distincția dintre autor și narator, despre naratorul-personaj și tot așa. Dar tot nu sunt lămurită. Scânteia, unde și când se produce ea?

Toamna aceasta am întâlnit-o la FILIT pe Sahar Delijani, o scriitoare care trăiește în Italia, deși s-a născut și a copilărit în Iran, și ea spunea că personajele și întâmplările au venit către ea și astfel a pus pe hârtie experiențe care au fost sau ar fi putut fi reale și că ființele reale, pe care le-a cunoscut (sursele de inspirație) au devenit treptat imagine, complexe, scăpându-i oarecum de sub control, metamorfozându-se, luând distanță față de oamenii care au inspirat-o inițial. La fel îmi imaginez că s-a întâmplat și

cu Bastian, Momo, Micul Prinț, Harun și ceilalți pe care i-am întâlnit în cărțile mele preferate. Au ieșit din lumea lor și au intrat în spațiul meu, în mintea mea, în universul cotidian.

Mă gândesc adeseori că nu trebuie să înveți să scrii, ci, pur și simplu, să vezi în jurul tău, să privești mai cu atenție oamenii și faptele lor. Lăsați imaginația să explodeze, să vă invadeze, improvizați și nu vă mai autocenzurați! De altfel, sunt convinsă că noaptea s-au scris cele mai bune cărți! E o magie, un mister care nu aș vrea să dispară niciodată. Pentru mine, cea mai plăcută senzație este să țin în mână o carte, să o răsfoiesc, să o descopăr, oriunde m-aș afla: în camera de lucru, în baie, pe stradă, la școală, la Mall, cu prietenii sau alături de părinți. Și cine știe, poate cândva voi crea eu însămi un personaj care să determine un alt copil să își pună aceleași întrebări și să caute răspunsuri...

*Mina Maria Sălcăuș*

clasa a VI-a D



## NICIUN *click* NU TRECE NEOBSERVAT

În urma unei pregătiri riguroase în domeniu, dobândită pe parcursul a patru ani de voluntariat în cadrul organizației Salvați Copiii, fiind unul dintre cei mai vechi și activi voluntari din proiectul "Safer Internet", am conștientizat faptul că internetul poate fi caracterizat ca un mediu al extremelor, o capcană concepută în așa fel încât să provoace dependență. Fie că este folosit pentru informare sau pentru divertisment, internetul reușește să creeze omului o adicție greu de stăpânit.

Folosit drept sursă de informare, ar putea să înlăture definitiv cărțile în sensul lor fizic din viața omului, întrucât prezintă numeroase avantaje precum accesibilitatea și un volum imens de informații. Adicția creată poate fi folosită împotriva omului sau cu scopul de a-l monitoriza și manipula pe acesta.

Întrucât internetul este un spațiu extrem de vast, un singur click poate reprezenta un portal de trecere dintr-o pagină educativă într-una cu un conținut neadecvat și total opus sferelor noastre de interes.

În opinia mea, cel mai mare dezavantaj al internetului este monitorizarea. În cel mai bun caz, urmărirea poate servi marilor corporații care își adaptează reclamele virtuale în funcție de lucrurile cărora noi le acordăm interes în mediul online. Astfel, suntem practic obligați să urmărim evoluția unui produs pe care îl cumpărăm în final.

Din nefericire, există multiple moduri negative în care monitorizarea poate fi utilizată împotriva omului. Unul dintre acestea este faptul că există persoane rău intenționate care prin monitorizarea noastră permanentă ne pot crea un istoric, noi devenind astfel ușor de anticipat și în viața reală. În momentul în care devenim membri ai unei comunități online, ni se atribuie un cont de utilizator securizat cu o parolă. Este important de menționat că nu ne este urmărită doar activitatea din mediul online, ci și parolele pe care le setăm și



prin care ne legăm practic viața noastră de internet. În cazul în care unul dintre conturi are atribuit un cont bancar, spargerea parolei îl pune în pericol. O persoană rău intenționată ne poate goli contul bancar atribuit unei identități virtuale dintr-o comunitate și acesta este doar un exemplu în care monitorizarea poate fi folosită împotriva omului.

Protejarea vieții private de ochii corporațiilor, statului și chiar a persoanelor fizice devine în fiecare zi din ce în ce mai dificilă.

Niciun *click* nu trece neobservat. În primul rând, despre acest click află provider-ul de internet (ISP), prin intermediul căruia calculatorul realizează conexiunea la internet. De aceea, de regulă, agenții de securitate apelează direct la provider pentru a afla identitatea anonimului. Următoarea porție de informație o primește site-ul care este accesat, în general prin intermediul *cookies*. În cele mai multe cazuri serverele web păstrează o listă a istoricului de accesări, unde stochează informații furnizate de browser.

Ce avem în final? – Încălcarea vieții private – un efect secundar al multor tehnologii utile pe care le folosim în fiecare zi.

*Răzvan Cojocaru*, clasa a XI-a B

## Unde te duce liftul...

**I**nimile ne bubuiau tuturor pentru că mirosea a loc necunoscut. Un labirint în care multora le e teamă să intre. Dar noi știam că, dacă o facem, nu numai că va fi bine, ci ne va face și bine. Și așa am început... am intrat în lift. Mirosul a încetat. Dar inimile noastre, nu. În mai puțin de zece minute, suflete necunoscute vor vedea cu ce și pentru cine ne-am pregătit aproape zilnic de la începutul școlii.



Liftul avea un oarecare efect liniștitor; ne amintea de prima zi de școală, când doamna dirigintă (prof. Cornelia Fiscutean – n.r.) a venit cu ideea de a face mai multe echipe și de a exersa împreună pentru a prezenta o piesă de teatru cu marionete. Și probabil știind că nu mulți vor vrea să facă asta, a încercat să ne convingă, arătându-ne o marionetă, ceea ce a și reușit. Imediat ne-am format o echipă ce avea să prezinte „Jack și vrejul de fasole”. S-au mai format încă două, una care trebuia să ne arate povestea „Peter Pan”, iar cealaltă avea să prezinte o piesă de teatru originală, cu un scenariu scris chiar de un elev de al nostru, o poveste foarte emoționantă, care se numește „Edi, copilul binecuvântat”. Noi, sincer, nu am crezut că vom ajunge atât de departe. Apoi, aproape cea mai dificilă parte a fost să ne facem marionetele.

Fiecare a contribuit cu materiale, dar a fost greu. Abia ne mai puteam dezlipi degetele de la atâta aracet, dar a fost amuzant. Reușisem să facem aproape toate păpușile. Doamna dirigintă ne-a împrumutat-o pe a ei pentru personajul Jack. După ce am reușit să clarificăm

ce avea fiecare de spus și de făcut, a început ce era mai greu: repetiții peste repetiții, decorurile ce trebuiau planificate și apoi puse la punct, bătaii de cap. Am prezentat chiar și în fața clasei piesa noastră de teatru, dar mai mult ca să ne obișnuim cu publicul și să ne vadă doamna dirigintă. Ne-a atenționat și ne-a spus ce și unde am făcut bine sau nu. Am învățat multe datorită dumneaei. Am repetat de atâtea ori, încât dacă ceva nu era bine în scenetă ne-ar fi fost foarte greu să ne obișnuim să facem corect. Și poate că multe lucruri trebuiau îndreptate, dar ne-am descurcat până la urmă, la asta ne gândeam toți în timp ce urcam cu liftul.

Totul s-a întâmplat atât de repede și totuși atât de lent: o combinație tare ciudată de frică și nerăbdare pusesse stăpânire pe noi. Nu ne mai puteam gândi la altceva, decât la ce urma să se întâmple. Am ajuns. Am intrat în camera în care urma să prezentăm piesele de teatru, iar frica ne-a dispărut total, lăsând loc nerăbdării. O domnișoară foarte drăguță, pe nume Elena, ne-a introdus în acel mediu și astfel orice urmă de teamă sau emoții a dispărut complet. În timp ce domnișoara ne explica cum stau lucrurile cu acei copii, ușa s-a mișcat puțin, apoi s-a deschis timid și doi ochișori blânzi au apărut de după ea.

– Aveți deja spectatori! ne-a spus Elena. Nu ne-a trebuit prea mult timp să ne dăm seama că acei doi ochișori aparțineau unuia dintre copiii ce urmau să ne vadă marionetele și piesele de teatru. Apoi copilul a plecat, însoțit de un adult care îi tot spunea că încă nu a sosit timpul, dar nici mult nu a mai fost. Și a început...

– Nu! Pune aceea dincolo!

– Nu cred că încap toate aici...

– Nu-i nimic, după ce îți zici replica, te duci în spate... lasă acum.

- Îi văd! a râs unul dintre micii spectatori.
- Da? Unde?
- Uite acolo!

Zâmbetele și chipurile lor triste ne-au amintit de ora de lectură la care am studiat *Oscar și Tanti Roz*, scrisă de Eric Emmanuel Schmitt, o carte foarte sensibilă, despre un băiat de zece ani care suferea de leucemie și, în ciuda acestei boli, el a reușit să învingă timpul, să-l transforme într-o perioadă a conștiinței, fiind capabil să trăiască intens, în mod simbolic, o viață întregă și să se bucure de frumusețea acesteia până la ultima clipă.



De fiecare dată, la început, mă simțeam la fel de ciudat vorbind cu vocea personajului, urmând ca încetul cu încetul să redevin el. Până acum nu m-am gândit la ce simțeam atunci, cred că în mare parte voiam să iasă totul perfect, voiam să râdă și să zâmbească. Nu am vrut să recunosc, dar aveam impresia că noi nu puteam face nimic. Zâmbetele sincere și lumina din ochii lor triști m-au făcut să conștientizez că sub chipul lor străbătut de o boală grea, se află un suflet minunat de copil, care nu merită toate acestea; și chiar dacă așa vrea să schimbe destinul lor într-unul mai bun, nu am puterea aceasta, nu pot face nimic. Aceasta e realitatea și, din păcate, trebuie să o accept. Sper măcar că le-am dăruit o mică parte din fericirea noastră, deși încă mă întreb dacă ne-am atins scopul și cred că ceea ce doare cel mai tare e că mă simt neputincioasă.

Așa eram și atunci; și așa sunt și acum. Într-o oarecare măsură toți suntem așa. Oamenii pierd. Am încercat mult timp să cred că eu pot prețui înainte să pierd, dar abia după ce am pierdut am înțeles ce înseamnă să prețuiești cu adevărat și am început să văd ce incapabilă sunt. Am pierdut... și asta m-a sfâșiat atunci și o face și acum.

După paravan (cel de la micul spectacol și cel al minții mele) începusem din nou să mă simt ca în acel moment. Ce trebuia să fac?

- Ții tu cutia?
- Cred că da. Când să o ridic? am întrebat.

- După ce începe muzica.
- Unde e oul de aur?
- Era în cutie, verifică acolo.
- Nu e nici cutia.
- Lasă-mă să văd.

Într-adevăr, nu era. Uitasem cea mai dichisită parte din scenetă, învelită și reînvelită în staniol de cel puțin trei ori doar în ziua aceea.

- Putem folosi un glob din brad! cred că atunci m-am simțit norocoasă că era Crăciunul în apropiere.

După ce sala s-a umplut de spectatori, am început cu adevărat piesa. Cred că în momentul în care povestitorul a început, am fi putut cu toții să îi spunem replicile, după atâtea repetiții. Am luat-o de la capăt cu banalele cântece (aici doar i se adresa Jack vacii, nu mă înțelegeți greșit).

„Haide, văcuțo, dă-mi un răspuns  
Hai, Albă-ca-laptele, spune ce ai de spus.  
Mă uit în ochii ei, iar ea îmi zice...”

Atunci toți cei din spate au spus în cor:  
„Muuu...”

Nu a mai contat ce a urmat. Conștientizasem altfel decât la repetiții. De data aceasta, sala se umpluse de râsete și cred că erau adevărate. Apoi totul a mers foarte bine sau, mai bine zis, a fost din ce în ce mai diferit. Acum, când mă gândesc, îmi dau seama că nu îmi amintesc nimic despre final. Cred că eram cu gândul la râsetele acelea de după primul cântecel, la toate aplauzele pe care le-am primit și de care aveam nevoie și la bucuria micilor spectatori, când noi toți i-am dat fiecareia câte un cadou simbolic cu câteva ducliuiri și un mesaj de încurajare.

După ce toate piesele s-au terminat, am ieșit pe hol. „Cum ne-a ieșit?” ne tot întrebam unii pe alții, deși cred că știam cu toții că bucuria copiilor nu putea fi cuprinsă de termenii „bine” sau „rău”, „aproape bine” sau “aproape foarte bine”.

*Elisabeta Dima, Amira Sauciuc*

și *Andrada Strugaru*

clasa a VII-a F



## EXPERIENȚA DE VOLUNTAR ÎN CADRUL FESTIVALULUI DE MUZICĂ ELECTRIC CASTLE

**Î**n societatea actuală ce pare a evolua acerb atât din punct de vedere numeric, dar mai ales în ceea ce privește nivelul ridicat al dezvoltării psiho-afective, tinerii sunt puși în situația de a renunța la plăcerile juvenile ale vârstei cu scopul de a-și pune bazele carierei ulterioare, de a cunoaște prin muncă, perseverență, inițiativă, seriozitate, implicare ori „înfruntarea” diferitelor tipuri umane, ce înseamnă cu adevărat viața.

Un prim drum pe care orice adolescent trebuie să-l parcurgă curajos și pasionat este cel al voluntariatului, un domeniu crucial, privit de angajator ca „experiență acumulată”. De asemenea, această rubrică din CV-ul modern poate face diferența între a rămâne să studiezi în țară sau a fi acceptat la o universitate de prestigiu din Occident. Voluntariatul nu trebuie privit ca un efort inutil ori precar, întrucât el se poate plia chiar și cu distracția, voia bună, pasiuni ori chiar idealuri, fapt de care vă veți convinge în rândurile următoare.



În ediția anului 2014 a celebrului festival de muzică Electric Castle, iubit cu ardoare de adolescenții români, 200 de voluntari din țară și străinătate au avut oportunitatea de a se implica în organizarea evenimentului, venind în ajutorul echipei oficiale care a numărat aproximativ 800 de oameni. Uniți ca într-o grandioasă familie, ei s-au dedicat trup și suflet, au depus mari eforturi, au colaborat cu seriozitate pentru a da contur unui festival desăvârșit prin excelență, având în vedere cele aproximativ 4000 de opinii pro, ce au circulat

pe rețelele de socializare atât în timpul cât și după cele patru zile de vârf ale spectacolului.

Am avut ocazia de a lua legătura cu cinci dintre norocoșii ce au trăit pe propria piele, fie în calitate de voluntari ori participanți, febra festivalului Electric Castle. Ei au fost extrem de receptivi, dornici parcă de a da timpul înapoi, și au acceptat să-și împărtășească experiența de neuitat, răspunzând nostalgici la câteva întrebări:

### Ce atribuții ai avut în calitate de voluntar? Ți-a permis timpul să te bucuri de spectacolul propriu-zis?

**Alex Iacobescu** (voluntar Info Point: Acreditări/ Lucruri pierdute): „Am fost în principiu pe informații, însă au fost situații în care a fost necesar să-mi ies din atribuții. Să mă bucur de festival... Mai puțin decât mi-aș fi dorit.”

**Florin Pascu** (voluntar Logistică: departamentul Parcare): „În calitate de voluntar am avut sarcina de a orienta participanții care veneau cu mașini. În departamentul Parking, munca a fost împărțită în patru schimburi, astfel încât, de obicei, aveam timp să luăm parte la spectacol, deoarece acesta începea propriu-zis la ora 10:00 pm.”

**Alex Tos** (voluntar Logistică: departamentul Camping): „A trebuit să redirectionez lumea spre punctele libere de campare și să ajut în caz de

nevoie lumea de la camping. Timp să mă bucur de show am avut, însă la un moment dat oboseala și-a pus amprenta!”

**Rareș Popa** (voluntar Logistică: departamentul Camping): „Pot spune că nu a fost foarte solicitant, mai ales că am avut timp să mă duc la toate trupele la care am dorit!”

### Cum a fost zona de camping? A existat un oarecare grad de securitate?

**Alex Iacobescu:** „În camping am stat și am lucrat o seară alături de cei de la intrare și mi s-a părut super bine organizat! În siguranță m-am simțit în permanență, poate și pentru că oamenii au fost frumoși!”

**Florin Pascu:** „Erau două intrări: cea de afară (dinspre zona departamentului de parări) și cea dinspre castel. La intrare trebuia să arăți brățara de camper mereu, iar la ieșire erai percheziționat



pentru arme sau pentru alimente. Mâncarea o puteai cumpăra din cadrul domeniului festivalului, și anume din Food Court (amplasat în apropierea scenei). Plata se făcea pe bază de tickete, unul valorând 6 lei. Ca voluntar, am avut asigurate două tickete pe zi, o sticlă de apă de 0,5l și transportul dus din Cluj ce costa 6 lei”.

**Alex Tos:** „Zona de camping a fost destul de bine organizată, s-a deschis pe sectoare ca să fie loc pentru toată lumea. Da, cei de la securitate erau în permanență prin zona de camping și, orice problemă am avut, nu au refuzat să ne ofere ajutorul.”

**Rareș Popa:** „La ambele intrări erau oameni de la securitate, destul de stricți, când era vorba de accesul în zonă (mi-a fost desfăcut tot bagajul pentru verificare) și se uitau foarte atent dacă aveai sau nu brățară. La capitolul Securitate nu au fost probleme.”

**Cristi Bălan** (participant): „N-am avut probleme de securitate, am înțeles că au fost niște incidente care s-au rezolvat, dar nu mi-a dispărut nimic din cort sau ceva de acest gen, în schimb paznicii erau *overprotective* față de noi, întrucât nu ne era permisă intrarea cu nimic în festival, și nu mă refer aici la produse alimentare, ci la pături, saltea sau izopren.

**Descrie momentul ce te-a impresionat cel mai mult din timpul festivalului și pe care nu-l vei uita probabil niciodată.**

**Alex Iacobescu:** „Am vrut foarte mult să văd Die\_Antwoord, însă nu mi s-a luat în calcul doleanța... Lucram destul de departe de main stage în seara respectivă, însă am reușit „să evadez” timp de trei piese și mi-a fost suficient! Amploarea evenimentului și nivelul de organizare mi s-au părut impresionante. Doar senzația de a fi acolo, alături de zeci de mii de oameni simpatici a fost copleșitoare! Și sunetul: *genial*.”

**Florin Pascu:** „Cel mai impresionant moment a fost atunci când am conștientizat că utilul poate fi combinat cu plăcutul, că după o astfel de

experiență inedită voi fi răsplătit și cu un certificat de voluntar recunoscut la nivel mondial.”

**Alex Tos:** „Seara când a cantat Dj Fresh a fost pentru mine un punct culminant !”

**Rareș Popa:** „Prima seară, la concertul Die Antwoord! De ce am fost impresionat? Nu mă așteptam la așa performanță, pur și simplu, a «electrizat» lumea!”

**Cristi Bălan:** „Oamenii! Oamenii cu care interacționezi acolo sunt geniali, nu se supără, nu se ceartă, nu te judecă, toți sunt o mare familie acolo și asta contribuie foarte mult la atmosferă. Am ascultat trupe pentru prima oară în viața mea care m-au făcut să țopăi. N-am avut o trupă pentru care am venit în mod special, cele românești îmi plac foarte mult, știu să facă senzație!”

**Ce sfat ai avea pentru cei ce vor participa pentru prima dată ca voluntari la ediția din 2015 a celebrului festival?**

**Alex Iacobescu:** „Nu ezitați nicio clipă! Aplicați pentru post din timp, întrucât locurile sunt limitate. Selecția se bazează pe analiza CV-ului personal și un interviu online via Skype. Dacă aveți norocul de a fi aleși printre cei 200 de „ucenici”, experiența pe care o veți trăi ulterior vă va completa totalmente viața!”

**Florin Pascu:** „Nu aveți emoții la interviu! Fiți deschiși, zâmbitori, răspundeți cu calm tuturor întrebărilor și nu uitați că încrederea de sine este esențială în orice situație!”

**Alex Tos:** „Mergeți neapărat! E o experiență pe care nu o veți uita niciodată și cu siguranță o veți repeta! Prietenii pe care îi veți căpăta aici vor fi unii adevărați, cu aceleași idealuri și emoții ca ale voastre, veți vibra împreună în cadrul unei echipe de succes!”

**Rareș Popa:** „Un sfat ar fi: neapărat trebuie să meargă la festival, sigur nu o să le pară rău !”

**Cristi Bălan:** „În primul rând să vină și să nu-și facă planuri de acasă, *spontaneitatea* este secretul! Acolo totul ține de moment și de starea în care te afli !”.

Așadar, dacă până acum voluntariatul părea o activitate monotonă, ce se desfășoară doar la nivel local într-un mediu restrâns și lipsit de o atmosferă dinamică ori chiar înălțătoare pentru suflet, interviul de mai sus a dovedit contrariul! Țin să le mulțumesc încă o dată celor cinci tineri, fiecare din câte un colț diferit al țării, întrucât au acceptat să ne mărturisească propriile trăiri în calitate de voluntari și sper că au reușit să vă deschidă orizontul în ceea ce privește dezvoltarea personală prin activități non-profit.

*Irina Serpeanu*, clasa a XI-a B



## O TREAPTĂ ÎN DEVENIREA NOASTRĂ

**D**e foarte mult timp mi-am dorit să fac parte dintr-un club de voluntariat, gândindu-mă permanent la această manieră de a ajuta oamenii cu diverse dificultăți, dar, simultan, de a mă ajuta și pe mine, căci implicarea activă într-o astfel de organizație presupune adaptarea la un anumit grup, respectarea unui set de reguli, interacționarea cu ceilalți membri și inevitabil elaborarea unor proiecte.

Astfel, fiind profund interesat și entuziasmat de această experiență până în acel moment complet necunoscută pentru mine, am decis să mă alătur clubului Interact Iași, fondat în anul 2009 și susținut de Clubul Rotary Iași și de Clubul Rotaract Iași. Acest club este destinat tinerilor cu vârste între 12 și 18 ani și este sponsorizat de Clubul Rotary Iași, care îi oferă suport și consiliere necondiționate. Interact Iași se ocupă cu inițierea și organizarea de proiecte de caritate, promovând implicarea socială și interculturalitatea.

Decizia mea nu a fost influențată numai de faptul că fratele meu, Cristian Ciupilan, elev în clasa a XII-a la Colegiul Național Iași, ocupă funcția de președinte al clubului în mandatul curent, ci și de faptul că în planul societății ieșene numele acestei organizații era și este corelat cu numeroase acțiuni sau proiecte de succes întreprinse, care au fost apreciate și la care am luat parte. Mereu m-am transpus în ipostaza celor care oferă oamenilor șansa de a se bucura de anumite activități culturale, sportive sau aparținând altor domenii. Mai mult, știam că acest club este în mare parte alcătuit de elevi ai școlii mele și de aceea mi-am propus să

profit de șansă. Ajuns la prima ședință în postura de membru aspirant, am fost întâmpinat într-un mod deosebit de deschis de ceilalți și am început să mă acomodez treptat la această a doua familie pentru ei, la care sper că voi accede în curând. De asemenea, am fost instantaneu atras de cumulul de valori interacțiene promovate de acest grup de tineri, precum prietenia sinceră, adevărul, dreptatea și frumosul.

Pe de altă parte, perioada petrecută până acum în cadrul acestei organizații a prilejuit organizarea unor proiecte de un succes incontestabil și pe alocuri ușor surprinzător, dacă ne gândim că aceste reușite sunt obținute de niște elevi, cei mai mulți dintre ei nefiind nici măcar majori. Acesta este un aspect deosebit de benefic al clubului, faptul că promovează tinerii și îi determină să se confrunte cu anumite dificultăți încă din perioada adolescenței, tocmai pentru a-i introduce în lumea tensionată a adulților și pentru a-i asigura că vor fi apti să gestioneze anumite situații cotidiene aplicând principiile și valorile interacțiene. Astfel, țin să menționez câteva activități desfășurate la nivel ieșean ce sunt cu adevărat reprezentative pentru contribuția acestui club poate la evoluția culturală a societății sau poate la dezvoltarea intelectuală a unor persoane prin temele și ideile abordate în cadrul unei inițiative ce stă sub sigla Interact Iași.

Un prim exemplu de reușită a clubului a fost proiectul intitulat „Spectacol caritabil de muzică clasică”, organizat cu scopul de a promova muzica de calitate și de a introduce oamenii într-o nebănuită sferă a „emoțiilor autentice și a plăcerii inefabile”, așa cum este descrisă această



activitate de postările constante ale membrilor pe pagina oficială a clubului. Bucurându-se de un auditoriu neașteptat de numeros, această acțiune a vizat două cazuri umanitare, și anume oferirea unui ajutor familiei Agapi, ce se confruntă cu grave probleme financiare și oferirea unui sprijin minimal pentru cazul lui Răzvan Ghenghe, diagnosticat cu chist arahnoidian. Protagoniștii concertului au fost elevii contactați de către membrii ce se ocupau de proiect, elevi care cu iscusință și remarcabil talent au reușit să interpreteze într-un mod unic celebrele piese muzicale la pian și chitară.

Un alt proiect remarcabil care m-a impresionat a fost Training-ul de oratorie, public speaking și Debate, care s-a bucurat de asemenea de mulți oameni interesați să acumuleze cunoștințe în sfera oratoriei de succes. În cele trei zile de desfășurare a training-ului, specialiști în domeniu, cunoscători

fini ai artei oratoriei și dezbaterii au ținut discursuri inedite participanților, instruindu-i într-un mod interactiv cu privire la anumite aspecte ce intră în alcătuirea conceptului de comunicare, precum limbajul trupului, structura discursurilor, capacitatea de a exprima un argument sau un contra-argument. Mai mult, participanții au avut șansa de a pune în practică elementele discutate la nivel teoretic sub îndrumarea trainerilor. Fiind prezent la acest eveniment, am observat entuziasmul și interesul plin de speranță al tinerilor și al adulților față de ce li se oferea din punct de vedere intelectual, iar tocmai aceasta este menirea proiectelor: să ajute oamenii. Totodată, acesta este și un mijloc de a descoperi lumea celor neajutorați, celor cu probleme de viață, de a răspunde nevoilor lor și de a deveni treptat mai deschiși și generoși către comunitate.

De aceea, consider că Interact Iași este indubitabil o organizație valoroasă la nivel social și o influență benefică pentru spiritul de cooperare și simțul de responsabilitate ale adolescenților ieșeni, datorită proiectelor de adevărată valoare desfășurate, dar și pentru membrii săi, datorită avantajelor pe care le oferă din punctul de vedere al interacționării cu cei din jur. Mai mult, recomand și susțin neconținut implicarea oricărui potențial doritor de a face parte din acest club.

*Stefan Ciupilan*

clasa a XI-a B



**I'M A PROUD  
INTERACTOR**

[www.rotary.org/interact](http://www.rotary.org/interact)





## PRIETENUL IDEAL



ulte persoane se întâlnesc cu cineva, se salută și vorbesc prietenește, iar apoi spun: „Mi-am făcut un nou prieten!”.

Uneori mă gândesc... Oare toate aceste prietenii sunt adevărate...? Am ajuns la concluzia că există multe amicitii bazate pe interese; sunt oameni pe care îi consideri prieteni buni și îi ajuți cum poți tu mai mult, dar când ai nevoie de o îmbrățișare sau un sfat îți întorc spatele, persoane false care petrec timp cu tine doar pentru a-și îndeplini anumite scopuri; oameni care se concentrează numai asupra banilor sau asupra altor averi, fiind puternic legați de lumea materială și de constrângerile sale.



Un prieten ideal este acel om cu care te completezi, nu trebuie să gândești în același mod, dar nici total diferit, cel mai bine este să aveți valori asemănătoare pentru a vă înțelege. Prietenul real este cel pe care te poți baza, care este interesat de cum te simți, care te întreabă des „Ce mai faci?”, care știe când ești supărat înainte să-i spui, care te privește în ochi și își dă seama dacă te simți sau nu bine, care te susține în orice decizie ai lua, care nu este invidios pe tine, care te ajută, care îți este mereu alături, care îți vrea binele...

O persoană de nădejde îți transformă lacrimile în zâmbet și tristețea în fericire, îți dă speranță și te ajută să înțelegi că orice e posibil, că nimic nu are limite, că mereu poți face mai bine dacă te străduiești și nu te dai bătut. Un prieten te încurajează chiar și atunci când ești la capătul puterilor, râde, plânge, suferă, se bucură cu tine; te sfătuiește și te face să iei cele mai bune decizii, nu te lasă să te simți singur, cu acesta poți trece peste orice, te înțelege, te consolează și îți alină durerile și este sincer cu tine...

Cu alte cuvinte, un prieten adevărat este acea ființă care te iubește pentru ceea ce ești, care nu va încerca niciodată să te schimbe, care te prețuiește, care nu dă importanță defectelor tale și încearcă să-ți vadă doar calitățile.

Așadar, pentru mine prietenul incontestabil este cel care are toate aceste trăsături. Și acum conștientizez că sunt foarte norocoasă să am astfel de persoane în jurul meu... și nu știu ce m-aș face fără ele. Dar, „prietenie”?... Ce înseamnă acest cuvânt? Sincer, nu cred că pot să răspund la această întrebare, nu pot defini acest cuvânt, și chiar dacă aș încerca, aș avea prea multe de spus și m-aș pierde în idei. Aș putea să zic doar atât:

Prietenia este ceva magic și ești o persoană foarte norocoasă dacă ai parte de ea.

*Amira Sauciuc*, clasa a VII-a F

## Cealaltă jumătate

**R**ichard Bach spunea cândva „*Un suflet-pereche este cineva care are un lacăt la care se potrivește cheia ta, altfel spus, cheia ta se potrivește în lacătul lui. Când ne simțim destul de în siguranță pentru a deschide aceste încuietori, iese la iveală adevărata noastră identitate și putem fi pe deplin cine suntem cu adevărat; putem fi iubiți pentru cine suntem și pentru cine credem că suntem. Fiecare dintre noi îi dezvăluie celuilalt părțile cele mai bune. Indiferent ce ar merge rău în jurul nostru, cu acea persoană suntem în siguranță în paradisul nostru. Sufletul-pereche este cineva care ne împărtășește cele mai profunde aspirații și cu care ne mișcăm în aceeași direcție. Dacă ne simțim că două baloane care se mișcă împreună în sus, este foarte posibil să ne fi găsit persoana potrivită.*”

Mereu am crezut în ideea de *suflete pereche*, în existența unei persoane care te completează pe deplin, împreună formând acel întreg esențial, acel „androgin” despre care vorbea Platon în operele sale. Cu toate acestea, sunt sigură că mulți dintre voi, atunci când am început să spun despre suflete pereche, v-ați gândit la cel, sau cea cu care vă veți căsători. Trebuie să recunosc că, până nu demult și eu consideram la fel și încă împărtășesc această opinie, însă am ajuns la concluzia că în viața noastră putem vorbi și despre un alt tip de *suflet pereche* și anume prietenii, sau mai bine spus acei prieteni care au pur și simplu un loc special în inima noastră.

La această concluzie am ajuns cred că acum o lună când, la aniversarea uneia dintre cele mai bune prietene ale mele, ne-am gândit ca fiecare dintre noi să-i scrie câteva lucruri, ce a ajuns ea să însemne pentru noi de-a lungul timpului. M-am gândit îndelung ce aș putea să-i scriu, cum aș putea să explic în cuvinte ceea ce înseamnă prietenia noastră pentru mine. Primul și de altfel singurul lucru care mi-a venit în minte în acel moment a fost tocmai această idee de *suflete pereche*, pentru că de altfel asta și reprezenta ea pentru mine. De la această idee am pornit și am ajuns să-i scriu mai bine de două pagini care se

încheiau cu „*Consider că fiecare are nevoie de o Adelina a sa*”. Altfel spus, cred că este esențial ca fiecare dintre noi să aibă un astfel de prieten despre care să poată spune că este sufletul lui pereche, persoana pe care își imaginează că o va avea alături toată viața, fie că acest lucru este adevărat sau din contră (pentru că, după cum foarte bine știm, viața este imprevizibilă).

De ce, poate vă întrebați. Ei bine, cred că este esențial pentru noi, în special la vârsta adolescenței, să avem astfel de prieteni față de care să nu ne temem să ne arătăm adevărata identitate, față de care să nu ne fie frică să reacționăm într-un anumit mod, de teamă că nu ne-ar înțelege sau că ne-ar judeca, pentru că ei n-ar face acest lucru. Avem nevoie în viața noastră de persoane cărora să le putem spune chiar și cele mai ascunse gânduri și dorințe, de multe ori acestea fiindu-ne împărtășite. De asemenea, nu putem uita nici de planurile pe care le facem alături de acești prieteni. Acum îmi aduc din nou



aminte de rândurile scrise Adelinei, în care îi descriam nenumăratele noastre nopți albe în care nu făceam nimic altceva decât să ne imaginăm ce vom face în următoarea vacanță, în următorul an, la ce facultate vom merge, în ce oraș și câte și mai câte, căci de multe ori ajungeam să vorbim până la răsăritul soarelui.

Cred că e oarecum ușor să îți dai seama de prietenul care reprezintă sufletul tău pereche, deoarece pe lângă conexiunea, legătura dintre voi mai există și alte elemente semnificative. Nu știu dacă acest lucru este adevărat, sau este doar


ceva ce îmi place mie să cred, dar de exemplu atât eu, cât și Adelina suntem născute într-o zi ce conține cifra 6, în luna august. Poate fi doar o coincidență, dar eu sper să fie mai mult de atât.

Îmi place să cred că Adelina nu va pleca niciodată din viața mea, că va fi pentru totdeauna acel *suflet pereche*, de care un om are atâta nevoie, că va fi mereu alături de mine, indiferent de ce ne va scoate viața în cale, deoarece cred în puterea prieteniei și sunt convinsă că *sufletele pereche* există și sunt într-adevăr reale...

Elena Andreea Chirvășuță

clasa a XI-a B

## Cum simțim fericirea?

red că în acea seară mă îndrăgostisem de culoarea cerului. Apusul mereu m-a făcut să zâmbesc, iar în momentul în care te uiți în sus, știi. Ajungi să te simți bine și înțelegi faptul că acest sentiment se va estompa la contactul cu întunericul.

Mă plimbam singură, vara trecută, pe o stradă și așteptam ora 21 pentru a vedea felinarele luminându-se. Făcusem atât de multe poze apusului, încât nu-mi păsa de ploii, tunete sau de venirea nopții. M-am așezat lângă un copac în timp ce cântam versurile unei melodii cu un titlu mult prea lung pentru a-l pomeni aici și am vrut să scriu despre ziua aceea, care poate nu a fost una fericită, dar fusese una bună.

Am văzut la câțiva pași de mine un băiat și o fată, iar amândoi păreau de vârsta mea. Pe chipurile lor nu puteam distinge prea multe detalii din cauza semiîntunericului, dar din privirile lor observai... ceva. M-am oprit din ceea ce făceam și i-am privit, involuntar, zâmbind. Fata era scundă comparativ cu băiatul, era îmbrăcată cu o bluză cu flori și purta o pereche de Converse albi. El era brunet și avea în spate un rucsac aproape gol, mergea încrezător și nu

se grăbea, deși dintr-un motiv, părea a fi neliniștit.

În ciuda faptului că nu i-am văzut ținându-se de mână, puteam să simt că ei sunt mândri de ceea ce au în prezent, fiind pur și simplu recunoscători că își pot petrece timpul împreună. I-am auzit râzând, discutând în contradictoriu, fără însă a semăna cu adulții. I-am văzut alergând, făcându-și poze, împingându-se jucăuș, spunând glume pe care doar ei le înțelegeau. Poate vorbeau despre trecut, greșeli, muzică sau regrete. Probabil vorbeau despre viitor zâmbind, deoarece știau că nu îl pot anticipa.

Liniște. Ei au devenit tăcuți, deși în jurul lor roiau oameni mult prea grăbiți sau ocupați pentru a-i admira. Pentru câteva secunde s-au oprit și s-au uitat unul la celălalt, îmbrățișându-se. Uitându-mă la ei, am văzut doi adolescenți ce cunosc adevărul; doi adolescenți ce știu că nu poți trece alături de oricine prin anumite întâmplări.

Atunci m-am întrebat oare de câte ori s-au certat din motive banale, de cât timp se cunosc și de ce par a fi nesiguri și totuși atât de curajoși. Mă întrebam dacă ei cred în coincidențe, în

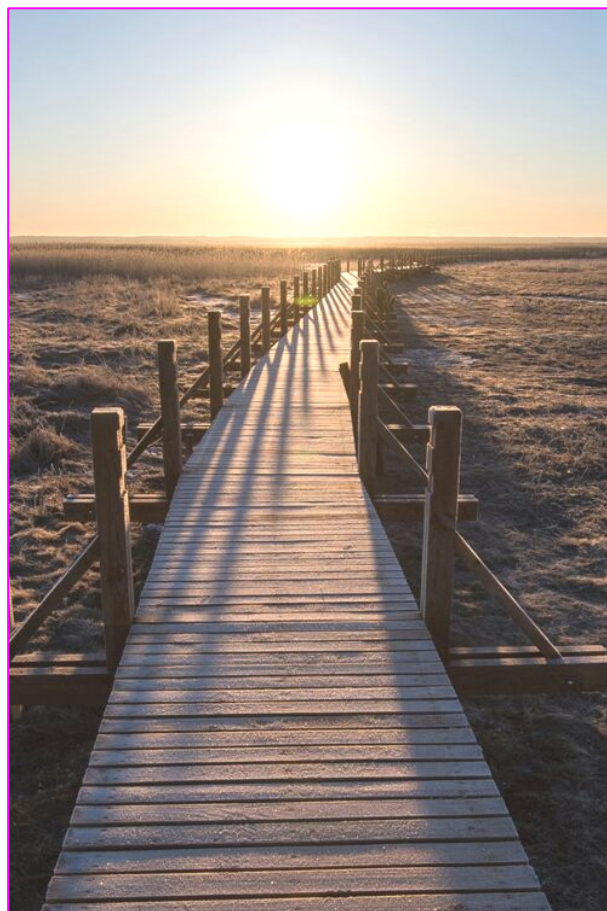


dorințele puse la ore precum 3:03 dimineața, în fericire. Înainte de toate, m-am gândit dacă sunt cu adevărat fericiți împreună, i-am admirat zeci de minute, pentru că și-așa n-aveam nimic mai bun de făcut, iar apoi am ajuns să îmi doresc liniștea lor. Voiam ca ei să zâmbescă împreună soarelui care răsare și apune neîncetat și să simtă frigul înțepător al dimineții pe o plajă dintr-un loc îndepărtat.

Ei stau nemișcați de ceva timp. Ce căutăm noi aici? Suntem niște adolescenți ce se pierd ușor printre probleme superficiale, ne complicăm existența și suntem îngrijorați din motive ne semnificative. Suntem atât de confuzi, încât căutăm fericirea și liniștea în locuri neobișnuite, precum pe malul mării în luna ianuarie sau de revelion într-o mulțime de oameni necunoscuți. Încercăm să uităm persoane, întâmplări, suntem geloși, impulsivi, ne dorim ceva bun în timp ce suntem convinși că nu merităm toate acestea.

Cei doi se pare că au găsit fericirea. Probabil, în cazul lor, a venit pe neașteptate la pachet cu mulți, mulți fluturi, în urma unui gest sau unui zâmbet. Mă uitam la ei, iar dintr-o dată, fata se ridică puțin pe vârfuri și îl sărută. Sună banal și nepotrivit pentru ei, pentru doi oameni care erau singuri în lume în acea seară de iulie, iar poate băiatul era puțin timid și fata se gândea prea mult la ce ar putea merge prost, dar n-aveam de unde să știu toate acestea. Au rămas în aceeași postură mult timp, vorbind încet pentru a păstra secretele lor și misterul.

După câteva minute, m-am ridicat, hotărâtă să îi cunosc, dar chiar atunci, băiatul a primit un telefon și a luat-o de mână pe fată, îndepărtându-se de locul în care au stat toată seara. El s-a încruntat, iar ea l-a strâns în brațe pentru a-și lua rămas bun. După ce băiatul a închis telefonul, s-a uitat la fată, spunându-i că trebuie să ajungă acasă, iar aceasta l-a sărutat. Nimeni nu voia, însă, să fie primul care pleacă. El i-a spus că nu va uita prea curând toate aceste momente fericite și i-a urat noapte bună. Fata s-a întors și mergea tremurând spre casă. Plângea, se oprea din mers și încerca să nu se uite înapoi, la locurile în care a stat cu el. Ea respira sacadat și tremura... iar afară erau 20 și ceva de grade.



În acea seară, deși nu am auzit pe cineva dintre ei doi spunând acele două cuvinte pe care toată lumea le spune, am văzut și am simțit. Nu am aflat numele fetei sau al băiatului, nu am reușit să îi cunosc, ci doar să-i observ. În fond, întinericul nu e atât de rău; trebuie doar să știi să îl împărtășești cu persoane potrivite.

Și poate noi, adolescenții, nu știm exact ce ne dorim uneori, nu suntem în stare să luăm decizii sau să ne purtăm suficient de matur pentru a rezolva o problemă fără a o complica inutil. Așteptăm mesaje târzii, avem insomnii, căutăm lucruri de făcut doar pentru a fi ocupați cu ceva, am vrea să citim o mulțime de cărți, avem melodii care ne aduc aminte de persoane și ținem minte orice detaliu legat de evenimentele importante din viețile noastre. Adormim greu noaptea și admirăm tavanul camerei noastre, așteptând ceva; dar nu știm exact ce.

*Sabina Cojzcaru*, clasa aVII-a F

## Sensul tău cel pierdut

**S**tai. Dedesubtul tău, o mare de lumină, multitudine de sentimente care încearcă să ajungă până la tine. Deasupra ta, un nor de lumină, spre care încerci să ajung tu. În jurul tău, vezi milioane și milioane asemenea ție, entități în stare de adormire, fiecare privind spre nor. La stânga ta, le poți vedea, ființe statice, reci, moarte, care au fost sau trebuiau să fie, alături de clipele rigide, moarte, ruginite de trecerea timpului. Privești printre entitățile adormite și clipele trecute, privirea ta străbate timpul mort, vestigiul al istoriei de mult apuse.

Cu cât te adâncești mai adânc în negura timpului, cu atât clipele devin mai negre, mai secretoase, entitățile agățate de ele se împuținează, astfel încât, ajungând la prima clipă, în care se oglindesc toate celelalte, vezi agățată de ea doar două ființe. Una cu privirile spre nor, alta cu privirile spre mare. Una cu o ramură de finic încolăcită pe gât, alta cu un șarpe. Șarpele nu mai este acolo, ci străbate timpul spre clipe mai noi, mai pure, însă pielea lui cea dintâi a rămas la prima victimă. Dincolo de primii doi, nimic. Însă norul de deasupra se continuă și mai departe, nesupunându-se timpului, sau mai bine zis, el creând timpul. Însă privirile tale nu ajung până acolo, lumina de dinaintea începutului nu a avut timp să străbată marea distanță.

Spre dreapta, alte miliarde, agățate de alte clipe, care nici nu s-au născut. Clipe proaspete, noi, pure, însă purtând emblema celei dintâi. Așteaptă cu nerăbdare venirea la viață, cu singurul scop de a trăi, muri, rugini și deveni cadavre. Studiezi norul, dar nu poți să-l străbați cu privirea, însă simți raza de lumină a cărei radiație ajunge până la tine, radiație cu informație primordială, pe care nu poți s-o decodifici.

Privind înspre mare, îți dai seama că nu timpul se scurge, ci lumea, clipele sunt cele care stăvillesc și pun stavilă lumii. Marea se mișcă înspre viitor, dusă de valuri. Un val înalt marchează prezentul, vârfului lui atingând clipele. Pe măsură ce valul trece, clipele se erodează iar din când în când, valul mai ia o entitate, forțând-o să intre în lume.

Valul se apropie de tine, primele talazuri te izbesc, și întrevezi faptul că te va lua. Tu, ai fost ales tu, unul dintre milioanele ca tine, tu ai avut șansa de a ieși din

starea latentă și de a te scufunda în mare! Știi deja ce o să faci, pentru ce este această mare, îți cunoști sensul, tu, în această călătorie, vei ...!

Te-a desprins valul, te chinui, toată cunoașterea ta este conversată în materie, este înmagazinată într-o celulă minusculă și capătă limite. Și brusc, ești bombardat cu mii de informații, mii de dorințe, mii de pasiuni, de vise, de dorințe. Începi să urli, nu mai poți suporta avalanșa de sentimente, ura, durerea, suferința, invidia. Nu sunt ale tale, tu nici nu te-ai născut, însă întreaga omenire te afectează, te schimbă, iar micuțul tău creier încearcă din răspuțeri să-ți limiteze cunoașterea, să te salveze. Și încetul cu încetul, construiește o barieră până când nimic nu-ți mai penetrează mintea. Nu mai ești bombardat, dar când te uiți în mintea ta, te cutremuri. Miile de informații, de gânduri și crezuri ale celorlalți te-au afectat definitiv, ți-au alcătuit primul mod de gândire, te-au înăbușit și neputând să mai încapă ți-au șters și puținele amintiri pe care le aveai. Nu-ți mai aduci aminte nici de tine, nici de clipele prăfuite, nici de nor și nici de sensul tău, pe care l-ai pierdut. Tot ce vezi este faptul că raționezi după o gândire impusă și ai deja 9 luni.

Se întâmplă ceva nou cu tine, ieși la lumină, iar celulele tale recepționează toate impulsurile provenite de la mediul înconjurător. Creierul îți cenzurează aceste simțuri și își trece sub control direct celulele fără să le mai simți activitatea lor individuală. În fond, creierul face un bine, deoarece nu îți poți coordona tu activitatea celulară, acest lucru te-ar copleși. Crești, te dezvolți, raționezi, te bucuri fără să simți nicio grijă, însă îți lipsește ceva, un sens sau un țel. Nu îți dai seama că răspunsul la întrebarea: „Ce îți dorești?” nu este al tău,

că ești obligat să vrei să devii om mare, să câștigi bani, să ai confortul necesar. Ești împins din spate de către părinții tăi, foste entități care s-au pierdut pe ele însele, ești pus să înveți, să te descurci, să câștigi. Nu mai ai timp să te gândești la tine, trebuie să îți câștigi un loc de lucru, trebuie să te menții, trebuie să îți ajuți familia.

Timpul trece, te zbați încontinuu pentru bani, i-ai împins și pe copiii tăi pe același drum, și când te aștepti mai puțin vine și pensionarea. Dar mulțumirea pe care o așteptai nu mai vine, marea pensie pe care o ai nu te mai ajută, lipsa de activitate îți permite să simți timpul. Nu ești mulțumit, suferi. Copiii tăi au devenit părinți, dar nepoții nu te vizitează.

Încerci să deschizi ochii, reușești după multe strădanii. Te vezi întins pe un pat alb, într-un spital, iar doctorii se chinuiesc să te țină în viață. Deasupra ta, vezi niște entități adormite, agățate de niște clipe care ruginesc.

Și brusc, îți aduci aminte! Te cuprinde informația primordială, îți amintești de sinele tău cel latent, de clipe, de nor, de sensul tău pe care l-ai regăsit! Prea târziu. Te înalți încet la locul tău, cu privirea înspre nor, văzându-i pe alții care îl străbat. Puțini, dar printre pușinii care trec nu te afli și tu. Te agăți de o clipă care începe să ruginească odată cu tine. Poate vei

mai avea o șansă, dar nu, valul care te-a purtat trece mai departe, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu te împotrivești, deoarece acum ești mulțumit, rămâi agățat, semi-adormit, privind și veghind asupra urmașilor tăi, bucurându-te și întristându-te odată cu ei.

Dar nu vei avea mulțumirea aceasta pentru totdeauna. În timp ce privești înspre pământ, ruginești tot mai mult, te simți tot mai greu, iar șarpele ți se încolățește pe gât, te mușcă, iar otrava lui te împietrește, te consumă și te transformi în neființă.

*George Stăica*, clasa a IX-a E





## Rătăciți prea devreme

**T**inerete: iubire, pasiune, înflăcărare, disperare, nebunie, plăcere, tristețe, exasperare, toate alternând necontrolat spre un sfârșit imprevizibil. Nu moarte fizică, nu durere trupească, ci un simțământ mult mai tragic, venit din interior, din sufletul pustiit și pierdut în multele întrebări fără răspunsuri, în grijile lipsite de sens și în maturizarea timpurie. Totul se învârte în jurul nostru și în același timp nimic, tot exteriorul ne afectează și totuși nu găsim puterea să recunoaștem faptul că alteritatea ne influențează decisiv gândirea, mentalitatea, viața.

Nu mai știm să credem și să ne încredem, pentru că tinerețea devine treptat un șir nesfârșit de dezamăgiri și regrete, din cauza celorlalți sau, cel mai adesea, din cauza noastră. Bucuria există încă, însă nu mai este întrezărită asemenea timpurilor trecute, întrucât așteptările sunt irealizabile, mizele mult prea mari, iar teama copleșitoare. Un suc în oraș, o întâlnire, o iubire trecătoare și vărătică, o ieșire între prieteni, o reușită profesională, toate acestea sunt banalități, plăceri nesatisfăcătoare și neajunsuri raportate la idealul pe care îl căutăm. Experiențele necesare vârstei sunt fie diminuate, își pierd din sens și esență și astfel nu mai înseamnă învățături, fie trec în extrema contrară, devenind subiecte tragice, zguduitoare, de o gravitate inimaginabilă pentru un "intrus" în lumea noastră. Totul este prea puțin sau prea mult, iar astfel nimic nu ne mulțumește. Trăim într-o eternă confuzie și într-o dureroasă melancolie în timpul celei mai frumoase, grațioase, dorite vârste, iar bucuria pură a existenței simple, lipsite de responsabilități majore, ne este deseori complet străină și neînțeleasă.

Contextul social în care trăim ni se înfățișează a fi un spațiu clausturant, o direcție nicidecum neterminată și fără un scop sau sens anume, un loc în care vom fi mereu constrânși de contraste, aparențe, critici. Limitați de timp, așteptări, dar mai ales de reguli, uităm să ne căutăm spre a descoperi cine suntem și cine vrem să fim, uităm că obiectivul fundamental al acestei călătorii simbolice prin această etapă a vieții este tocmai de a avea revelația cunoașterii de sine. Spaima ne cuprinde adesea la gândul dezamăgirii celor din jur, precum și la ideea faptului că nu vom reuși în ceea ce ne propunem sau că ceea ce ne dorim cu adevărat nu este ceea ce ne este merit. Uneori limitele nu constituie capete de drum, riscurile pot fi constructive, iar eșecurile ne învață și ne pregătesc pentru independența inevitabilă ce va urma.

Regula fundamentală pe care trebuie să o respectăm este să nu încălcăm dispozițiile, normele, obligațiile și să nu ne ignorăm responsabilitățile, astfel dezvoltând lăuntric frica pedepsei, a izolării și singurătății. Vârsta adolescenței presupune, evident, experiența, iar noi nu o vom dobândi niciodată prin documentare, filme, sfaturi părintești, ci prin participarea personală. Consecințele radicale și cutremurătoare sau încurajatoare și pozitive, ne modelează ca ființe și ne construiesc într-o manieră corectă, fără frustrarea neînțelegerii, în profunzime, a situației în cauză.

Suntem vulnerabili, avem nevoie mereu de sprijin, iar frica pierderii este covârșitoare. Nu știm cum ne simțim și nu găsim rostul experiențelor noastre, căutăm explicații logice pentru sentimente fără înțeles și semne de ajutor. Speranța, atât de mult negată și contestată, este ceea ce ne animă sufletele și mințile împresurate de neliniști: speranța că suntem necesari existenței unei alte persoane, speranța că prezența ne este căutată și poate chiar indispensabilă. Iubim să fim doriți, avem nevoie să fim doriți, dar rareori suntem. Trăind pentru noi nu este suficient. Trebuie să ne fixăm problemele, trebuie să învățăm să ne trezim încrezători și să rămânem siguri pe noi, trebuie să ne regăsim încrederea. Cine spune că avem nevoie de cineva care să ne dirijeze inevitabil deciziile și implicit soarta? Cine spune că nu suntem suficienți pentru noi înșine? Cine spune că este ceva greșit? Când ne-am pierdut pe noi? De ce suntem așa? Suntem, doar, tineri... de ce suntem atât de frânți?

*Andra Ioana Berigzi, clasa a XI-a B*

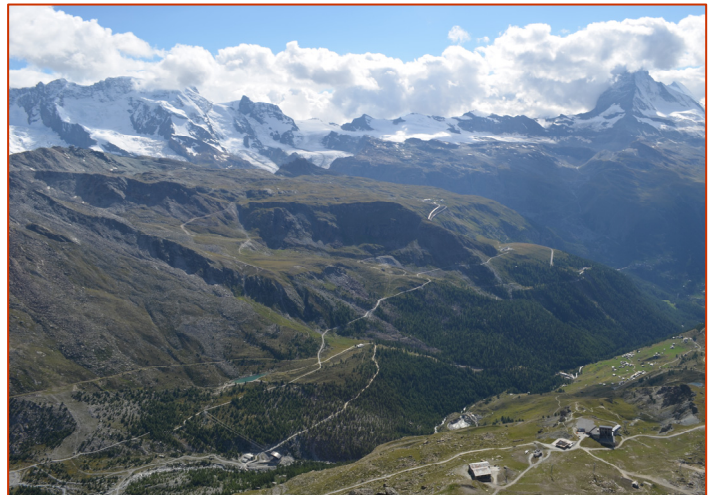


## Independență

**S**tii ce este cu adevărat frumos și atrăgător? Nu femeile care folosesc machiaj excesiv în speranța că vor fi remarcate, nu cele care se chinuie să iasă în evidență. Nu cele care încearcă să transforme toate mișcările în artă, într-o dramă sau tragedie, cele care se ascund, crezând că împrumutând personalități standardizate și supraapreciate vor impresiona niște minți inteligente. Nu bărbații care se declară cuceritori și se chinuie să se convingă, abordând orice femeie care dă dovadă, la rândul ei, de un mercantilism grav. Aceștia sunt cu toții niște lași, niște "învinși ai lumii", iar aspirațiile lor nu depășesc lumea exterioară și superficială.

Independența, aceasta este frumusețea. Independența de bani, faimă, oameni, plăceri. Să nu fi sclavul materialismului și să-ți concentrezi toată dependența nu înspre lucrurile triviale și perisabile pe care majoritatea le adoptă și le transformă în scopul vieții lor, un scop meschin și dezgustător; ci spre lucrurile care îți alimentează sufletul, ți-l înnobilează și îl conduc spre transcendent. Înconjoară-te cu știință, artă și literatură, filozofie, cultura și noțiunea de Dumnezeu. Nu crede tot ce îți spun persoanele din jurul tău, fie ei poeți, oameni de afaceri, politicieni sau preoți și încearcă să-ți construiești singur propria structură morală și propria viziune asupra vieții și asupra religiei.

Visează, aceasta este libertatea. Visează cât mai îndrăzneț și grațios, către infinit, și apoi transformă-ți visele în realitate. Și speră că la contactul cu viața externă acestea nu se vor spulbera sau transforma, ca toate celelalte lucruri care aparțin cotidianului, în ceva banal care și-a pierdut unicitatea și inocența, sclipirea, și speră că lumea nu va încerca să-l transforme într-un lucru vulgar și egoist. Ai încredere că visul tău va crește, își va atinge scopul și într-o zi va ajuta la recăștigarea umanității și la evoluția spirituală a tuturor. Să nu-ți fie frică de eșec, numai sclavii se înpăimântă de nereușită, oamenii superiori știu că succesul adevărat este un lucru subiectiv și nu poți fi convins de atingerea lui. Succesul le este sortit celor puternici și liberi, cărora nu le este frică de măreția dorințelor lor. Pentru că succesul nu este un scop, ci un mod de a trăi.



Oamenii care au curajul să iubească cu toată ființa lor, să se îndrăgostească de orice și oricine, să trăiască fiecare sentiment până la apogeu, care își dedică viața filozofiei și împărtășirii ei lumii întregi, cunosc cu adevărat succesul. Pentru că victoria superficială și egoistă le aparține celor care nu simt. Toate mofturile inutile și absurde ale acelor cu inimi reci și suflete goale, celor imbecili și frivoli. Pentru aceștia succesul se oprește la bani, faimă și respectul fals al oamenilor. Pentru cei cu minți profunde acestea nu sunt decât niște minciuni.

Frumusețea este caracter. Frumusețea este bunătate, amabilitate, pasiune, curaj, putere, libertate. Frumusețea nu are legătură cu măștile pe care le afișăm zi de zi. Dar are legătură cu atitudinea noastră, cu faptele noastre; ea nu vizează oamenii pasivi. Ea constă în unicitate, inițiativă, perseverență și ambiție. Nu există nimic mai frumos decât un scop nobil. Frumusețea nu este perfecțiune, frumusețea este umanitate.

*Teodora Tiron, clasa a XI-a E*

## O MIE NOUĂ SUTE OPTZECI ȘI PATRU

de George Orwell

„Capodopera de final de viață a lui Orwell este o lectură obligatorie pentru înțelegerea istoriei moderne.” (Timothy Garton Ash)

Cartea *O mie nouă sute optzeci și patru* este un roman politic, scris de către autorul englez, George Orwell. Publicat în anul 1948, reprezintă, de fapt, o previziune a unui viitor sumbru în care libertatea de exprimare este îngrădită de anumiți factori, ceea ce este privat devine public, iar fiecare persoană este urmărită îndeaproape, fie că este sau nu conștientă de acest lucru. Cartea cuprinde un număr vast de noțiuni noi, prezente în regimul comunist, precum: *Partidul Interior* – ce este de fapt clasa cea mai înaltă a societății, *Partidul Exterior* – care este clasa de mijloc a societății, aflată mereu sub supraveghere continuă, *Prolii* – clasa inferioară care nu prezintă un pericol pentru societate (tocmai de aceea nu sunt supravegheați), *Nouvorba* – ce are scopul de a limita gândirea populației și *Dublagândire* – ce constă în a gândi două lucruri total diferite, dar totuși să le accepți pe amândouă în același timp.



Primul capitol al cărții începe cu portretul Fratelui celui Mare care „stă cu ochii pe tine”. Ideea prezentată are, de fapt, două valențe în legătură cu modul în care conducătorul te veghează. Prima dintre acestea este legată de faptul că Fratelui celui Mare îi pasă de tine, adică te protejează, se interesează de soarta ta; în același timp, se subînțelege că nu poți face nimic fără ca el să știe. De asemenea, sesizăm și prezența cultului personalității, deoarece pe clădirile instituțiilor, pe blocuri se găsesc afișe și panouri imense cu chipul Fratelui celui Mare. Modul în care se efectuează această privire continuă asupra populației este unul bazat pe existența unor tele-ecrane, amplasate în fiecare încăpere, prin intermediul cărora tu îl poți vedea pe conducător, dar totodată, și el te poate vedea pe tine, dar și patrulele de poliție ce zboară cu elicopterele foarte aproape de oraș, pentru a observa în detaliu ceea ce se întâmplă. După cum se poate observa, unul dintre scopurile principale ale partidului este acela de a ține populația statului sub control; astfel, pentru a-i supraveghea și mai bine pe oameni, limba vorbită este modificată și înlocuită sistematic cu *Nouvorba*, ce dorește să limiteze gândirea persoanelor prin micșorarea anuală a numărului de cuvinte.

Personajul central al cărții este Winston Smith, personaj masculin, ce se diferențiază de ceilalți

datorită faptului că renunță cu greu la convingerile sale cu privire la Partid, conștientizează ceea ce face Partidul și chiar încalcă anumite reguli și principii impuse. În prima parte a cărții, Winston începe să țină un jurnal, deși știe că acest lucru este absolut interzis, unde consemnează diverse lucruri din trecutul său, experiențe ale sale, și de asemenea, precizează faptul că urăște Partidul. Cu toate că îi detestă pe cei de la conducerea statului, totuși se poartă asemenea tuturor celorlalți, împărtășind aceleași opinii pline de laudă și îmbrățișând același stil de viață ca restul, pentru ca alții să nu își dea seama de ceea ce gândește de fapt.

Putem observa o oarecare monotonie și strictete în viața oamenilor, deoarece zilnic, la ora 11, cu toții își întrerup orice altă activitate pentru a participa la „Cele două minute de ură” (acest lucru constă în a proiecta pe câte un tele-ecran imens chipul lui Emmanuel Goldstein, inamicul Partidului), iar în aceste momente se amplifică în mod considerabil sentimentele de adulație față de Fratele cel Mare. Cartea este plină de figuri ale personalităților marcante pentru timpurile prezentate, dar totuși, pe Goldstein nu l-a văzut nimeni în realitate, iar ulterior se dovedește chiar că el nici măcar nu există.

În finalul primei părți a romanului, este descrisă o lungă plimbare a lui Winston prin



cartierul protilor, față de care se simte tot mai atras, deoarece ei nu erau supravegheați se securitate, trăind astfel într-o lume total ferită de Fratele cel Mare. În acest interval de timp, el ajunge la un anticariat de unde își cumpărase cu mult înainte jurnalul pe care îl deținea ilegal. Acesta intră într-un magazin și poartă o discuție cu proprietarul care îi spune lui Smith că are o cameră deasupra anticariatului, pe care o închiriază. Protagonistului îi surâde ideea de a trăi o vreme în cartierul respectiv, deoarece încăperea prezenta un avantaj considerabil pentru acele timpuri – nu avea un tele-ecran, deci cei ce stăteau acolo nu puteau fi supravegheați.

Partea a doua a cărții începe cu prefigurarea unei povești de dragoste între Winston și Julia, pe care inițial o suspecta de spionaj din partea Poliției Gândirii. Într-o zi, ea îi strecoară, într-un context favorabil, un bilețel pe care scria „TE IUBESC”. Trebuie precizat totuși faptul că în perioada comunismului, declararea iubirii și evadarea din monotonia cotidiană prin dragoste erau strict interzise; din aceasta cauză, cei doi își stabilesc o întâlnire în pădure – un loc ferit de microfoane și tele-eceane. Ulterior, după ce aceștia se hotărăsc să rămână împreună, ei își închiriază camera de deasupra magazinului din cartierul protilor, tot din aceleași motive legate de lipsa supravegherii constante.

După puțin timp de la stabilirea relației dintre cei doi, în planul acțiunii cărții apare un alt personaj controversat, adică O'Brien, care îl invită pe Winston la el acasă, sub pretextul că vrea să-i ofere ultima ediție a Dicționarului de Nouvorbă. Smith vine împreună cu Julia și depun amândoi un jurământ pentru a face orice împotriva Partidului, chiar dacă vor fi nevoiți să-și dea și viața. Spre finalul acestei întâlniri secrete, O'Brien îi promite lui Smith că îi va da o carte scrisă de Goldstein însuși, legată de doctrina Frăției. Cu timpul, fiind deja stabiliți deasupra anticariatului, cei doi își permit să discute anumite lucruri împotriva Partidului, dat fiind faptul că erau siguri că în încăperea nu se află niciun tele-ecran. Totuși, încrederea pare să-i fi înșelat – în spatele unui tablou se afla de fapt un asemenea tele-ecran, iar

din această cauză, ei sunt arestați de Poliția Gândirii. Protagonistii sunt duși într-o închisoare a statului unde sunt separați timp de ani de zile, iar Winston este torturat luni întregi pentru a i se schimba concepțiile critice asupra Partidului și asupra Fratelului cel Mare, iar în final decade fizic și psihic. O'Brien, anchetatorul, îi mărturisește că de șapte ani îl urmărea pe Smith și că el însuși a scris cartea lui Goldstein, de unde ne putem da seama de faptul că această figură politică nici măcar nu există. După multe chinuri, Winston începe să îmbrățișeze forțat ideologia Partidului, fiind astfel manipulat.

După mulți ani, Winston și Julia sunt „vindecați” și sunt eliberați. Aceștia se întâlnesc nepremeditat, însă experiența lor din închisoare îi transfigurase complet, iubirea lor dispăruse și tocmai de aceea nu își doresc să se mai reîntâlnească vreodată.

Finalul romanului este unul destul de tragic, deoarece se observă cum omul de rând este adus într-o stare de agonie continuă cu scopul de a i se schimba total opiniile, prin manipulare. Stând într-o cafenea, pe tele-ecran apare un reportaj despre victoria de pe frontul din Africa și, fiind torturat atâția ani, Winston își uită propriile principii și începe să iubească-l iubească pe Fratele cel Mare și Partidul. („Deocamdată, ridică ochii tulburi către figura enormă. Patruzeci de ani i-au trebuit ca să priceapă ce fel de zâmbet se ascunde în spatele mustății negre, late de un metru. Ah, ce ticăloșie făcuse și ce pierdere fusese pentru el să nu înțeleagă atâta timp! Ah, cu câtă încăpățânare s-a exilat de unul singur de la pieptul iubitor!

Două lacrimi cu iz de gin i se preling de o parte și de alta a nasului. Dar gata, totul este bine acum, lupta s-a sfârșit. A câștigat bătălia cu el însuși. Îl iubește pe Fratele cel Mare!”)

„Nouvorba, dublugânditul, Fratele cel Mare, Poliția Gândirii... Romanul lui George Orwell, celebru în toată lumea, introduce aceste puternice avertismente pentru noi toți. Dovedind un spirit și o pasiune swiftiene, «O mie nouă sute optzeci și patru» este una dintre cele mai strălucite satire scrise vreodată la adresa totalitarismului și a beției puterii.” – Ben Pimlott

*Antonia Muraru*, clasa a IX-a E

# FAUST

de Johann Wolfgang von Goethe

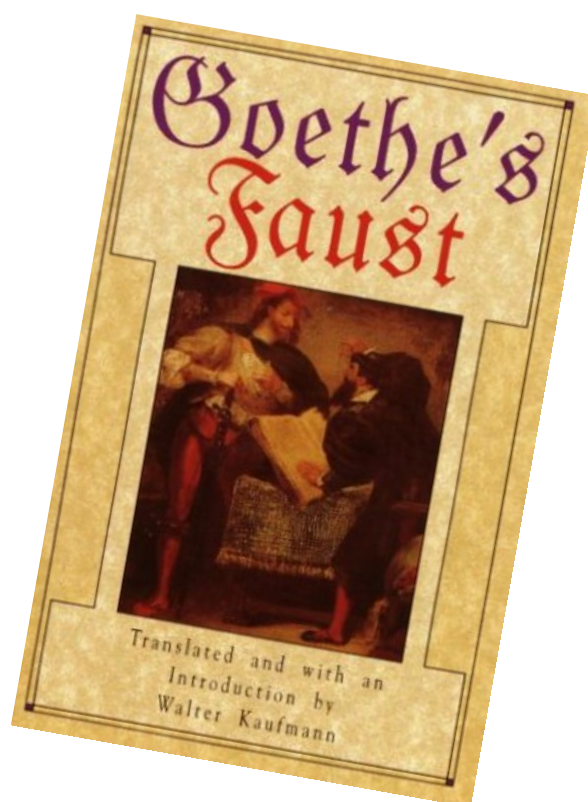
**F**aust este o dramă scrisă de Johann Wolfgang von Goethe, poet german, ilustru gânditor și om de știință, una dintre cele mai de seamă personalități ale culturii universale. Aceasta este o operă complexă, scrisă în versuri, greu de încadrat într-o anumită specie literară. Autorul ei susține faptul că este o tragedie, dar de asemenea poate fi considerată și poem dramatic sau dramă filosofică. Se remarcă în conținutul textului motivul omului care și-a vândut sufletul diavolului, iar tema fundamentală este reprezentată de sensul existenței.

Opera lui Goethe începe cu un prolog, reperul spațial fiind Raiul, și constă în discuția dintre Dumnezeu și Mefisto. Acesta din urmă este o întruchipare a diavolului și susține faptul că omul este dominat de principiul răului, motiv pentru care își asumă rolul de a-i câștiga sufletul lui Faust.

Faust este protagonistul operei, fiind reprezentat de un savant bătrân, ajuns la capătul puterilor. Acesta stă singur în cabinetul său de lucru și își recunoaște înfrângerea la sfârșitul unei vieți, în care studiul intens în domeniul științei (medicină, filosofie, și teologie) i-a impus renunțarea la toate bucuriile și plăcerile omenești. Pe masa lui de lucru se află o cupă de otravă. Afară era sărbătoare și locatarii erau fericiți și entuziasmați de venirea primăverii. În momentul în care a vrut să bea otrava, a auzit din dreptul geamului un cântec vesel referitor la natură și dragoste. Cupa i s-a oprit lângă buze, iar Faust a început să blesteme, invocându-l pe Satan. Mefisto i se arată sub înfățișarea unui senior, care era pregătit să îl urmeze și să-i îndeplinească orice dorință. Cei doi încheie un pact, prin care savantul primește tinerețe și frumusețe, în schimbul sufletului său. Diavolul va avea dreptul să-i ia sufletul protagonistului în momentul în care fericirea pe care o va trăi acesta îl va determina să ceară clipei să se oprească. Așadar, Mefisto îl transformă pe Faust într-un tânăr chipeș.

Personajul negativ al operei îl duce pe protagonist în mijlocul unei petreceri, la care se află și tânărul ofițer Valentin, fratele frumoasei Margareta, de care se va îndrăgosti Faust. Cei doi călători întrerup brusc petrecerea, iar Mefisto îi uimește pe toți, făcând să curgă vinul în pahare și întreținând atmosfera cu ajutorul cântecelor vesele. Se remarcă faptul că Valentin se revoltă când observă gesturile străinului și îl provoacă la duel, dar sabia acestuia cade sfărâmată. Oamenii participanți la petrecere se

sperie și se retrag. Mai târziu evenimentul reîncepe și apare în scena și Margareta, iar Faust îi iese în cale, oferindu-se să o conducă până acasă. Tânăra refuză gestul necunoscutului, dar se menține gânditoare în ceea ce îl privește. În grădina fetei, tânărul Siebel vine și lasă un buchet de flori pe o bancă, drept semn al dragostei sale pentru Margareta. Cei doi călători se strecoară și ei în curte, iar Mefisto așază pe bancă lângă flori o casetă de bijuterii. Când o aud pe tânără venind, se ascund ca să nu fie



observați. Aceasta zărește darurile de pe bancă și nu se poate stăpâni să nu deschidă cutia. Rămâne fermecată când vede frumusețea inocentă și nevinovată a chipului său împodobit cu noile bijuterii prețioase. Observând scena, cei doi vor să intervină, dar în acel moment apare vecina Margaretei, adică Martha. Mefisto se prefacă că o curtează pe aceasta, pentru a o ține ocupată și pentru a-i lăsa pe cei doi tineri singuri. Fiind doar unul în prezența celuilalt, Faust și Margareta se îndrăgostesc. Odată cu căderea nopții, protagonistul vrea să plece, dar este reținut de Mefisto, care îl îndeamnă să asculte glasul iubitei care îl cheamă de la fereastra camerei. Tânărul cedează, iar diavolul se simte victorios.

Fiind părăsită de Faust, Margareta se refugiază în biserică, lăcaș de cult în care încă mai aude vocea răului care o învinovățește. Valentin, care a fost nevoit să plece la război, se înapoiază acasă împreună cu toți soldații. Acesta aleargă acasă auzind fapta săvârșită de sora lui. Faust dorește să-și surprindă iubita cu o serenadă cântată de Mefisto, însă la fereastră nu apare frumoasa Margareta, ci fratele ei. Dornic de răzbunare, Valentin începe un duel cu protagonistul operei și sfârșește rănit mortal de spada diavolului.

Dorind să-l facă pe Faust să uite de iubita lui, Mefisto face în așa fel încât să treacă prin Noaptea Walpurgică, dar savantul nu reușește să o uite pe Margareta. Astfel, cei doi pleacă să o elibereze. Tânăra a fost închisă, deoarece a fost acuzată de uciderea propriului copil. Când ajung în închisoare, aceasta se retrage speriată la vederea lui Mefisto și refuză să părăsească celula. Cu ultimul său glas, Margareta cheamă îngerii să îi salveze sufletul și astfel moare împăcată, fiind eliberată de forțele răului care o mistuiau și pe ea.

Opera lui Goethe reprezintă o tragedie al cărei protagonist este Faust, savant ajuns la o vârstă înaintată, aspirând la tainele cunoașterii absolute. După atâtea studii în domeniul științei, acesta dorește să-și depășească condiția umană, săvârșind un act de hybris, prin care se confruntă cu propriile sale limite. Această experiență îl determină să semneze un pact cu diavolul prin care va cunoaște plăcerile

omenești de care nu a avut parte în tinerețe, pentru că s-a dedicat studiului, dar protagonistul nu se gândește la consecințe.

Aventurile prin care trece Faust împreună cu Mefisto simbolizează treptele parcurse de om spre dobândirea fericirii și a împlinirii spirituale. La petrecerea din pivnița lui Auerbach, personajul negativ al operei face să curgă vinul în pahare. Vinul reprezintă sângele zeului Dionysos, simbolizează depășirea limitelor materiale, spiritualizarea ființei umane și dezvoltarea adevărului. În operă, vinul sugerează plăcerile vulgare, care nu-l pot satisface pe Faust, datorită faptului că și-a dedicat viața științei, în speranța că va căpăta cunoașterea absolută și va atinge cotele înalte ale existenței. Aflându-se din nou la vârsta tinereții, protagonistul se apropie de fericire prin dragostea pe care o poartă pentru Margareta.

Noaptea Walpurgică este o sărbătoare care după credințele populare din Germania, presupune că vrăjitoarele și demonii se dezlănțuie pentru câteva ore, vestind sosirea primăverii. De asemenea, își fac apariția spiritele pământului și zânele, pentru a trece lumea în siguranță la sezonul de vară. Faust a fost martor la ceremonia celebrată de vrăjitoare și diavoli. Această scenă din operă are rolul de a-l extrage pe protagonist din universul banal în care se află, el transcende și participă la ritualul înfăptuit de forțele răului. Episodul care are loc în Noaptea Walpurgică sugerează caracterul excepțional al personajului de tip romantic, care are permisiunea de a participa ca martor la ceremonie deoarece este stăpânit de forțele malefice, prin pactul semnat cu Mefisto.

Pe mine m-a impresionat în special pentru că are multe conotații care oferă o învățătură celor care o citesc. O recomand cu multă căldură persoanelor care sunt în căutare de ceva excepțional, fantastic și care doresc să își lărgescă orizontul în ceea ce presupune experiențele de viață.

*Cristina Pleșescu*

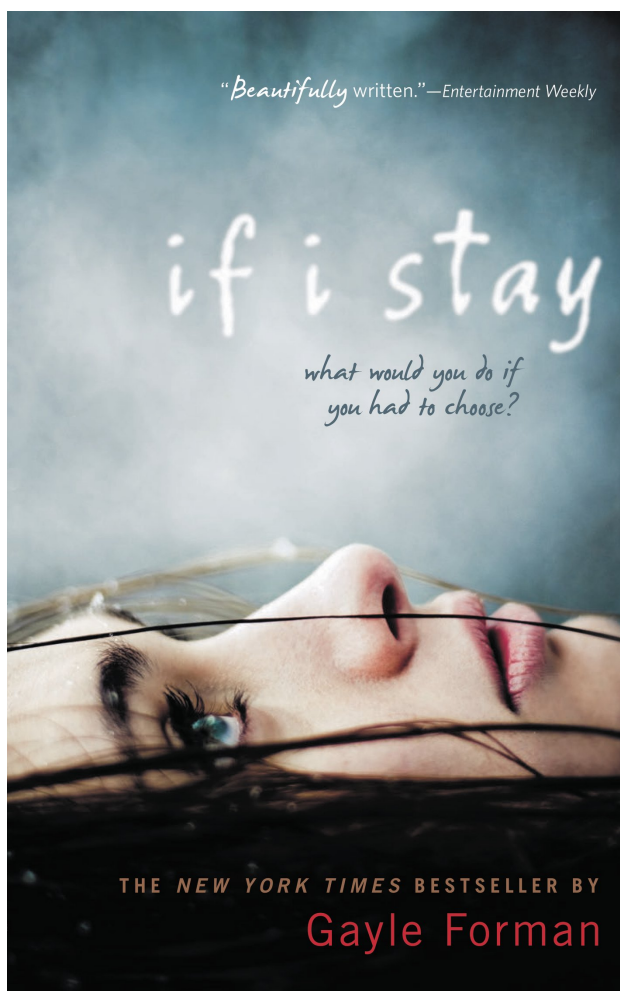
clasa a XI-a B



# If I stay

## de Gayle FORMAN

**„Sometimes you make choices in life and sometimes choices make you”.**



Unul dintre cele mai cunoscute citate ale bestseller-ului *If I stay* al autoarei Gayle Forman poate rezuma în doar câteva cuvinte esența întregului roman. Subiectul gravitează în jurul poveștii marcante a unei adolescente a cărei viață aparent obișnuită ajunge să ia o întorsătură nefavorabilă, destinul punând-o în fața celei mai grele decizii din viața

ei, de a-și înfrunta soarta și a începe o nouă existență sau de a lăsa totul în urmă prin moartea iminentă.

**„Isn't it amazing how life is one thing and then, in an instant it becomes something else. Like here I am, Mia, the girl who thinks about the cello and Adam, and whether I get a stupid letter or not, and just like that...”**

În scena inițială a cărții este prezentată protagonista, Mia Hall luând micul dejun cu familia ei. Este schițat încă din incipit faptul că aceasta avea să se diferențieze complet de restul persoanelor prin ampla descriere a familiei ei, în care aceasta afirmă că se simțea mereu incapabilă de a se integra. Spre deosebire de tatăl ei, o vedetă apusă a muzicii rock și mama ei, o susținătoare a acestui curent muzical, Mia era o tânără fascinată de partea clasică a spațiului muzical, cu o pasiune puternică pentru violoncel. Acesta a reprezentat dintotdeauna o parte esențială a vieții ei, fiind singura metodă prin care se putea simți cu adevărat liberă, împlinită. Chiar și prin comparație cu fratele ei mai mic, Teddy, aceasta este incapabilă să găsească vreo legătură care ar putea sugera îndrudirea lor.

Se anunțase o zi cu zăpadă, motiv pentru care toate școlile erau închise. Acest lucru i-a făcut pe membrii familiei Hall să decidă că era oportunitatea ideală pentru a le face o vizită unor prieteni din orașul vecin. Ezitând la început să meargă, Mia se hotărăște în cele din urmă să li se alăture părinților ei și pornesc la drum. Inevitabilul se petrece, iar aceștia sunt implicați într-un grav accident de mașină. Din acel moment, se poate afirma faptul că povestea abia începe. Mia se trezește înconjurată de necunoscuți, confundă

și cu un sentiment de teamă ce pune complet stăpânire pe ea. Aceasta nu realizează pe moment ceea ce s-a întâmplat însă totul capătă sens când se vede condusă către o ambulanță de paramedici. Încearcă să își găsească restul familiei, dar îngrozită de tot ceea ce se întâmplă se urcă în ambulanță și pornește spre spital, conștientizând că nimeni nu o poate vedea de fapt. Până la finalul operei, întreaga acțiune se va petrece în spital, alternând continuu cu trecutul Miei, evocat prin numeroasele amintiri ale fetei care trăiește o experiență de autocunoaștere în afara corpului ei.

Aflată în comă, la spital sosesc pe rând bunicii ei, cea mai bună prietenă, Kim și în cele din urmă iubitul ei, Adam. Mia este capabilă să audă tot ceea ce aceștia îi povestesc iar atunci când află de moartea ambilor ei părinți și ulterior de cea a fratelui ei mai mic, Teddy, începe să considere că viața ei nu mai are nici un sens. Starea ei se agravează iar doctorii fac tot ceea ce pot pentru a o salva. După ce medicii reușesc să o stabilizeze, aceasta este vizitată de toți apropiații ei, mai puțin Adam care își pierde orice urmă de speranță cu privire la posibilitatea însănătoșirii iubitei lui. Cu toții vorbesc cu Mia, sperând că aceasta îi putea auzi. Una dintre cele mai emoționate scene este constituită din monologul bunicului și al prietenei ei, Kim. Bătrânul îi spune că este decizia ei dacă vrea să îi părăsească, iar el nu poate face nimic în acest sens, doar să se resemneze cu durerea. Îi povestește despre tatăl ei și despre cât de mândru va fi de ea, oricare ar fi alegerea finală. Pe de altă parte, Kim o roagă nespun de mult să se trezească, să revină la viața ei zicând „Tu încă ai o familie, noi suntem familia ta, Mia!”.

În final, Mia pare resemnată cu destinul ei, și simte că a venit momentul să părăsească aceasta lume. Într-o scenă palpitantă în care acesteia i se înfățișează viața de dincolo de moarte, se ivește ceva ce o face să se oprească din drum. Acel ceva care a făcut-o întotdeauna să își regândească faptele, să îi anime cele mai profunde sentimente, muzica, mai exact o

simfonie cântată la violoncel. Întorcându-se în camera de spital, aceasta este surprinsă să îl vadă pe iubitul ei, Adam, care îi spune că a compus un cântec pentru ea, lucru nefiresc deoarece toate cântecele acestuia reflectau stări adânci de tristețe și suferință. Finalul este încărcat de suspans, învăluind cititorii într-o plasă a incertitudinii. Nu se specifică dacă Mia se trezește sau nu din comă, acest lucru fiind probabil o decizie personală a celui care a citit cartea. Le oferă tuturor posibilitatea de a se pune în locul adolescentei, de a analiza atent întreaga situație și a hotărî care este cea mai chibzuită alegere.

Romanul *If I stay* nu este o simplă dramă menită să relateze povestea tragică a unei tinere aflate sub semnul unui destin nefast. Pentru mine, ca cititor, a însemnat posibilitatea de a mă integra în acea lume ficțională, de a mă transpune în ipostaza Miei Hall, o fată, în esență ca oricare dintre noi. Este o poveste ce ilustrează cu grijă atât momentele de glorie cât și cele de eșec, urcușurile și coborâșurile care se pot ivi în viață. Experiența primei iubiri, pasiunea pentru un anumit hobby (în acest caz, muzica), relația cu familia sau emoțiile ce intervin în momentul așteptării unui răspuns de la facultatea mult visată sunt trăiri pe care fiecare persoană este menită să le experimenteze la un moment dat. Ființa umană are capacitatea de a-și controla propriul destin, trebuie doar să găsească acea forță interioară, puterea de a lupta și de a continua să răzbească indiferent de cât de anevoios este drumul, având certitudinea că în cele din urmă va obține ceea ce își dorește.

*„I'm not telling you it is going to be easy, I'm telling you it's going to be worth it.”*

*Andra Bulgaru*, clasa a XI-a B

## EXTRAORDINARUL VOIAJ AL UNUI FAKIR CARE A RĂMAS BLOCAT ÎNTR-UN DULAP IKEA de Romain Puértolas

**R**omanul *Extraordinarul voiaj al unui fakir care a rămas blocat într-un dulap IKEA*, scris de Romain Puértolas, a fost publicat în Franța, la editura Le Dilettante, pe 21 august 2013, ca mai apoi să fie tradus și vândut în peste 35 de țări, unde a ajuns în scurt timp un bestseller.

Romain Puértolas s-a născut la Montpellier, în 1975. Până în ziua de azi, circulând între Franța, Spania și Anglia, a schimbat nenumărate joburi, fiind pe rând DJ, cantautor, profesor de limbi străine, translator, steward, magician și spintecător de femei la un circ austriac, de unde a fost dat afară foarte repede din cauza lipsei de abilități. Toate experiențele au culminat cu aceea de scriitor, care i-a adus și recunoașterea internațională. În prezent, el este analist al Direcției de Poliție a Frontierelor din Franța, după ce a lucrat trei ani într-o agenție de combatere a traficului de imigranți.

Patel Ajatashatru Lavash, personajul principal al acestui roman, este „un bărbat între două vârste, înalt, slab și noduros ca un copac, cu fața măslinie traversată de o mustată imensă. Mici cratere, amintiri ale unei acnee virulente, îi punctau obrajii subți. Avea nenumărate inele în urechi și în buze, ca și când ar fi vrut să le închidă, după utilizare, trăgând fermoarul.”

Totul începe atunci când, ajutat de consătenii din India, Patel aterizează la Paris, pentru a achiziționa, de la un magazin IKEA, un pat din lemn suedez cu 15.000 de cuie, singura lui avere fiind o bancnotă falsă printată pe o singură parte, de 100 €.

Încercând să vă stârnesc curiozitatea, am să punctez în continuare faptul că protagonistul ajunge să se îndrăgostească de o fată în magazinul IKEA din Paris, să călătorească, în mai puțin de trei zile, pe o distanță de 9991.4 de km, trecând pe rând prin Paris, Barcelona, Roma și Tripoli și ajungând să scrie o proză scurtă pe propria cămașă, blocat în cala unui avion, cu un câine.



La această carte, m-au atras mai întâi titlul foarte lung și formatul, asemănător unui dulap IKEA (evident!), ca mai apoi să descopăr un roman pe cât de amuzant, pe atât de adevărat, ușor de citit, destinat parcă unui weekend la plajă.

Jean-Claude Perrier de la *Livres-Hebdo* precizează: *Romanul este un giuvaier de umor dezlănțuit cu toată seriozitatea, fără să se clinească niciun mușchi de pe chipul maestrului, și o parabolă de sentimente umane pulverizate într-un voiaj nebun.*

Și, dacă nu v-am convins, am să citez o mică doză a umorului mai mult sau mai puțin subtil concentrat în această carte:



„Între timp, membrii echipei tehnice – dintre care cei mai mulți cu siguranța nu auziseră niciodată de Pourquoi j'ai aussi froid de Josette Camus și nici nu își doreau să se fi născut de sex diferit – și-au pus mănușile, au întins folia cu bule și au început să împingă lăzile speciale pentru transport fără risc de deteriorare. Sub presiunea timpului, directorul dăduse instrucțiuni ca mobilierul să nu fie demontat (culmea, la IKEA!), ci să fie pus direct în lăzile acelea mari, din lemn. Evitându-se astfel demontarea și remontarea, pe cât de chinuitoare pentru spirit, pe atât de dureroase pentru trup.

Când tehnicienii au început să ridice dulapul metalic albastru pentru a-l așeza într-o ladă de lemn mult mai mare decât el, s-a auzit un susur ușor, ca un fir de apă scurs de la robinet. Iar dacă vreunul dintre ei ar fi avut curiozitatea să deschidă ușile în acea clipă, ar fi găsit un Ajatashatru într-o postură stranie, încovoiat

într-un colț, ocupat pe de-a-ntregul să elibereze șuvoiul de imaginație debordantă al vezicii sale, în timp ce era purtat la câțiva centimetri deasupra podelei. Într-un dulap se face pipi la fel de incomod ca în avion, a remarcat indianul, care nici în vis nu și-ar fi imaginat că într-o bună zi va ajunge să constate una ca asta.

Cum-necum, nimeni n-a deschis ușa dulapului”.

Mi-ar plăcea să închei tot citând, de data aceasta pe Myriam Pferzel: „Delir total! Bezmetic și delicios! Ah, ce veste fantastică! Mai există nebuni adorabili”.

Rareș Antegu

Clasa a X-a D



## **GÂNDEȘTE CA UN CAMPION**

### **- educație informală pentru afaceri și viață -**

#### **de Donald J. Trump**

**D**onald John Trump este un investitor și om de afaceri american, vedetă de televiziune și autorul unor cărți de literatură motivațională. *Gândește ca un campion* este o carte adresată tuturor categoriilor de vârstă, punându-se accentul pe atitudinea individului cu privire la subiectul legat de atingerea scopului prim în viață și pe modul de percepție a succesului. Consider că rațiunea unui campion nu se rezumă doar la gândurile sale, ci și la faptele și vorbele lui.

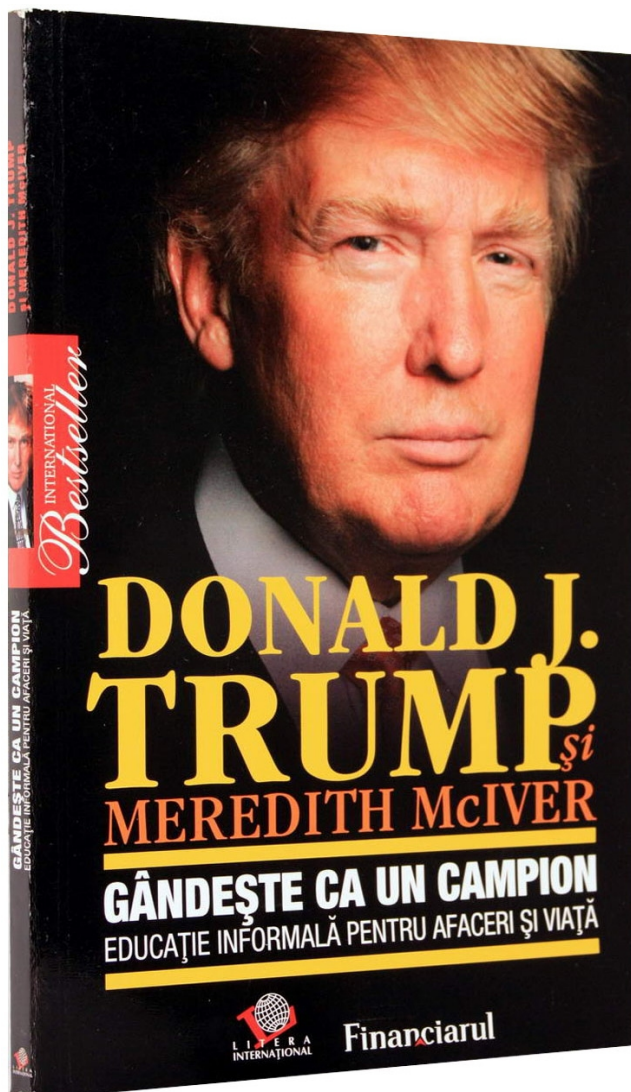
Așa cum se menționează și în carte, „Mulți dintre noi cunoaștem oameni care sunt, de fapt, trei oameni. Una gândesc, alta spun, și nu fac nici ce spun, nici ce gândesc. [...] au succese limitate și viețile lor sunt pline de conflicte”. Acesta este tipul de individ care nu este preocupat în amănunt să-și găsească un scop bine definit în viață, și tocmai de aceea, nu este consecvent în afirmațiile sale, în ceea ce gândește și în modul în care acționează. Cheia succesului nu se bazează doar pe acest detaliu legat de atitudine, ci are ca fundament și alte aspecte. Totuși, un exemplu de campion de necontestat este chiar autorul cărții, după cum evidențiază și unul dintre prietenii săi în introducerea lucrării: „[...] am văzut cum gândurile și cuvintele lui devin fapte. În majoritatea timpului, gândurile, cuvintele și faptele coincid. Poate că din acest motiv este direct și incisiv.”

În drumul spre succes, consider că nu sunt de ajuns doar propriile tale eforturi, deoarece, ele se pot dovedi câteodată a fi fără rezultat. Tocmai de aceea, în viața noastră și destinul joacă un rol primar. E adevărată sintagma: „Destinul ți-l faci cu mâna ta”, totuși, în viziunea mea, acest lucru nu este de ajuns. Destinul poate fi asociat și cu norocul, de unde putem trage concluzia că, în viață, nu sunt de ajuns doar eforturile noastre, ci trebuie să avem și acea „șansă” menită nouă. De exemplu, să presupu-

nem că noi, ca elevi, ne implicăm în diverse activități în cadrul clasei, participăm la concursuri, ajungem la un moment dat să dăm examenul de bacalaureat, suntem silitori, ne înscriem la o facultate de prestigiu și ajungem la o anumită vârstă când trebuie să ne angajăm. Ne depunem dosarele la diverse firme, ne interesăm de diverse locuri de muncă, dar, dacă nu avem măcar puțin noroc, nu vom putea ajunge undeva departe, cu toate că am muncit mereu cu simț de răspundere și ne-am dat silința. Totuși, și credința joacă un rol substanțial, deoarece trebuie să fim conștienți că succesul în viață apare și din ajutorul cuiva mai presus de noi, ce ne veghează și ne asigură ceea ce este mai bine.

Un alt aspect ce consider că stă la baza succesului în viață este acela legat de faptul că pe parcursul unei cariere întregi, nu este de ajuns să avem cunoștințe doar dintr-un singur orizont, adică acela pe care îl studiem în principal. Este nevoie de cunoștințe din diverse domenii și cu perspective multiple asupra lor. Ideea pe care dorește Trump să ne-o transmită nu este cea legată de faptul că noi trebuie să fim „atotștiutori”, ci că este o necesitate în viața de zi cu zi ca fiecare individ să aibă un orizont al cunoștințelor largit, care să cuprindă informații esențiale, deoarece, precum spune și autorul, nu se știe niciodată când într-o bună zi vom avea nevoie să apelăm la acele idei ce ne formează cultura generală. Spre exemplu, să presupunem că luăm parte la un proiect important, în cadrul căruia participă diverși oameni cu naționalități diferite, religii diferite, limbi diferite, având tradiții diverse în țările din care provin. În aceste condiții, noi trebuie să fim capabili să întreținem scurte conversații cu respectivii. Tocmai de aceea, este esențial să știm să vorbim mai mult de o limbă străină (de exemplu franceza, germana, engleza, italiana, spaniola), să știm detalii despre marile religii ale lumii

(creștinismul, iudaismul, islamismul), să fim deja familiarizați cu o serie de tradiții măcar din cele mai importante țări ale lumii. De asemenea, informații elementare din domenii precum istoria, geografia, biologia etc. sunt esențiale, deoarece mereu poate apărea o discuție de exemplu despre Primul Război Mondial, despre o anumită țară, despre un anumit compozitor, matematician, fizician, la care noi vom fi nevoiți probabil să participăm.



Unul dintre domeniile esențiale care te ajută în viață este istoria. În carte putem regăsi un citat interesant despre acest lucru: „ a nu cunoaște istoria este ca și cum ai fi o frunză care nu știe că face parte dintr-un copac.[...]Suntem indivizi responsabili pentru educația noastră, iar acest lucru este valabil indiferent dacă ești în școala sau nu”. Ne dăm seama din nou de faptul că nu este suficient să excelăm într-un singur domeniu, iar în privința celorlalte să nu facem nimic în sensul acesta; de asemenea, istoria este știința care leagă cronologic toate evenimentele din existența noastră și care ne poate face să înțelegem anumite lucruri care sunt ciclice, și datorate în mare parte aceluiași cauze (de exemplu războaiele).

În opinia mea, a fi un adevărat campion înseamnă să fii muncitor, dedicat, cu spirit de sacrificiu, curaj pentru a-ți exprima propriile opinii și mai ales, să fii un bun lider. Cred că adevărații campioni în viață nu sunt aceia care muncesc doar pe cont propriu și care doresc să se ridice doar pe sine. Ei sunt cei care dau dovadă de implicare în problemele societății și care doresc să găsească rezolvări; sunt cei care sunt cu adevărat niște lideri excepționali, care știu să îi conducă pe ceilalți spre succes, într-o manieră ce nu implică impunerea agresivă, egoismul și neluarea în calcul a părerilor celorlalți. Pentru mine, campionii sunt acele persoane flexibile în orice situație, ale căror gânduri, vorbe și fapte se suprapun perfect și care muncesc din greu și cu rațiune pentru a ajunge acolo unde își doresc.

În concluzie, *Gândește ca un campion*, scrisă de Donald J. Trump, este o carte valoroasă pentru toți oamenii, indiferent de vârstă, deoarece constituie un adevărat ghid în viață, în goana după succesul mult visat. Consider totuși că este important să fie citită încă de la vârsta adolescenței deoarece, cu ajutorul ei, elevii de liceu își pot contura mai bine și mai frumos planurile de viitor, fiind mai bine pregătiți pentru ceea ce urmează în viața lor.

*Antonia Muraru,*

clasa a IX-a E



# Gone Girl

Lansat în 2012, *Gone Girl* a devenit repede un bestseller internațional apreciat și de public, dar și de critici. David Fincher, regizorul filmului *Fight Club*, folosește perfect contextul thrillerului pentru a aduce pe ecrane o nouă capodoperă, care nu plictisește nici măcar o secundă. *Gone Girl* explorează distrugerea unui mariaj, dar și căutarea unui asasin, alternând inspirat dezvăluirile șocante, întorsăturile de situație și umorul. În centrul atenției este Nick Dunne (interpretat de Ben Affleck), proprietarul unui bar dintr-un orașel din Missouri.

## Cine ești? Cum am ajuns aici?

Sunt întrebări care îl frământă pe Nick în ziua când sărbătorește cinci ani de căsnicie. Și tocmai atunci, soția sa, Amy (Rosamund Pike), dispărește pe neașteptate. Nick este avertizat de un vecin că ușa casei sale este larg deschisă. Urmele unei lupte îl fac pe acesta să contacteze poliția, iar curând casa este cercetată de agentul Rhonda Boney, care descoperă inadvertențe între declarațiile bărbatului și indiciile de la fața locului. Imediat, se coagulează un extraordinar efort de căutare a „fetei dispărute”, numai că greșelile făcute de Nick amenință să îi întoarcă împotriva pe cei dornici să ajute. Deși își susține nevinovăția, dovezile împotriva lui încep să apară. Sub presiunea mass-mediei, face paradă de cinism și de minciuni. Însă jurnalul lui Amy, descoperit de poliție, dezvăluie că mariajul lor era departe de a fi perfect. În acesta, Amy propune o versiune a poveștii în care protagonistul, Nick, s-a transformat într-o persoană de nerecunoscut, terorizând-o constant. Când cazul atrage atenția presei naționale, Nick își dă seama că este primul suspect într-un caz ce s-ar putea solda cu pedeapsa capitală.

Thriller complex, romanul a lansat multe semne de întrebare la anunțul ecranizării, dar David Fincher chiar s-a ridicat la înălțimea provocării. Beneficiind de prestația a doi actori de primă mână, cu un Ben Affleck adecvat în rolul soțului infidel, limitat, imatur, dar mai ales cu o Rosamund Pike afișând acel surâs melancolic-seducător și emanând o senzualitate intelectuală, Fincher transpune pe ecran universul unui mariaj disproporționat, între parteneri ce au prea puține în comun. Regizorul își construiește credibil personajele, înfățișându-i pe Amy și Nick mai întâi extrem de îndrăgostiți, apoi, după ce își pierd slujbele și trebuie să se mute din New York în micul North Cartagina, tot mai înstrăinați și nemulțumiți unul de celălalt. Când echilibrul se rupe, Amy își pune imaginația în mișcare spre a căuta modul perfect de a se răzbuna. Dincolo de senzația unei farse foarte bine gândite pe care spectatorul oarecum detașat o resimte în prima parte a filmului, e aproape imposibil să nu empatizezi cu atmosfera creată de personaje, plină de realism și de tensiune. Dozarea indiciilor privind adevărata lor relație este excelentă și vine în mici scurtcircuite perfect controlate pentru a menține vie atenția pe durata a 150 de minute, dar și pentru a modifica încontinuu percepția asupra celor două personaje.



Nu poate fi ignorat nici mesajul subliminal despre cea de-a patra putere în stat. Trăim într-un secol în care justiția se face din ce în ce mai puțin în sălile de judecată, adevărații jurați fiind cei din mass-media, cu rolul lor de manipulatori în goana după rating, depășind aproape permanent granițele mistificării și abandonând drumul aflării adevărului, dar mai ales cei din fața televizoarelor! Astfel, lumea ajunge să judece o situație după o imagine a ei, deseori falsă, dar preluată de la individ la individ.



*Gone Girl* vorbește despre viața de cuplu, despre rutină, despre libertatea ce pulsează în interiorul fiecăruia dintre noi, despre dorință, vicii, ură, manipulare, amatorism și cam despre orice caracteristică a societății noastre. Iar finalul... Ei, bine, finalul e fermecător, cu semnul de întrebare ce plutește în toate mariajele: „Ce ne-am făcut unul altuia?!?”.

Eu sunt tipul de persoană care se plictisește repede atunci când un film nu este antrenant. Dar la *Gone Girl* nu a fost nici un moment cazul. Atât acțiunea, cât și personajele sunt construite pentru a menține suspansul și o permanentă stare de curiozitate. Îl recomand din toată inima și pot spune că este unul dintre cele mai bune filme pe care le-am vizionat în ultima vreme.

*Monica-Maria Murea*

Clasa a X-a D

## Jocurile Foamei



**T**rilogia *Jocurile Foamei*, scrisă de autoarea americană Suzanne Collins, s-a bucurat de o ecranizare de succes în regia lui Tom Stern și Jo Willems, începând cu anul 2012 și care se va încheia în 2015, având ca temă principală inegalitatea dintre clasa bogată și cea săracă, prezentă și în viața reală, cei mai înstăriți devenind dictatori, folosind suferința celorlalți ca divertisment.

Așa numitele „jocuri”, în care câte două tributuri din districtele ce alcătuiesc Panemul, au fost inițiate ca o pedeapsă în urma unei revolte eșuate; cei aleși trebuie să lupte până la moarte, iar învingătorul este răsplătit cu luxul celor bogați, în principal mâncarea, de unde și termenul „foamei”. Se menționează faptul că șansele de a fi ales participant la jocuri sunt egale între clasa bogată și cea săracă, dar, în realitate, cei din urmă sunt principalele victime ale cruzimii. Dintre aceștia face parte și eroina principală, Katniss Everdeen, care, pe parcursul celor trei romane, va ajunge simbolul unei noi revolte după câștigarea Jocurilor. Acest eveniment este văzut ca un sport de către cei a căror familie sau viață nu sunt în pericol, iar Katniss menționează că edițiile cu cel mai mare succes

au fost cele cu un număr ridicat de lupte între „jucători”.

O altă temă preluată din viața reală a căreia i se dă importanța în cele trei romane este importanța aparențelor: în primul volum, Katniss nu își permite să plângă atunci când este aleasă, temându-se că va deveni o țintă ușoară, iar la interviurile înainte de Jocuri este îmbrăcată într-o rochie învăluită în foc sintetic, obținând astfel și titlul de „fata din foc”, care face referire și la comportamentul și temperamentul ei, fiind pornită împotriva sistemului încă de dinainte de a deveni simbolul revoltei. Focul este asociat vitalității, preluării inițiativei și, în final, conducerii statului de către popor.

O temă secundară este iubirea, mai ales cea între Katniss și al doilea tribut din districtul ei, Peeta, care sunt nevoiți să amenințe creatorii de joc că ambii se vor sinucide dacă nu pot trăi împreună, ceea ce ar rezulta în pierderea unui învingător, o amenințare pentru sistemul aparent just, principala regulă a Jocurilor fiind aceea că învingătorilor le-ar fi garantat luxul. Această decizie este încălcată în al doilea volum la cea de a șaptezeci-și-cincea ediție, la care pot participa doar foști campioni. Evenimentul



reprezintă o ocazie pentru cei revoltați să plănuiască evadarea lui Katniss din arenă fără știrea ei pentru a deveni simbolul revoluției, o persoană pe care cei asupriți să o urmeze, însă lipsa de informații care i-au fost dezvăluite o determină să uite cine este adevăratul inamic, iar focul din personalitatea ei revine, refuzând pentru o perioadă să colaboreze cu ceilalți rebeli, până cedează la insistențele surorii ei mai tinere, Prim, pentru care Katniss s-a sacrificat, intrând în Jocuri în locul ei. Sacrificiul arată ca eroina nu este orbită de ură față de cei bogați, ci capabilă de a se infiltra printre ei, salvându-și simultan familia. Gândul că va câștiga Jocurile nu a cuprins-o decât datorită promisiunii față de Prim că se va întoarce alături de ea și de mama ei.

Cel mai important motiv, care a ajuns și simbolul seriei, este gaița zeflemitoare, o pasăre cunoscută pentru cântecul ei plăcut pe care Katniss îl poate imita. Pasărea a devenit semnul central când, înainte de primele jocuri ale eroinei, aceasta a primit o broșă cu o gaiță pe care a păstrat-o până la final. Acest simbol a devenit atât de puternic pentru rebeli, încât atât

imaginea, cât și cântecul ei, au fost interzise. Inițial, planul de a spiona anumite districte a primit numele păsării, iar folosirea acestuia asociat cu revolta ar fi înjositor pentru sistem, fiind un motiv pentru care Katniss acceptă broșa de la sora sa și o poartă în public alături de ținutele în care focul este un element adăugat din ce în ce mai subtil, sugerând că aceasta are o însemnătate personală pentru eroină, nefiind o simplă imagine a speranței ca pentru ceilalți răsculați.

Așadar, trilogia *Jocurile Foamei*, în ciuda clasificării ca un roman tipic pentru tinerii adulți, poartă simboluri ce definesc, într-un mod exagerat, probleme ale societății moderne, iar caracterul uman, credibil al eroinei face posibilă conexiunea și raportarea cititorilor la un astfel de personaj.

*Ruxandra Mărgineanu*, clasa a IX-a E



## „Ce este mai rău? Să trăiești ca un monstru sau să mori ca un om bun?”

De cele mai multe ori, entitățile umane, fie în postura de copii, fie aflate în ipostaza unor tineri ancorati în căutarea posibilelor răspunsuri privind universul și sinele, fie captive în dureroasele nostalgii și interminabilele regrete ale bătrâneții, simt instinctiv nevoia de a se refugia în alte realități pentru a amâna visătoare decursul lumii palpabile și pentru a-și înnobila măcar clipa. Unele dintre ele se distanțează meditând asupra unui film văzut mai mult sau mai puțin recent, pe când altele devin simbolic părtașe autentice în universurile ficționale ale marilor creații literare. Operele de artă, piesele de teatru și alte numeroase modalități individuale de satisfacere a intelectului pot stârni o implicare activă și incontestabil constructivă a receptorului, cu atât mai mult dacă, în urma procesului cognitiv parcurs, se nasc întrebări, curiozități, dorințe entuziaste de elucidare a unor taine la nivelul operei și chiar meditații profunde. Numai în acest fel, opera își demonstrează valoarea și își îndeplinește menirea, prin scenariul proiectat de autor sau de regizor sau prin sentimentul pe care un artist îl transpune în opera sa.

Un exemplu concret și autentic pentru sfera creațiilor cinematografice de o nebanuită valoare este pelicula *Shutter Island*, un thriller psihologic regizat de Martin Scorsese și apărut pe marile ecrane ale lumii în anul 2010, ce se bazează pe romanul anonim cu același nume, publicat în anul 2003, de către Dennis Lehane.

Subiectul complex al filmului dispune de un conflict psihologic puternic și de o derulare halucinantă a evenimentelor, debutând cu introducerea în scenă a personajului principal, șeful federal, Edward „Teddy” Daniels, inter-



pretat într-un mod inedit de Leonardo DiCaprio, care este mandatat pentru a investiga împreună cu noul său partener, Chuck Aule, dispariția unei paciente, Rachel Solando, din spitalul pentru criminalii cu probleme psihice de pe insula Shutter de lângă Boston. Aceasta fusese încarcerată pentru uciderea celor trei fii ai săi, pe care i-a înecat fără milă în lacul din apropierea casei. Teddy luptase în cel de-al Doilea Război Mondial și era în permanență tulburat atât de amintirile celor uciși, cât și de figurile neputincioase ale celor pe care nu i-a putut salva. Pacienta lasă un bilet pe care Teddy nu reușește să îl descifreze, dar care se va dovedi



relevant ulterior. Încep pentru șerif dureroase migrene ce îl împiedică să-și păstreze luciditatea și calmul și care determină o serie de viziuni, halucinații în care apare soția acestuia, Dolores Chanal, ucisă de incendiul provocat de Andrew Laeddis, acesta din urmă fiind căutat de Teddy pe insulă. Discuția dintre cei doi ofițeri relevă adevăratele interese personale ale șerifului pentru acest caz. Teddy pune la îndoială corectitudinea tratamentelor aplicate pacienților și suspectează intervenții și experimente înspăimântătoare ce ar fi derulate în spital și care ar motiva comportamentul celor pe care îi investighează. Urmează un tensionat traseu de căutare a răspunsurilor, în timpul căruia Teddy este constant preocupat de diverse ipoteze, ajungând să se înstrăineze pentru moment de realitate și să-și pună la îndoială memoria, partenerul, chiar și deplinătatea propriei minți. Din acest punct, însă nu vă mai pot oferi vreun detaliu, pentru că v-ar estompa din posibilul interes pentru acest film și pentru că misterul de care acțiunea refuza să se desprindă este parțial deslușit într-o manieră deosebit de logică și cu adevărat neașteptată. Filmul se sfârșește într-un mod neobișnuit, devenind astfel cu atât mai valoros și captivant

și relevând talentul, harul regizorului care a conceput o asemenea poveste și o dispută lăuntrică mai mult decât puternică. Mai mult, rolul interpretat de celebrul Leonardo DiCaprio, rămâne pentru mine unul de referință pentru aptitudinile sale incontestabile și pentru aportul consistent și considerabil în scena cinematografică mondială. Pelicula se sfârșește sugestiv cu replica lui Teddy: „Ce este mai rău? Să trăiești ca un monstru sau să mori ca un om bun?”, care reflectă ideea centrală a poveștii expuse și fundamentul conflictului de ordin psihologic.

Astfel, mai rămâne doar să spun că timpul alocat vizionării acestui film este cu adevărat valorificat și că mintea vă va fi pusă la încercare, asemenea protagonistului, prin pendularea nestatornică dintre realitate și imaginar.

*Stefan Ciupilan*

clasa a XI-a B



## Citind oamenii...

**S**emeni cu o carte, mi-a spus.

– Ce vrei să spui? l-am întrebat. Îl știam un om complex și vorbea întotdeauna ca să nu-l înțeleagă nimeni. Spunea că oamenii care îl înțeleg râd de el. Alcătuiă cele mai întortocheate comparații și era printre puținele persoane care mă puneau pe gânduri. Câteodată aveam impresia că trăim în realități diferite. A lui era clar mai sfâșietoare decât a mea.

– Întruchipezi atât de multe arhetipuri și atâtea personaje. Încă încerc să îmi dau seama care e protagonistul. Aș spune că ești o carte de-a lui Dan Brown, pentru că ești plină de mister, dar nu ești atât de ușor de citit. Și nici nu te-aș compara cu vreun jurnal filosofic sau cu un roman subiectiv de-al lui Proust, pentru că ești plină de acțiune. Cred că cel mai bine te pleiezi pe Hugo, căci suferința și pesimismul tău ating paroxismul, iar personalitățile tale îmi destramă sufletul de durere. Aștept cu sufletul la gură să descopăr cine va pași în față, să-și spună povestea”.

– Mă bucur că nu m-ai comparat cu vreun roman al lui King.

– Și nu știu cum reușești..., a continuat ca și cum nu ar fi auzit ce am spus, nu știu cum reușești, dar mă îndepărtezi de fiecare personaj pe care îl joci. Motivul pentru care te metamorfozezi în infinite ipostaze este pentru că încerci să satisfaci pe toată lumea. Încerci, ca pentru fiecare persoană, să fii exact ceea ce caută, ceea ce are nevoie, pentru ca asta o face fericită, și asta te face și pe tine fericită. Ți-aș îmbrățișa toate rolurile pe care le joci, nehotărâtă, încă, de cine vrei să devii. Le-aș accepta pe toate, crede-mă, dar tu nu vrei să fii în preajma lor. Crezi că aș putea să le manipulez, sau chiar să le rănesc, sau poate cel mai frică îți este de faptul că aș putea să le comprim într-o singură persoană și să te conving că singurul om pe care trebuie să îl mulțumești ești tu. Aș avea puterea să te determin să renunți la toate caracterele tale fictive, la egoism și să-ți dezvălui sufletul, să vorbești prin el, să te comporți prin el, să iubești prin el.

– Nu știu ce vrei de la mine. Vrei să mă distrugi?

– Vreau doar să-ți ard paginile de început, editura, prețul, detaliile de fabricație, coperta și prologul care le formează oamenilor o preconcepție despre tine. Vreau să-ți smulg cuprinsul, pentru că împiedică oamenii să parcurgă paginile tale, crezând că îți cunosc deja capitolele, conducându-te spre resemnare.

– Dar tu, tu m-ai citi până la capăt, dacă aș fi o carte?

– Nu. Ești genul de carte pe care nu o poți lăsa din mână. Ești fascinantă, dar eu nu termin niciodată astfel de cărți, pentru că mă copleșesc. Știu că atunci se sfârșește și realitatea mea utopică, paralelă și, pur și simplu, nu pot suporta.


– Poate asta e motivul pentru care toată lumea mă abandonează. Sunt prea mult pentru ei, prea intensă, o carte prea groasă, prea greoaie. Nu toți au răbdarea și capacitatea necesară, dar prefer să mulțumesc un cititor cult, decât zeci de cititori superficiali. Asta e problema la cărțile bune, toată lumea a auzit de ele, dar nu toți se încumetă să le lectureze.



*Teodora Tiron*, clasa a XI-a E

# Colecționarii

(opt povești într-o poveste)

ântul bătea ușor pe strada Raiului. Dezmierda frunzele ce străluceau în lumina razelor soarelui. Norii se scâldau în oceanul infinit al văzduhului. Liniște... Numai copacii murmurau secrete ale naturii. Vântul înainta printre blocurile gri, odinioară albe, dar înnegrite de timp. Ca de obicei, poposi în micul parc din fața unui bloc mai vechi, mult mai vechi decât celelalte, de cărămidă. Dintr-odată, liniștea fu înlocuită cu aceeași melodie franceză ce prinsese viață din gramofonul de lângă fereastra ce dădea spre parc, de la etajul al treilea. Vântului îi plăcea muzica, doar că acea melodie îl făcea să cadă pe gânduri, mai exact „pe amintiri”. Probabil vă întrebați de unde avea vântul amintiri? Adevărul este că el nu avea nicio amintire, cu excepția pădurilor verzi, a orașelor aglomerate sau a ogoarelor scâldate în lumină și căldură, pe care le cutreierase. Vântul împrumutase toate amintirile de la oameni. Și pentru că auzise și văzuse atât de multe persoane, știa o mulțime de povești. Însă favoritele sale rămâneau acolo, pe strada Raiului numărul 17,acompaniate de gramofonul uzat. Tot timpul se întorcea din călătoriile sale lungi să vadă ce mai fac prietenii săi, colecționarii.

Blocul 17 era un bloc special, poate și pentru că se afla pe o stradă specială. Strada Raiului își făcea loc printre celelalte blocuri departe de zgomotul mașinilor. De asemenea, era un mic parc în fața blocului în care, vara, vocile cristaline ale copiilor se auzeau până târziu. În jurul blocului era multă verdeață, încât dacă te uitai pe geam de la etajul al doilea cu greu puteai admira norii plutitori printre ramurile încărcate ale copacilor. Dar motivul principal pentru care blocul 17 era special era faptul că în el locuiau, trăiau și visau colecționarii. Vântul știa povestea fiecăruia și o istorisea oricui îl înțelegea, oriunde călătorea.

Întotdeauna începea cu etajul doi...

În apartamentul numărul cinci, locuia doamna Smith și, de când se știa, colecționa flori presate. Prima dată, când era mică de tot, a primit o floare presată de la tatăl ei, pe vremea

când trăiau în căsuța de la țară, cea cu o grădină mare, plină cu flori multicolore. În fiecare dimineață, parfumul lor o învăluia și îi ajungea până la suflet, sensibilizându-l. Prima ei floare presată a fost un trandafir roz închis la culoare, în care îți pierdeai numaidecât privirea, ochii fiindu-ți atrași de frumusețea și finețea petalelor. Copilăria doamnei Smith a fost plină de lumină, alături de tatăl și de mama ei. Seara ieșea în grădină, iar tatăl său îi înșira numele tuturor florilor. Ei îi plăcea să-și cufunde fața între petalele lor.

Într-o zi, o mașină mare și neagră se opri în fața casei lor. Ca și altor familii, mașina le aducea o veste îngrozitoare. Tatăl urma să fie recrutat ca soldat în război. După câțiva ani, biata fată împreună cu mama sa au vândut casa și s-au mutat la oraș. Tânăra doamnă Smith a continuat să colecționeze flori presate, așa cum făcea cu tatăl ei. Avea ierbare întregi pe care le răsfoise întâi cu mama sa, mai târziu cu fiica sa, iar în final le arată nepoților.

Doamnei Smith îi plăcea cel mai mult să stea în fotoliul confortabil și să-și privească tablourile cu natură statică și flori sau să prefire cu nesaț ierbarele pline cu flori presate. Pentru ea, acele caiete având copertile groase și comori adevărate între paginile lor, reprezentau singurul mod de a-l simți aproape pe tatăl său, deși nu îl mai văzuse din copilărie.

Alături, în apartamentul numărul șase, trăia o tânără. Spun tânără, pentru că era mai tânără decât restul colecționarilor. Chieko, în vârstă de 38 de ani s-a mutat pe strada Raiului în urmă cu opt ani. Chieko a plecat din Osaka, cu gândul să înceapă o viață nouă. Însă nu a putut renunța la un singur lucru: la colecția ei de kimonouri.

Bunica ei fusese gheșă și, încă de când Chieko era mică, i-a arătat colecția ei de kimonouri din tinerețe. Poveștile despre gheșe și despre sacrificiile pe care trebuia să le faci pentru a deveni gheșă o impresionară pe Chieko și o făcură să creadă că îi va putea urma



întocmai bunicii sale. Părinții săi erau foarte ocupați și o lăsa pe Chieko în grija bunicii toată ziua. Chieko proba, deseori, kimonouri și servea ceaiul cu bunica sa și împreună cu câteva prietene ale acesteia care veneau în vizită.

Momentele favorite ale lui Chieko erau atunci când ieșeau îmbrăcate tradițional în oraș, iar pe seară beau ceai și lansau lămpioane în parcul din centru. Astfel, Chieko și-a format ochiul pentru stil, pentru frumos. Mai târziu, în școală era foarte bună la desen, în ciuda pretențiilor părinților săi. Doar bunica o încuraja și o îndemna să-și șlefuiască talentul, astfel încât Chieko își petrecea după-amieziile desenând. Chieko creștea și în tot acest timp se făcea din ce în ce mai frumoasă, furând parcă din frumusețea bunicii, care îmbătrânea tot mai mult. Simțind că sfârșitul ei se apropia, aceasta își chemă nepoata, de acum o tânără cu adevărat frumoasă, și-i împărtăși secretul: kimonourile îi reveneau toate lui Chieko. Mica japoneză privi cu ochii în lacrimi cum bunica ei se lăsa ușor pe spate, fără suflare.

După ce Chieko a terminat studiile superioare la universitate, a părăsit Osaka. Nu a căutat mult timp, până a găsit apartamentul de pe strada Raiului. S-a angajat destul de repede. Așa că, în fiecare dimineață, se trezește, își pune o pereche de pantaloni și o bluză tricotată, își ia

poșeta și trench-ul și merge la birou. Când iese de la muncă, se oprește la mercerie, apoi intră în magazinul cu mâncare japo-neză. După ce cumpără cele mai noi modele de panglici, accesorii, cel mai fin material și o cutie de ceai, o apucă pe o străduță lăturalnică, oarecum paralelă cu strada principală unde la parterul unui bloc se află magazinul numit „Chieko Style – kimonouri”. Acolo este așteptată de prietenele sale. Au deschis magazinul de patru ani și, spre plăcuta surpriză a lui Chieko, kimonourile sunt foarte căutate. Chieko lucrează până seara târziu pregătind, desenând și personalizând următoarele modele. Ajunsă

din nou acasă, deschide șifonierul unde se află minunata colecție de kimonouri ale bunicii, se întinde pe canapea și bea ceai, savurând amintirile din copilărie. Cu toate acestea, ea știe că ceaiul din comerț nu are același gust cu cel băut atunci, pe străzile luminate de lămpioane, împreună cu bunica ei.

Domnul Herman tresări la auzul zgomotului provocat de spargerea porțelanului. Buiăcît, aproape că răsturnase prețioasa ceașcă de ceai cu margini aurii, de pe măsuta de lângă fotoliul în care vrând-nevrând ațipise. Totuși, treaz fiind, își dădu seama că nu se spărsese nimic. Merse repede să verifice. În sufragerie, ceștile de ceai sclipeau neatinsse. Fiecare avea povestea ei și provenea dintr-o altă zonă a globului. Bibelourile de pe rafturi stăteau și ele amorțite și cu ochii ficși înspre șemineul care era stins. Atunci domnul Herman își dădu seama că a fost doar un vis, oftă, zâmbi și apoi spuse: „Ei, bine că nu s-a mai spart nimeni!” Și aprinse focul în șemineu. Nimeni?! Chiar și vântul se mirase când auzise acest lucru. Domnul Herman se așeză acum pe balansoar. Lângă el era poza alb-negru a unei tinere doamne și, lângă ea, un bibelou reprezentând tot o doamnă.



Domnul Herman locuia la parter, în apartamentul numărul unu, destul de mare și spațios. Ieșea rareori, mai mult pentru a-și completa rezervele de ceai. Oamenii din cartier îl considerau un izolat, un singuratic, dar se vedea că nu îl cunoșteau pe domnul Herman. Acesta era bun prieten cu vecinul său care era scriitor și despre care o să vă povestesc ceva mai târziu. Colectionarul de la apartamentul unu iubea să bea ceai și pentru asta avea o colecție întreagă de cești cu modele chinezești sau cu modele fine, englezești și, de asemenea, avea pereții acoperiți cu etajere pe care se aflau nenumărate bibelouri reprezentând tineri sau tinere, copii, animale, flori... Copiilor de afară le plăcea să vină să se uite pe geam în apartamentul domnului Herman la bibelouri și chicoteau când îl vedeau că moțăie în fotoliu. Precum am spus, fiecare bibelou are povestea lui. Dar cea mai semnificativă este cea a tinerei de lângă acea poză veche, aflată pe măsuta din sufragerie.

Desigur, domnul Herman nu a fost dintotdeauna considerat un singuratic. Cu mult timp în urmă, el era cel mai bun neurolog din oraș. Pe atunci îi plăcea să citească mult și mai ales cărți de specialitate din domeniul în care lucra. Încă din liceu fusese pasionat de medicină și în mod deosebit de tainele pe care le ascunde creierul uman. Ca orice tânăr, se îndrăgostise. Linda era numele ei, a tinerei din poza alb-negru din sufragerie. O întâlnise când era deja un doctor cunoscut la spitalul din centru. Soarta făcu să afle de la un prieten despre o expoziție de porțelanuri chinezești, de la unul dintre hotelurile din apropierea spitalului. Acolo, o văzu. Atât de frumoasă, atât de gingașă, atât de tânără, singură, într-un hol plin de vase, bibelouri și cești. Ea se uita la o vază mare pe care erau pictați niște pescari. Domnul Herman intră în vorbă cu ea și, nu după mult timp, se căsătoriră. Nu avuseră copii, dar totuși viața lor era plină de zâmbete și bucurie. Din nefericire, Linda suferea din copilărie de niște probleme cardiace, foarte grave, fapt pentru care domnul Herman se purta foarte grijuliu cu ea. Totdeauna, ea rămânea acasă numai cu menajera și, în orice situație, domnul Herman o asigura că va fi în grija celor mai buni doctori pe care îi cunoaște. Cu toate acestea, într-o noapte Linda a suferit niște spasme ale mușchiului

inimii și a fost dusă de urgență la spital. La ivirea zorilor, medicii au ieșit din sala de operație, iar doctorul cardiolog a fost întâmpinat de domnul Herman care așteptase cu capul în mâini toată noaptea. Doctorul i-a spus plin de ironie, aproape neîndurător: „Domnule Herman, soția dumneavoastră, nu știu cum să zic, era foarte fragilă și s-a spart, domnule Herman, s-a spart ca un bibelou, vedeți, înțelegeți?” Domnul Herman nu vedea și nu pricepea comparația ironică a specialistului. Nu mai înțelegea nimic, vedea doar mâinile bărbatului din fața sa care gesticulau. Nu putea înțelege cum putea cineva să se spargă? Ce fel de explicație era aceasta din partea unui medic? Ceilalți colegi care au ieșit din sala de operație au murmurat și ei: „Ne pare rău, Domnule Herman!” și l-au lăsat acolo, singur, în mijlocul holului. Domnul Herman nu a mai putut profesa niciodată. Colegii, doctori sau asistente, chiar și unii pacienți ziceau că a înnebunit. A devenit pasionat de bibelouri și considera că fiecare bibelou are sufletul și povestea sa. De aceea, în urma unui vis în care auzea ceva spărgându-se, se trezea speriat și mergea repede să vadă dacă s-a mai spart „cineva”.

Vecinul său, de la apartamentul numărul doi, era singura persoană căreia domnul Herman reușise să-i istorisească povestea fiecărui bibelou, inclusiv marea dilemă care l-a făcut să nu mai fie medic. Prietenul său, scriitor de profesie, domnul Armstrong, venea din America. Se născuse la New York și, în copilărie, nu i-a plăcut să citească sau să scrie. De fapt, nu i plăcea să facă nimic. Stătea retras și nu vorbea cu niciun coleg. Deși a avut câțiva prieteni, aceștia l-au părăsit repede formând grupuri „fără ciudați”. Cu toate că nu citea mai deloc, Kevin Armstrong avea imaginație nelimitată și niște idei strălucitoare, doar că... nu voia să le împărtășească cu nimeni. De multe ori, părinții îl găseau întins în pat, cu ochii în tavan, sau stând la masă și privind în gol, repetându-i de nenumărate ori să nu mai piardă timpul. Când era mic, Kevin le spunea părinților săi că își imaginează. Atunci aceștia îl zgâlțâiau zdravăn, sau dacă erau mai nervoși îi trăgeau chiar și o palmă peste cap. Dar cu aceste palme nu i-au ieșit lui Kevin ideile din minte. Astfel se învățase

să nu le mai răspundă, ci pur și simplu „să facă” aparent ce i se cere. Singurul care îl înțelegea și era de partea sa era motanul lui, pe care îl numise tot Kevin și, pentru că se înțelegeau așa de bine, copilul considera că motanul era fratele lui geamăn, deghizat în pisică. Kevin, motanul, era destul de bine hrănit, roșcat și tigrat. Kevin băiatul era tot roșcat, doar că avea pistrui și era slab. Puțin mai târziu, au apărut și ochelarii pe nasul lui Kevin Armstrong, iar părinții săi erau contrariați, pentru că fiul lor nu citea așa de mult. În cele din urmă, au dat vina pe televizor. Kevin, motanul, miorlăia des după mâncare, iar Kevin băiatul credea că sunt mesaje secrete. Când părinții l-au văzut vorbind cu pisica și cunoscând și problemele lui de la școală, au hotărât să-l ducă la psiholog. După câteva ședințe, au ajuns la concluzia că fiul lor era un lunatic și un pierde-vară. Niciunul dintre ei nu știa cum se va descurca Kevin în viață. În ultimul an de liceu, Kevin era la fel de distrat. În ziua premierii absolvenților, fratele său geamăn a murit, iar el, îmbrăcat în roba neagră cu numele liceului însemnat în dreptul inimii, se simțea ca un succesor al misiunii motanului. De fapt, nici el nu știa care era aceasta, pentru că nu înțelesese niciodată replicile pisicii și își dădu seama că el le inventase. În vara aceea, se hotărî să scrie prima lui carte „Aventurile lui Kevin Sparks – agent secret” și se și angajă ca bibliotecar. Mai exact, părinții îl angajară, în locul mătușii sale care se pensionase, la biblioteca din centrul orașului. Într-o zi, plimbându-se prin parc, văzu un domn stând pe o bancă. Și, pentru că nu mai era nicio altă bancă liberă, se așeză lângă dânsul. Domnul purta costum, pălărie și ochelari de soare. După câteva momente de liniște, domnul îi întinse un bilet. Kevin îl luă și îl citi. „ Misiunea ta este să colecționezi cărți!”, zise Kevin cu voce tare. Domnul de lângă el aprobă din cap, miorlăi, apoi dispăru sub ochii uimiți ai lui Kevin, care rămase înmărmurit. De atunci, Kevin Armstrong și-a recunoscut propria nebunie, care începuse poate din copilărie.

Curând după incident, a ales să facă cursuri de cinematografie, ajungând să regizeze câteva filme fantastice alături de câțiva prieteni, devenind astfel nume cunoscute în lumea filmului. Când a considerat că are destui bani, a plecat din New York. Pe la cincizeci de ani, s-a

apucat să colecționeze cărți. În urma filmelor devenise cunoscut nu numai ca regizor, ci și ca autor de romane fantastice și polițiste, care erau foarte bine vândute.

Acum domnul Armstrong, sau Kevin cum îi spune domnul Herman prietenul său, este bibliotecarul propriei biblioteci și se poate spune că are cu ce se mândri. Citește zi de zi și carte după carte, iar din când în când se așază la birou și privește în gol. Își imaginează. Apoi recitește biletul și își amintește de acea zi, de acel domn cu ochelari de soare care cine știe, poate chiar era fratele său geamăn...

Giuseppe tocmai intră cântând în bloc. Ducea în brațe o sacoșă plină cu alimente de la magazinul din cartier. Când a ajuns la etajul unu, la apartamentul numărul patru a fost învăluit de un sentiment plăcut: se afla acasă. Giuseppe avea în holul de la intrare pereții tapetați cu poze cu el și diferite tipuri de mașini. În cameră era o comodă pe care erau ordonate mai multe modele mai vechi și mai noi, de mașini în miniatură. Giuseppe colecționa modele de mașini. A câștigat la o tombolă prima sa mașină la numai douăzeci de ani, apoi a devenit pasionat și bun cunoscător de mașini. Deoarece provenea dintr-o familie bogată din Milano, Giuseppe a devenit proprietarul unor mașini foarte râvnite. De la o vârstă fragedă, a învățat să meargă pe bicicletă, iar în gimnaziu profesorul de fizică l-a atras către știința motoarelor și a mecanicii. Tânărul Giuseppe a participat la multe concursuri, câștigând de fiecare dată. A luat parte chiar și la o cursă de Formula 1.

Trecând dintr-o cameră în alta a apartamentului, puteai vedea cât de cunoscut și de norocos a fost domnul Giuseppe. Însă la vârsta de 37 de ani, norocul acestuia s-a stins. Giuseppe a suferit un grav accident în urma căruia a pierdut un picior, pe care a trebuit să-l înlocuiască cu o proteză. De atunci, el s-a concentrat pe fizica mecanică, a părăsit Italia, și-a continuat studiile în stăinătate până s-a stabilit în blocul de pe strada Raiului și a devenit colecționar de mașini în miniatură, numărul lor ajungând la 215.

Giuseppe se așeză la masa din bucătărie. „Ia să vedem!”, zise el, scoțând un caiet gros și

galben. „25 aprilie – Renault albastru, pe strada Nordului, pozat la ora 12:25; – Ford roșu, pe strada Elisabeta, pozat la ora 10:15.” Nici vântul nu se îndoia de ascuțita memorie a lui Giuseppe. „Minunat!” mai spuse el. „Acum va trebui să merg la vecinul meu, să dezvolt fotografiile astea și să le adaug la colecția mea.”

Pe același palier, la apartamentul numărul trei, locuia domnul Wozniak, un bătrân solitar care aduna fotografii vechi găsite în apropierea fotomatului din centrul comercial. Mulți credeau că domnul Wozniak era puțin „dus cu pluta”, dar Giuseppe și restul colecționarilor îl înțelegeau. Domnul Wozniak nu avusese o viață prea ușoară. Luase parte la Al Doilea Război Mondial și reușise să supraviețuiască. Cum? Numai el știa. El și o fotografie a unui cuplu tânăr.

Pe când era pe front, unul dintre cei mai buni prieteni ai săi murise. Era o zi întunecată, iar trupele se pregăteau de atac. Moartea era la rândul ei pe poziție de start. Comandantul hotărâ ca Wozniak să nu participe la luptă, ci să rămână cu cei răniți, datorită experienței sale ca tânăr student la medicină. Atunci bunul său prieten, Weber, i-a încredințat o fotografie pe care o făcuse împreună cu iubita sa, tocmai înainte de plecarea pe front, dar pe care nu mai apucase să i-o dea, ca amintire. Weber s-a rugat mult de Wozniak să păstreze fotografia, iar în cazul în care el va muri, să o dea el frumoasei iubite. Astfel zarurile au fost aruncate, iar Weber a plecat la luptă fără să se mai întoarcă.

Wozniak a supraviețuit războiului, dar s-a întors cu răni ireparabile ale sufletului.

A căutat-o pe tânăra iubită a prietenului său, Weber, dar nu a mai găsit-o la adresa menționată. Domnul Wozniak și-a continuat viața păstrând fotografia. După mulți ani, la un omagiu adus eroilor celui de-al Doilea Război Mondial, a recunoscut-o pe doamna din fotografie. S-a îndreptat spre ea, i-a înmănat fotografia și în tăcere și-au plâns iubitul, prietenul, eroul căzut la datorie. La despărțire, domnul Wozniak a văzut în ochii doamnei atâta mulțumire și recunoștință, ca și cum fotografia ar fi fost cel mai de preț lucru pe care îl aștepta de mult timp.

De atunci, domnul Wozniak s-a apucat să colecționeze fotografii abandonate și își scria

adresa pe fotomatele din oraș împreună cu următorul mesaj: „Ofer o fotografie în schimbul unui zâmbet!”.

După ce văzuse atâtea orori în timpul războiului, dorea acum să vadă cât mai multă lume zâmbind, bucurându-se de viața ce le-a rămas. Și-a deschis un studio de fotografie. Păstra pozele tuturor celor ce doreau să se fotografieze, ajungând să aibă albume întregi. Deși îi erau necunoscuți, bătrânului domn Wozniak îi plăcea să privească albumele din care oameni fericiți îi zâmbeau. Chiar dacă aparent era o colecție de fotografii, ea era de fapt o colecție de zâmbete.



Vântul stătea încă acolo, amorțit. Deodată soarele clipi. Era timpul să urce la etajul al treilea.

Din apartamentul numărul șapte se auzeau zgomote și bufnituri. Natașa căuta, din nou, pensula ei numărul șase. Pesemne că lucra la un nou tablou. Probabil vă închipuiți că Natașa colecționa tablouri. Ei bine, vă înșelați. Natașa era pictoriță, dar în niciun caz nu colecționa tablouri. Cu toate că pereții erau plini de lucrări semnate de pictori faimoși, cu toate că avea un aer distrat și un șorț multicolor mângălit de culoare, Natașa colecționa articole despre artă din ziare. Natașa a fost critic de artă și a debutat într-o revistă foarte cunoscută. Acum era curioasă să vadă ce scriu criticii din ziua de astăzi. Natașei i-a plăcut dintotdeauna arta, dar cum toate rudele i-au sugerat că nu are destul talent, a fost nevoită să se îndrepte spre aprecierea și admirarea artei, nu spre arta însăși. Natașa era copleșită de artă, atrasă de aceasta ca într-o transă. Tânăra a vizitat multe galerii faimoase din Europa, America sau Rusia.



Și-a terminat studiile la Paris, iar acum, la o vârstă înaintată, căuta păreri, atitudini față de picturi și tablouri faimoase, dar și mai puțin cunoscute.

Pe lângă colecția de articole din ziare mai avea o veritabilă colecție de pensule, de cea mai bună calitate, cumpărate de la Veneția. În sfârșit, izolată de lume, în universul liniștii conferit de strada Raiului, putea să experimenteze arta, nu doar să o studieze, nu doar să o privească și să o admire, ci și să o atingă; numai dacă își găsea pensula numărul șase!



În pofida bufniturilor ce se tot auzeau din apartamentul alăturat, muzica lină, calmă, franceză răsună din gramofonul vechi. Natașa era mult mai temperamentală decât vecina ei, doamna Nadine Delacroix. De altfel, bătrâna pianistă se obișnuise cu liniștea de curând, de când surzise și nu mai auzea decât foarte puțin. Ofta des și încerca să înțeleagă cu ce greșise lui Dumnezeu, care a pedepsit-o luându-i cel mai de preț dar, auzul. Viața Nadinei era asemenea celorlalți colecționari, doar că ea era cea mai bătrână și fusese prima care a venit în acel bloc.

Nadine se născuse la Paris, crescuse într-o casă albă de pe Champs-Elysees, alături de mama ei și mai târziu de Sophie, buna ei prietenă. Nadine cânta fermecător la pian, singură, sau alături de mama sa, care o învățase să cânte atât de bine. Apoi, cântă împreună cu prietenul și logodnicul său, Jean. În urma unor

imprudențe, dar și din cauza constituției firave, Jean se îmbolnăvi și muri foarte tânăr. Nu după mult timp, îl urmă și mama lui Nadine, lăsând-o pe tânăra pianistă singură și îndurerată. Nadine a suferit mult pierderea celor doi, negăsindu-și un scop în viață. Până într-o zi, când a primit o invitație din partea Reginei Angliei, care auzise de măiestria ei și dorea să o cunoască. A fost invitată să dea un concert la Londra, la Buckingham Palace. În urma acestui memorabil concert, prestigiul tinerei crescuse atât de mult, încât a fost invitată să dea numeroase concerte și recitaluri la Viena, Paris, Berlin.

Datorită presiunilor făcute de anumite persoane și a dorinței lor de a o ține pe Nadine numai pentru ei, pianista a fost nevoită să se stabilească undeva în Anglia pitorească și deveni profesoară de pian, într-o mică localitate. La aflarea veștii că prietena ei, Sophie, are nevoie de ajutor, Nadine părăsi Anglia ajungând în suburbiile vechiului Paris. După ce fu nevoită să vândă vechea casă albă, cumpărată de o familie foarte înstărită și își ajută prietena, Nadine avu primele simptome ale surzeniei. Deoarece Parisul o extenua prin zgomotele metropolei, Nadine Delacroix se mută pe strada Raiului, continuându-și viața în liniște.

Acea melodie pe care o asculta și vântul, ea o știa chiar fără să o audă; îi răsună în suflet fiindcă era melodia ei favorită, pe care o cântase deseori la patru mâini, alături de prietenul ei Jean.

Poate vă întrebați ce colecționa doamna Delacroix?


La fel ca vântul, ea colecționa amintirile și poveștile oamenilor. Auzise frânturi din amintirile vecinilor ei, colecționarii. Pentru o ajuta, vântul i le șoptea în ureche. Nadine numai pe el îl auzea. Apoi vântul zbura în lume împărtășind alte și alte povești cu prietenii săi.

Vântul îi cunoștea și pe Moarte și pe Timp și știa cât de necruțători au fost aceștia cu dragii lui colecționari, dar era bucuros că le lăsase măcar un lucru: *amintirea*.

*Olivia Dobrea*

Clasa a IX-a A

## Dansul flăcărilor

e grăbea pe strada aglomerată cu gândul să ajungă mai repede la poștă. Prin minte îi treceau scene din copilărie: ce fericită era mătușa lui când primea tocmai peste ocean o scrisoare de la el și de la familie de Sărbători.

Ajuns în fața poștei, tânărul a rămas buimăcit. Ușa era închisă, era duminică. Dar atunci cum a petrecut el aproape jumătate de zi crezând că este luni? S-a uitat la ceas: „Este aproape ora douasprezece”, își zise el. „Se întâmplă ceva cu mine. Dar tot nu știu ce...”. Iritat de propriile sale șoapte ce îi inundau urechile, tânărul s-a întors pe călcăie și a luat-o spre centrul orașelului în care trăia. Căci de mic locuise în același orașel. Nu era trecut pe hartă decât ca un punct neînsemnat în vecinătatea unor munți cunoscuți – un popas pentru turiștii curioși. Dar, de la o vreme, turiștii nu mai veneau în orașel, oamenii nu mai ieșeau cu standurile cu turtă dulce și suveniruri. Venise vremea ploilor și atmosfera era una mohorâtă și neplăcută. Un aer greu și umed străbătea plămâni oamenilor care se ascundeau pe sub pelerini sau pardesie.

Însă în ziua aceea de duminică nu plouase. De dimineață se ridicase o ceață groasă, așa că tânărul se îmbracă bine, aproape ca de iarnă.

În piața din centru mișunau câteva mașini și câteva persoane grăbite. Plictisit să le mai observe, tânărul a suit treptele spre parcul orașului. Obosit, a dorit să se așeze pe o bancă, dar în mod miraculos nu mai erau bănci: parcă au dispărut odată cu ceața de dimineață. Cele câteva bănci rămase erau ocupate. În final a ales să se așeze lângă un bătrân care avea un baston alb. Poate că nu-l va simți lângă el și nu-l va deranja. Până la urmă nu voia decât să se odihnească puțin. „Ceva se întâmplă cu mine”, gândi el din nou și se căută în buzunar – nu avea niciun ban. Și îi era îngrozitor de foame, căci dimineață nu apucase să mănânce nimic, grăbindu-se la poștă. Cel de lângă el parcă l-ar fi auzit și i-a răspuns:

– Uite, tinere, îți dau acești bani, cu condiția să îmi spui care este povestea ta.

Tânărul s-a uitat lung la bătrân.

– Cum adică povestea mea?

– Adică povestea vieții tale, răspunse bătrânul

Atunci tânărului îi trecură prin fața ochilor fragmente din trecutul său și își dădu seama că nu avusese parte de nimic special în viață, astfel încât să constituie subiectul unei povești.

– Mă scuzați, dar nu cred că am ce să vă spun despre viața mea decât că a fost destul de banală și fără prea multe evenimente neobișnuite.

– Chiar așa?! Atunci cred că ar trebui să mai schimbăm ceva, murmură bătrânul.

Tânărul dădu din umeri. Urmărea câteva clipe învăluite într-o liniște sumbră, timp în care acesta se gândea la ce putea vecinul său să mai zică. „Probabil că l-am dezamăgit, dar asta e, ceva se întâmplă cu mine și nu știu ce...” și tânărul dădu să se ridice și să plece.

– Vezi bine că sunt orb, te rog atunci să îmi descrii puțin ziua de azi.

„Astăzi am crezut că e luni, dar e duminică. De dimineață a fost ceață, iar acum e înnorat. Au dispărut băncile din parc și turiștii. Oamenii par triști și grăbiți. Eu...”, asta se pregătea tânărul să zică, dar a șoptit:

– Eu... , apoi a spus doar, astăzi a fost o zi ciudată...

Și s-a ridicat și a părăsit parcul, lăsându-l pe bietul bătrân singur.

„Cine ar vrea să știe cum arată o zi așa de monotona și de mohorâtă ca astăzi?”

Traversă strada. „De când mă știu n-am mai avut așa o zi de ciudată”. Prin fața lui trecu o pisică neagră. „Bine că nu sunt și superstițios, numai asta mi-ar mai trebui acum”.

A luat autobuzul dar și-a amintit că nu are bilet și a coborât la prima stație.



Până seara a umblat pe străzile gri și s-a uitat în vitrinele magazinelor. Aceleași produse dintotdeauna, aceleași străzi, aceiași oameni care treceau pe lângă el fără să-l observe.

Aceiași munți, aceeași poștă, aceeași viață.

La un moment dat, odată, a vrut să se mute la mătușa lui peste ocean. Ce dor îi era de ea. Nu i-a mai scris de la Sărbătorile trecute. Săraca, cine știe cât de tristă era? Dar mâine dimineață are să se scoale devreme, să se îmbrace gros pentru că sigur se lasă ceață în noaptea asta, și să se ducă direct la poștă să îi trimită o scrisoare.

Dar să-i scrie oare și despre ziua de azi?! Nu, nu ceva nu mergea cum trebuie, un mecanism din întreaga lui viață obișnuită s-a dereglat în dimineața aceasta, ceva s-a schimbat. Da, da s-a schimbat ceva, dar ce? Nu era cu puțință să înțeleagă!

Tot ce simțea înlăuntrul său era că s-a plictisit. În inima tânărului persista dorința de a pleca din acel oraș, de a pătrunde într-o lume nouă.

Între timp ajunsese acasă. A aprins focul în șemineul vechi. Mătușa îi spunea că e mai vechi decât anii lui și anii ai ei la un loc, dar pe atunci nu știa să socotească. Iar acum, au trecut prea mulți ani ca să-i mai numere.

S-a întins pe fotoliul său și s-a lăsat cuprins de o picoteală plăcută. În șemineu, focul ardea cu mici scânteii ce formau parcă diverse personaje care chicotau și dansau într-o horă întinsă. Camera era liniștită, nu se auzeau decât pâlپăirile flăcărilor. Ca la un semn, în cameră începu o muzică lină care mai întâi îi gădilă de plăcere urechile tânărului, dar care, mai apoi, îl făcu să se trezească brusc și să restorne paharul cu apă de lângă el, spărgându-l. Văzând covorul ud, s-a îndreptat către bucătărie, iar când s-a întors, paharul era la locul lui neatins.

Cuprins de spaimă, tânărul se frecă la ochi. Privi ceasul „Este ora douasprezece... Ce zi ciudată...”

Din flăcări ieșiră acele creaturi formate din scânteii și-l înconjurară în hora lor. Muzica se accentuă și ochii lui nu mai distingeau niciun contur. Camera se învârtea, iar el era prins cu totul în dansul lor nebun.

*Olivia Dobrea*

Clasa a IX-a A



## O călătorie pe mare

**C**erul era senin, briza mării domina plaja unei insule uitate de lume, iar valurile înspumate se spărgeau cu putere de țarm. Undeva, în zare, îl puteam vedea pe ultimul supraviețuitor al naufragiului vasului dispărut de două zile din portul orașului Constanța.

M-am îndreptat în fugă spre omul care zăcea întins pe nisipul umed și privea spre orizont. Era lipsit de energie, iar pe chipul lui se putea citi sentimentul de frică lăsat de șocul prin care trecuse. Imediat, mi-a săgetat în minte imaginea terifiantă din acea noapte furtunoasă pe mare de pe bordul vasului.

Toți oamenii erau îngroziți de puterea măreață a apelor. Fugeau și se aruncau în valurile reci ce duceau către lumea necunoscutului. Doar o singură persoană stătea parcă fixată în acel loc, fără ca figura ei să schițeze frica. Îmi amintesc vag cum am încercat să o trezesc la realitate, dar era imună la gesturile mele. În scurt timp, am decis să îmi las viața în voia lui Dumnezeu.

M-am aruncat de pe bord, lipsită de griji și totuși speriată până la moarte.

În clipa în care corpul meu s-a întâlnit cu apa aproape înghețată, am simțit că sunt trasă în adâncul necunoscutului. Nu puteam reveni la suprafață, iar viziunea din jurul meu devenea din ce în ce mai întunecată. Credeam că eram într-un vis și așteptam să mă trezesc, dar ușor,

ușor, ochii mi s-au închis m-am lăsat purtată de mare.

După un timp, am simțit briza de pe țărmul plajei virgine și m-am ridicat în speranța că voi găsi pe cineva. Cu greu, mi-am amintit ce s-a petrecut pe vas și am început să strig după ajutor. Căutarea naufragaților a fost fără succes, până în punctul în care l-am zărit pe bărbatul gânditor de pe navă. Am fost încântată de găsirea lui, deoarece speram să participe la descoperirea unui mod de a scăpa din acest loc pustiu.

Și așa am ajuns de unde am pornit istorisirea acestei povești sumbre ori, mai precis, a călătoriei finale pe marea cunoașterii și a misterelor.

Când omul se uita pierdut spre cer, am început să reflectez la starea în care mă aflam. Cu lacrimi în ochi, am realizat că nu mai există nici măcar o posibilitate de a scăpa. Am hotărât să aștept moartea lentă și grea ce urma să vină. Totul părea să ajungă la un sfârșit. Ceva imposibil, dar destul de real încât să șteargă orice urmă de speranță pe care o mai puteam avea. Fiecare om are un destin, iar acesta pare a fi al meu... îndreptându-se ușor către un sfârșit.

În scurt timp, foamea, singurătatea și nevoile umane m-au cuprins, iar ochii mi s-au închis pentru tot restul vieții mele, având fixată imaginea aceluia cer senin care m-a vegheat.

*Cătălina Andreea Georgescu, clasa a IX-a A*

## Retrospectivă

**E**ra întuneric, dar puteai vedea lumina dimineții. Un întuneric ca un fior rece, pătrunzător. Și liniște. O liniște ce îți inspiră teamă, liniștea ce prevestește un pericol, dar totul părea să fie în regulă. Cerul alb parcă ascundea pericolul în el. Era ca o ceață ce se coboară înăbușind clădirile cu fum alb, curat, limpede.

Felinarele arzând în singurătatea bulevardului luminau fără folos. Sunetul acela era pretutindeni, asurzitor și nefiresc, dar aici totul era nefiresc, aproape totul.

Era ca un circuit perfect, de netulburat, singurul care părea firesc. Așa trebuia să fie. Se roteau, mergeau împrejur și nu le puteai opri. Într-o clipă, toate luminile roșii se aprinseră. Timpul îngheță, mișcarea se opri și nimic nu se mai auzea.

Cu penele negre, fumurii și ciocul lucind, își încleștă ghearele pe vârful felinarului și scoase un țipăt de agonie, ecoul pulsând rece și surd.

Într-o clipă la fel de scurtă, lumina deveni verde, înțepătoare. Toate astea erau ascunse de parcul verde, fremătând de viață, dar eu le puteam vedea de la geamul apartamentului meu de la etajul al șaselea. Cum? Așa erau mereu. În ceea ce privește pasărea stranie de pe felinar, subconștientul meu o crease, cel mai probabil.

„De ce un asemenea lucru pe care nu îl înțelegeam era firesc?”, „Așa trebuie să fie?”, „Mi-e dat să nu înțeleg?”, „Aici noaptea nu e noapte. Luminile clipește, dar nu sunt adevărate. Sunt fără viață. Nu sunt firești și nu îl văd pe El în toate acestea. Nu sunt ale Lui” – astfel de gânduri îmi tulburau mintea obosită de la prea puțin somn, în zori, la o ora la care, pare că nici soarelui nu-i vine a se trezi. Dacă Bucureștiul doarme, el de ce n-ar face-o? Nu s-a trezit, dar eu, da.

Am închis fereastra și m-am îndreptat spre camera de zi. Lumina era slabă, difuză. Mărimea camerei căpătă alte proporții în mintea mea bolnavă de nesomn. Am început să caut cu privirea o carte pe niște rafturi pline de cărți. Primul dulap cu geamuri era al unchiului, cărți cumpărate pentru studiile sale din tinerețe, am presupus. Făcuse aceleași studii ca și tatăl meu, de aceea erau prieteni, așa se cunoscuseră. În al doilea dulap cu geamuri, regăseam o mulțime de nume cunoscute. Aveam nevoie de una singură. Am luat o carte la întâmplare – Charles Dickens, „Poveste despre două orașe”. „Cartea pe care Will i-o va dăruia Tessei la finalul cărții”, mi-am spus. Pe raftul de sus, vedeam Cassandra Claire, „Îngerul mecanic”. „Am citit-o”, mi-am spus când am luat-o în mână și am admirat-o pentru câteva clipe – manifestare a nostalgiei – mă gândeam. În final, m-am decis, am luat cartea și m-am așezat pe canapea. Aveam în mână Cassandra Claire „Prințul mecanic”. Am deschis cartea: Prolog. „Am citit”, gândeam. Am dat paginile, până ce am ajuns la primul capitol: „Camera consiliului”. Simțeam cum dorul se stinge în lăuntrul meu, precum un foc în bătaia vântului:

„Deasupra, tavanul maiestuos îl așezară  
Și o arcadă în văzduh fu ridicată,  
Și îngerii se-nalță și coboară,  
Și schimbă între ei ofranda dată. “  
(Alfred, Lord Tennyson, *Palatul Artei* )



Amalia Vasiliu, clasa a IX-a E





### Tu stăteai cuminte

Tu stăteai cuminte,  
erai ocupat  
să înlănzești focul  
cu biciul.  
Eu îți cântam  
din colțul Raiului meu  
spânzurat de o cunună  
de flori.  
Îți descântam  
scheletul mândriei  
cu-atâta  
dragoste,  
de parcă mi-ar fi fost  
frică  
să nu mă nasc  
*a mea*  
pentru a noua oară.

Tu stăteai cuminte,  
îți descoperiseși  
umbra.

### Alunecare

Cred că noi am fost mereu  
astrul preferat  
al unei jumătăți de lună roșie.  
Cine mai reușea să pâlpâie  
în noapte  
atât de puternic  
încât să contureze norii?

Fără îndoială,  
alea erau și momentele când  
ne ceream cu atâta poftă  
unul altuia  
să sărim în hăul din pieptul  
pe care obișnuiam să adormim,  
de parcă la final n-ar fi fost nici stânci,  
nici apă,  
nici imaginea a ceea ce am ratat să fim.  
Poate doar un alt hău  
în care se zvârcolește timpul.

### Miel

Chiar după ultima ta îmbrățișare  
s-a întors umbra-n mine  
ca mielul la tăiere,  
și mi-a jurat pe pământul de sub picioare  
că nu se va mai arăta  
în lumina oricărui alt suflet.

Și-așa, c-o umbră în loc de aură,  
m-am trezit goală.  
Atât de goală  
că le întorceam ecoul când nu-mi vorbeau  
de tine.

Mi-am dat seama mai târziu,  
de-acum îmi era mai ușor să fac rost  
de-un pumn de stele  
decât de-o mostră din glasul tău.





### **Fără titlu**

Obişnuiam să-mi hrănesc  
soarele cu ciocârlii,  
iar ciocârliile  
cu cianuri.

Le înfometam  
doar ca să le las  
mai apoi  
să-mi ciugulească  
cu nesaț  
tot cerul gurii.

Rădăcinile mele  
au preferat mereu  
colțuri de cameră  
sau de foi,  
de parcă doar acolo-mi  
îndrăzneam să fugă  
toata ființa  
când dezerta.  
Ca atunci când  
am simțit cum  
din încheieturi  
începea să-mi încolțească vocea ta  
n-am mai trăit nimic.

*Andrada Lăzăreșcu*, clasa a XII-a E



## Vechi amintiri

**I**ntr-o seară specială (poate că luna plină o făcea specială), stăteam la birou și mă uitam la o clepsidră veche. Era uimitor cum de atâția ani ea era neschimbată... Când eram mic, în ea vedeam ceva unic, magic. Eram captivat să privesc cum nisipul cade. Întorceam clepsidra și totul părea ca la început. Mă gândeam că ascunde ceva în ea, deși îmi era greu să înțeleg ce... Nisipul ajungea repede jos și mi-am imaginat lumea de sus ca fiind Edenul și cea de jos Infernul, apoi m-am gândit că cei care ajung în Rai nu mai pot cădea pentru că ei sunt acolo dintr-un motiv anume... sau poate că cei „de sus” erau oamenii de pe Pământ, cei care uneori sunt răi, cei care uneori greșesc și cad.

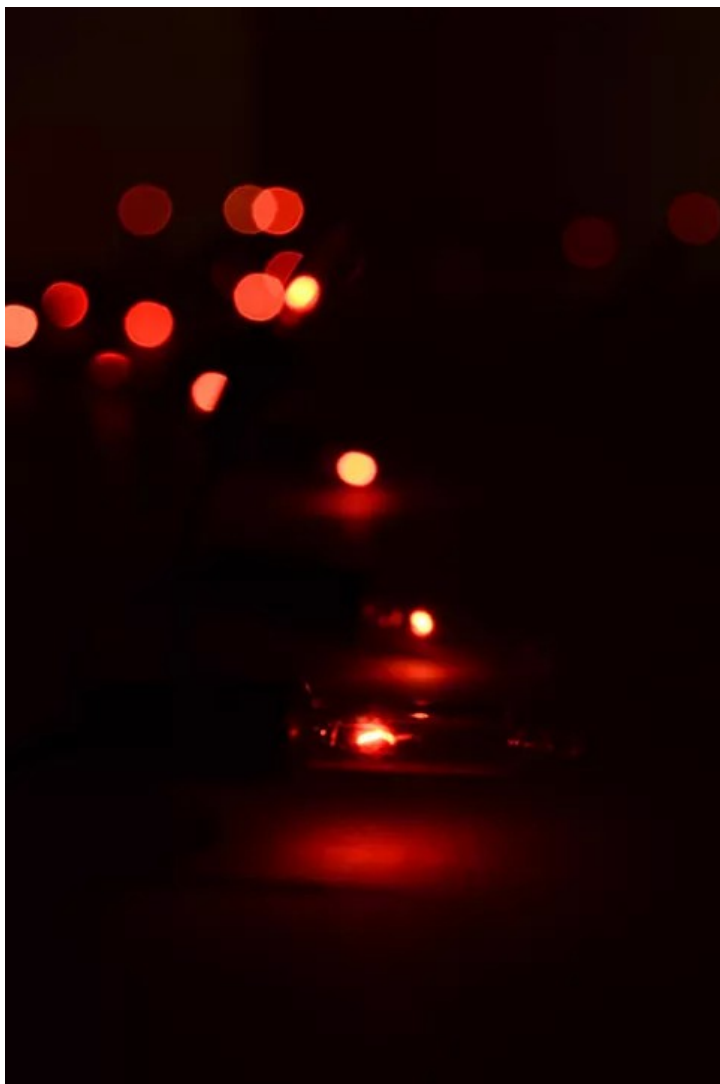
M-am văzut într-un deșert, înaintam, îmi era sete și mă simțeam singur. Nu știam exact ce căutam. Am ajuns la un „capăt” – ciudat – lumea nu are capăt, dar atunci așa părea. Mi-am dat seama că sunt la finalul drumului, deoarece era un zid imens peste care nu puteam trece, de fapt nici nu știu dacă

mai era ceva după el. Era atât de mare încât îmi dădea impresia că ajungea până la cer. Și totuși, ce puteam face? Voiam să renunț. Dar, cu toate acestea, m-am hotărât să mă întorc, era necesar, iar locul meu nu era acolo. La un moment dat, mi-a apărut în față o lumină orbitoare, apoi m-am văzut în pat, probabil că visam sau poate că acel vis este o altă poveste din viața mea...

Clepsidra se afla în același loc, m-am uitat la ea și am zâmbit. M-am întors, pentru că auzisem pași. Clepsidra era invers, de parcă cineva a întors-o și a schimbat povestea...

Poate că uneori este nevoie de sacrificii, uneori crezi că nu mai poți lupta, că ai ajuns la final, dar nu poți să rămăi într-un deșert închis într-o clepsidră. Trebuie să încerci să lupți contra timpului și să te întorci.

În cele din urmă, sigur vei găsi lumina!



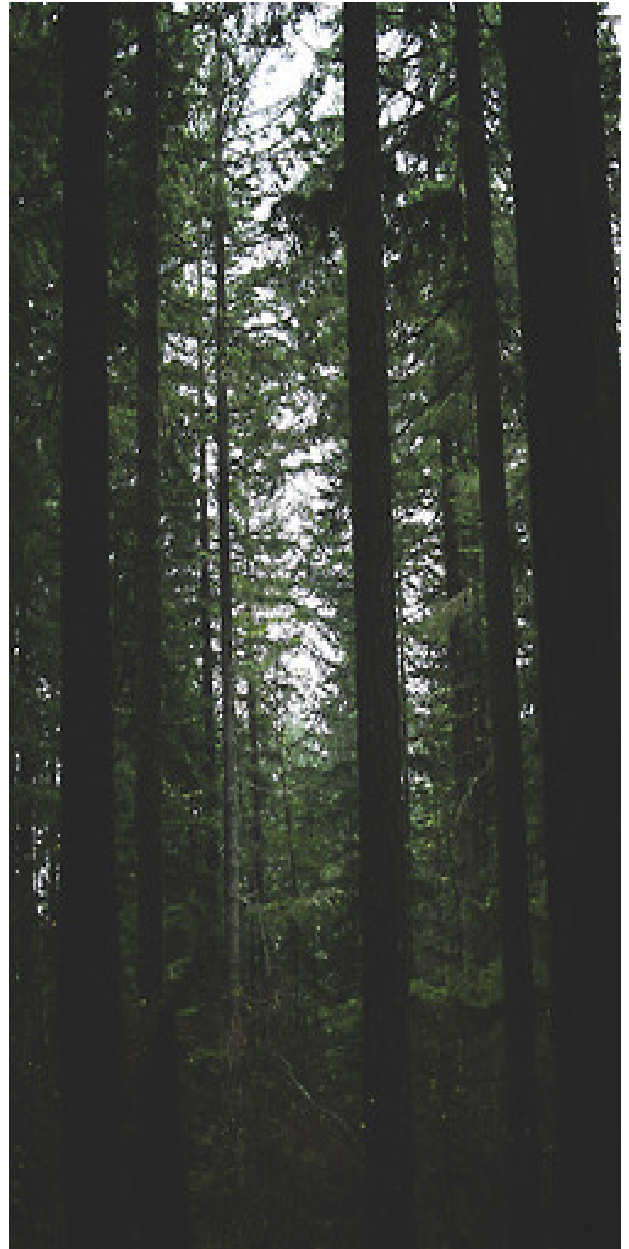
*Tudor Hutăruș*, clasa a VII-a F

### **Dorință**

Poate că singurele cărări  
Pe care nu-mi va fi vreodată  
Frică să alerg,  
Chiar de-i noapte sau furtună,  
Sunt cele făcute  
Cu degetele-mi blânde  
Prin părul tău timid.

Poteci zâmbitoare, care  
Să-ți coboare încet spre chip  
Până când genele alert se-ating,  
Se iau în brațe și se prind  
În sărutul magic.

Poteci zâmbitoare, pe care  
Mâini arse de nerăbdare  
Să alerge-n jos  
Spre degetele la care au râvnit,  
Ale tale.



*Cristina Paraschiv*, clasa a XI-a E



## 2014

Sămânța-ngropată-n țărână,  
udată de ploi,  
de-ale stelelor lacrimi de brumă  
acum copac falnic  
dar coaja gol sună.

Ai crede că mereu s-ar înălța  
cu fiecare  
ramură și mugure și floare  
dar cerul e încă  
mult prea departe.

Frunzele-s sătule de verde  
– o culoare  
atât de plictisitoare –  
scârbite de dulceața sevei sterpe,  
umbresc flori mici, mari,  
curate  
de soare-nsetate.

Crengile se frâng unele pe altele  
– adesea, pomul acesta  
e-un loc înghesuit atât de tare –  
cu frunze și flori  
căzând înspre nori  
Și doar de-ar fi totul pentru mai mult soare...

Trunchiul și-abisu-i, de nimeni iubite  
cât umbră fac crengile  
ce umbră fierbinte  
când, de rădăcini și semințe  
nimeni nu-și aduce aminte.

## Toamna

Mi-ar plăcea să mai stau  
când vântul mă cheamă să cad,  
o frunză colorată între atâtea altele

norii mei au zburat  
odată cu păsările,  
mi-ar fi plăcut să-i ating,  
albul devine parte din mine,  
un alb străin

și soarele de-acum – o stea pitică albă.  
doar un cântec rămâne  
(gutuie dulce amăruie)  
și un miros de tămâie  
tot mai tare, tot mai tare

mi-ar plăcea să stau,  
dar am rămas fără cascade  
de ape sărate și dulci și amare  
fără seve și foc  
sau lumini orbitoare.

*Cătălina Bucurtean*

Clasa a XI-a B



## Efemeritatea omului și eternitatea naturii

Undeva, într-un codru uitat de lume, în care razele soarelui își făceau cu greu loc prin bolta de frunze viu colorate, zăcea un bărbat înalt sprijinit de cel mai vechi stejar din pădure.

Părea să reflecteze la ceva ce îl tulbura. Uneori, își plimba privirea de-a lungul scoarței bătrâne ce îmbrăca falnicul arbore și schița un zâmbet în colțul gurii. Umbra lui măreață acoperea tot trunchiul, făcând observarea dămburilor imprimate în lemn destul de dificilă. În depărtare, se auzea foșnetul frunzelor ce acopereau întreaga pădure.

Omul a început să ofteze încet la auzul glasurilor melodioase ale păsărilor ce dominau necunoscutul. Vocea lui stridentă accentua durerea care îi încărcă sufletul. Ochii lui mici se fixau uneori într-un punct și părea că totul din jurul lui începe să înghețe în timp.

– De ce? De ce, tu, natură eternă, duci o viață atât de frumoasă, când eu plâng de singurătate? Aș vrea să fiu un copac și să cresc până la cer, în timp ce mă bucur de viața mea veșnică, dar se pare că destinul îmi e altul.

– Nu mai plânge om naiv, se auzi din văzduh. Mergi și învață să trăiești! Nu mai ofta pentru nimicurile din lume!

– Cine ești? Unde te ascunzi? Ce știi tu despre mine și problemele mele? Am venit aici să mă ascund de realitatea aceasta nedreaptă și stingeră în care îmi duc traiul, nu să îți ascult ție vorbele fără de noimă.

– Of, of, of! Sunt vocea naturii și te tot văd în pădurea mea, mai mereu.

Știu că te frământă multe, dar traiul acesta nesfârșit pe care îl duc nu e nici el plăcut. Deschide ochii, fă ceva din această viață pe care ți-a oferit-o Dumnezeu și nu îl mânia! Tu, ființă fără de care lumea nu ar avea rost, fugi unde vezi și schimbă acest destin singuratic al tău!

– Dar ce destin ? Sunt singur... mereu stinger și pierdut în gândurile mele. Tristețea e prea profundă pentru a fi luată cu o vorbă bună.



– Atunci, dă-mi voie să îți iau măcar o parte din aceste greutatea din viața ta. Contează pe ființa mea puternică și mergi să cutreieri lumea până când îți vei găsi rostul.

– Aș vrea să am măcar o parte din forța ta. Ești ceva neîntâlnit, deosebit, cu un dar mare. Cuvintele tale își fac drum spre inima mea.

– Acum nu mai aștepta și fugi în lume către un trai mai bun! Arată că poți și vrei, iar totul îți va cădea la picioare!

– Ah, pădure... adevăr grăiești, dar oare va izbuti un om ca mine să facă ce își dorește? Știu, știu... dacă nu voi încerca nu voi afla. Mulțumesc mult vocea a necunoscutului și rămâi cu bine până la următoarea noastră revedere!

– Și tu ! Nu uita să-ți urmezi visele oriunde ai fi, pentru că viața e scurtă și merită trăită fiecare clipă!

*Cătălina-Andreea Georgescu*

clasa a IX-a A

## Eu, fluturile

**P**riveam lumea dintr-un borcan. Iubirea era, și ea, filtrată de sticlă căci, eu, fluturile, eram închis. Stăteam în lumină pe pervazul unei ferestre și mă întrebam cum e să fii liber. Eram ca un băiețel crud care, jucându-se cu mașinuțe aduse de Moș Crăciun, se întreabă cum e să conduci o mașină adevărată și, mai târziu, adolescentul care, în cele mai adânci momente de intimitate, se întreabă cum e să săruți o fată, iar apoi bărbatul trecut prin viață care se apropie de bătrânețe, cu gândul la moarte și la sensibila incertitudine a viitorului.

Lumea se rezuma la ochii mei și ai lumii. Mă hrăneam din imagini, înviam și muream odată cu ziua și noaptea, pentru că, în singurătatea mea, preferam viața ca intermitență, și nu ca realitate neîntreruptă pentru un timp atât de lung. Îți scriu ție, omule, care ești atât de agitat și aglomerat, ursuz și amețit de aromele periculos de seducătoare ale lumii tale, pentru că vreau să-ți demonstrez ce este, de fapt, frumusețea și fericirea. Probabil acest ultim concept abstract ți se va părea superficial ilustrat, având în vedere că, la urma urmei, nu ești fericit un moment, o oră-două, ci ești fericit ca o stare de lungă durată a spiritului care, bineînțeles, poate fi umbrită, dar tot fericire rămâne. Poate când vei fi terminat de citit toată scrisoarea, mă vei înțelege mai bine.

În esență, vreau să vezi prin ochii mei, ai unui fluture, că nu trebuie să mergi peste tot ca să cunoști totul, nu trebuie să vezi tot pentru a crede și nu trebuie să atingi fericirea pentru a fi fericit. În toată perioada petrecută în borcanul meu, în care timpul a devenit relativ, comprimându-se, am putut înțelege și cuprinde cu privirea toată lumea, am început să cred în Dumnezeu și am încercat să-l ascult uneori, seara, când tăcerea e sacră și oamenii sunt din ce în ce mai rari. Un singur lucru nu am reușit să înțeleg – iubirea. Știu doar, dragă omule, că ea este singura excepție de la regulă: trebuie să te îndrăgostești ca să vezi cum e să iubești și trebuie să fii iubit ca să realizezi cum e să nu fii singur, acea singurătate profundă și adevărată, nu iluzia izolării din pricina unei tristeți trecătoare.

Mai demult, când mi-am dat seama pentru prima oară că sunt închis între pereții de sticlă, mi-am zis că voi muri și am început să mă zbat

nebunește, lovindu-mă cu puterea fricii din mine de sticla rece și necruțătoare. Ochii îmi fugeau haotic prin cap fără să privească nimic concret, agonizând din pricina furiei, când, deodată, au alunecat pe fereastră, au străpuns-o și s-au rotit peste parcul din fața cabanei, oprindu-se la o bancă pe care stăteau îmbrățișați un băiat și o fată. Mă zbăteam în continuare, dar mai mult din instinct decât din vreun motiv. Ceva nou, încă nedeslușit, îmi capta acum atenția. Ochii mei erau ațintiți, iscodind curioși. Când buzele lor s-au unit, ochii îmi erau scrutători, cercetători, urmărind atingerea din care izvora acel sentiment unic și nou pentru mine, nepătruns, și pe care eu, în existența mea de fluture, nu-l voi încerca niciodată. Iubirea. Eram atât de atent încât zbaterea aripilor mele se risipise, iar eu atinsesem sticla rece a borcanului, lipindu-mă de pereții înghețați și transparenti.

Contemplam. Eram oarecum satisfăcut și amuzat de gândul intim cum că eu, fluturile, vietatea mică și colorată, ascunsă undeva la etaj, într-o cabană, vedeam ceea ce ar fi trebuit să fie ascuns de ochii unor privitori curioși. Și eu... eram un astfel de observator. Nu puteam înțelege, exact ca un copil, și aveam muștrări de conștiință, spunându-mi că ar trebui să mă întorc la eliberarea mea, să-mi feresc privirea. Deocamdată nu pricepeam ce se petrecea. Era ceva nou și mă incita să cunosc. Ei, niște copii de pe o bancă, nu îmi puteau fi superiori, sau cel puțin mintea mea nu accepta o astfel de ipoteză. Fără să realizez, uitasem de singurătatea și de agonia mea. Eram aproape indiferent, ca și cum forțe magice m-ar fi împresurat, îndepărtându-mi gândul de la orice încercare de a scăpa. Frica și furia se transformaseră în neliniște și căutare, pentru că voiam să descifrez sensul a ceea ce tocmai văzusem, fără să mă întreb, într-o succesiune firească, dacă acest lucru este posibil. Poate că sărutul e atât de diferit, de complicat, încât este merit doar omului să îl înțeleagă.

Mi se părea că acum toată existența mea gravita în jurul unei dorințe care se metamorfozase în nevoie: aceea de a ști, de a cunoaște, de a pătrunde înțelesul a ceea ce tocmai văzusem. Voiam să înțeleg mai mult *de ce*, decât *ce*; pentru ce acel pact al tăcerii, acea închidere de ochi



sincronizată? Orice reper îmi era acum străin, îmi înlăturasem din suflet orice agonie a eliberării, orice zbatere însuflețită de aripi și mă gândeam acum de ce eu, fluturele, să nu fiu capabil să înțeleg.

Dragă omule, în momentele acelea în care mă gândeam la cei doi de pe bancă, m-am simțit singur pentru prima oară în toată viața mea de fluture. Niciodată nu mă mai simțisem la fel. Ironia era că nici măcar nu puteam să zbor, să plec, să mă ascund. Eram mai expus ca oricând, într-un borcan de sticlă, pe pervazul unei ferestre a unei cabane acum pustii. Acolo s-au întâlnit cândva un băiat și o fată apoi au plecat, abandonându-și singurătatea care acum și-a găsit adăpost în sufletul meu. Și cât de lipsit de apărare sunt în fața ei, căci eu, fluturele, nu mă voi putea îndrăgosti niciodată...

Cred că ai fi total dezinteresat și amuzat de ideea de a-i scrie unui fluture cu adresa într-un borcan, dar nu te-aș condamna. Poate că și eu aș

proceda la fel în locul tău. De aceea îți scriu eu primul... Va veni oare vreun răspuns? M-am gândit și că nu vei vrea să citești ce ți-am scris, dar acest gând m-a întristat atât de mult, încât l-am ignorat. Singurul motiv pe care mi-l dau, scriind, este că tu ești, în afara oricărei idei preconcepute, unicul care înțelege. Înțelegi de ce mă simt singur atunci când privesc tineri îmbrățișându-se, de ce eu, care nu voi iubi niciodată, vreau să aflu ce e iubirea și de ce acum nu mai simt nevoia zborului, ci îmi este de ajuns borcanul de sticlă în care mă aflu și privirile pe care le arunc peste lume.

Aceeași lume care nu va privi niciodată cu aceeași sete la un fluture tocmai pentru că ea este atât de mare, iar el atât de... mic. Îți mulțumesc, omule, pentru că mi-ai citit scrisoarea.

*Ioana Tătarușanu*, clasa a VII-a F



**Cerneală**

Am încercat să te îmbrac  
Doar  
Cu versuri,  
Din cap până-n picioare,

Dar tu mi-ai șters cerneala  
Rece  
Cu mișcarea  
Circulară, gravă și amețitoare.

Ai ieșit fugind, amestecându-ți  
Pașii  
În ploaia de afară,  
Nebun doar ca să cureți pielea  
Cenușie, seculară.

Și a mai rămas din tine numai pata  
De culoare,  
Șiroind acum în urma-ți,  
Eu – călcată în picioare.

**Nesfârșire**

Te uiți prin mine și mă frigi  
Cu privirea gheață,  
În timp ce eu, cu ochii triști  
Șoptesc încet strigăte sfinți.

Te uiți prin mine și mă chemi  
În zborul meu terestru  
Să zgârii asfaltul greu cu pașii  
Făcuți flămând  
Până la tine.

Te uiți la mine acum și vrei  
Să mă destrami cu totul,  
Mușcând din aer, până când  
Buzele-ți ajung  
Pe gâtul  
Ce-l știi atât de bine.

Ne-mpletim și simt cum tu  
Îmi sorbi măduva din oase,  
Cu-atâta ură, până când  
Mă lași bucăți la tine-n brațe.

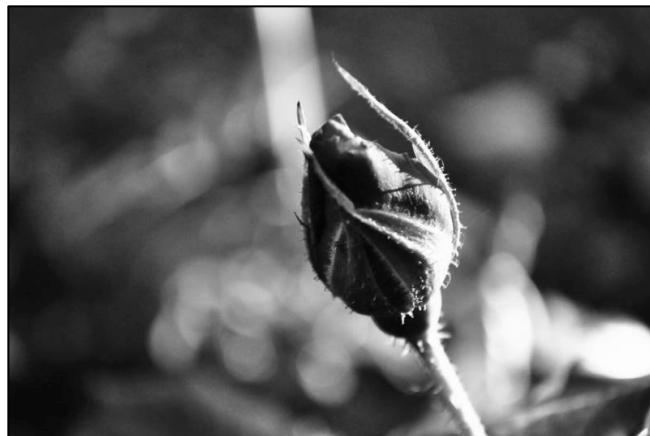
*Cristina Paraschiv*, clasa a XI-a E





### Durere inocentă

În secretul din ochii mei,  
 În spatele zâmbetului care te atrage,  
 Este o iubire care nu dispare,  
 Chiar dacă m-ai rănit,  
 Încercând să-ți ascunzi singurătatea.  
 Voi fi întotdeauna cu tine,  
 Așa că nu te pierde  
 Printre umbrele speriate ale trecutului.  
 Chiar dacă viitorul e prizonier,  
 Chiar dacă dispare în depărtare,  
 Nu te voi uita...  
 Pentru că mi-ai dăruit începutul,  
 Îți șoptesc:  
 Magia veșniciei se naște...  
 Spune-mi numele.  
 Zâmbește ca în acea zi.  
 Și ochii vor fi cântec...



### Siempre viva

Clopotul sună la poarta destinului,  
 Începutul își strigă bucuria vieții.  
 În această lume cuprinsă de disperare,  
 Speranța mea caută  
 Un loc cu amintiri stacojii,  
 Unde un cântec se înalță în eternitate.  
 Vreau să zbor  
 Spintecând timpul și universul,  
 Bătăile inimii-mi răsunând în privire.  
 Chiar dacă întunericul crește  
 În melancolie,  
 Lacrima mea va fi întotdeauna sufletul tău.  
 Inima mea e frântă,  
 A cui fericire mi se reflectă în ochi?  
 Aceeași dimineață nu va mai reveni,  
 Privind către viitorul pustiu,  
 Din gândurile mele tulburate  
 Un strigăt cutremurător se aude:  
 „Siempre viva!”



*Maria Flutea*, clasa a IX-a D



### Scârțâie dreptatea

Azi scârțâie dreptatea,  
Așa, din când în când.  
Și cum să mai recunoști minciuna  
Când adevărul e neclar?

Azi urlă lupii  
Fără lună.  
Lipsește totul  
Și nu lipsește nimic.

Se mai aude, oare,  
Adevărul dintre minciuni?  
Spune tu, vânt,  
Dacă ești vânt sau nu!



### Fulger de vânt

Trăsnind în văzduh,  
Fulger de vânt,  
Aripi incolor  
Frângi și arunci  
Iar la pământ.

Fulger de vânt,  
Obstacol greu  
În cale azi,  
Câți ani de clipe  
Mai omori?

Ard pene negre  
În văzduh.  
Arde și gândul  
Meu cel mut.  
Un fulger azi  
Iar va lovi,  
Un zbor din nou  
Se va sfârși

*Alina Mirabela Zamfir*

clasa a XI-a D